XXVI. évfolyam 36. szám

Ára: 1,80 Ft

1970. szeptember 3.

Ludas Matyi

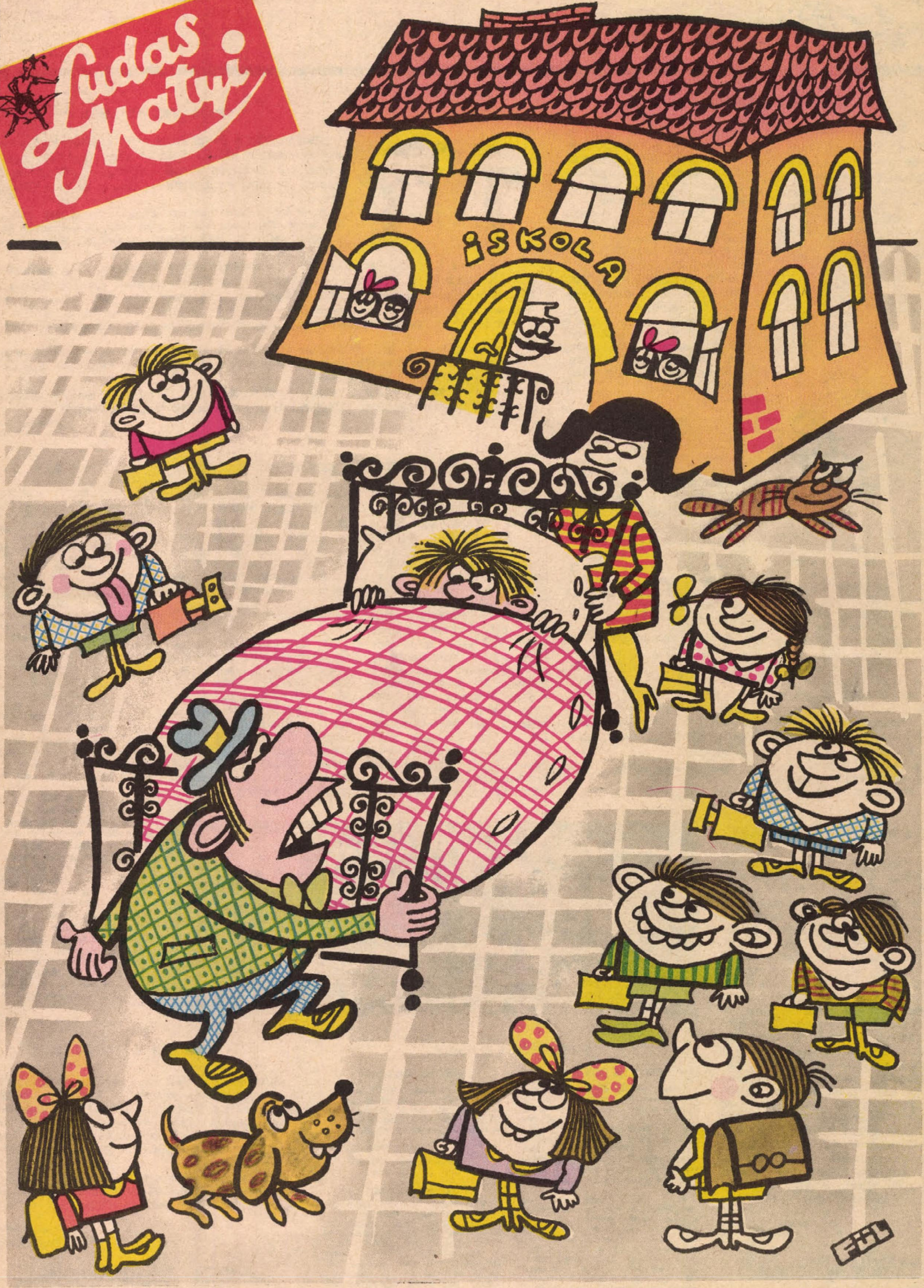

— Tanköteles lettél, Pistike, hiába makacskodsz!

Fülöp György rajza

KEDVES LUDAS!

KÉT MEGJEGYZÉS

TISZTÁZZUK…

Nem vagyok teljesen tisztában azzal, melyek a kötelmei egy eszpresszó vezetőjének, de úgy hiszem. az is a teendői közé tartozik, hogy néha a körmére nézzen a felszolgálóknak. S ne csak a körmére: a kezére is. Mi több: még a ruhájára is.

Mindez a minap jutott eszembe, amikor az egyik belvárosi presszóban (a neve E-vel kezdődik és gyetem-mel végződik) elém

tettek egy colát és egy poharat. A pohár kétes tisztaságú volt. Nem úgy a felszolgálónő keze. Az minden kétséget kizáróan szurtos volt. Szép, szürke „egyenruhája" szintúgy. Volt azon minden rendű és rangú pecsét, kenődés, szennyeződés, több rétegben lerakódva. A mesebeli kis Bencét juttatta eszembe, aki belebújt a kemencébe.

A Bence mamája, mint tudjuk, becsukta a kemencét, és…

Én nem kívánom, hogy a presszó vezetője ugyanúgy tegyen az említett felszolgálónővel. De legalább figyelmeztesse néha a legelemibb higiéniai szabályok betartására. Vagy példálózgasson előtte, közmondásokkal, ilyenformán:

A tisztaság fél egészség…

Kéz kezet mos…

Madarat tolláról, felszolgálót ruhájáról…

Mindenekelőtt azonban tisztázzuk: a személyzet kéz- és ruhatisztító szereinek költsége benne foglaltatik-e a presszó első osztályú áraiban? Ha nem, úgy elnézést kérek, nem szóltam egy szót sem. Mosom kezeimet!

ÉSSZERŰ

Corvin Áruház, illatszer osztály. Egy csomag Wilkinsont kérek. Harminckettő ötvenet fizetek a pultnál, s ott helyben megkapom az árut.

Divatáru osztály. Egy zoknit választok, 34 forintot számolok le az eladó kezébe, s már vihetem is a holmit. Ugyanott egy inget is veszek, 217 forintért, helyben fizetek, ott adják ki a csomagot is.

Aztán eszembe jut, hogy kell egy elem is a táskarádiómba. A pultnál kapok egy 9 forint 60 filléres blokkot, azzal sorban állok a pénztárnál, majd hosszú percekig ácsorgok az árukiadóban, míg végre megkapom.

Ésszerű elrendezés, nem?

(r)

VESZÉLYES ÁTJÁRÓ!

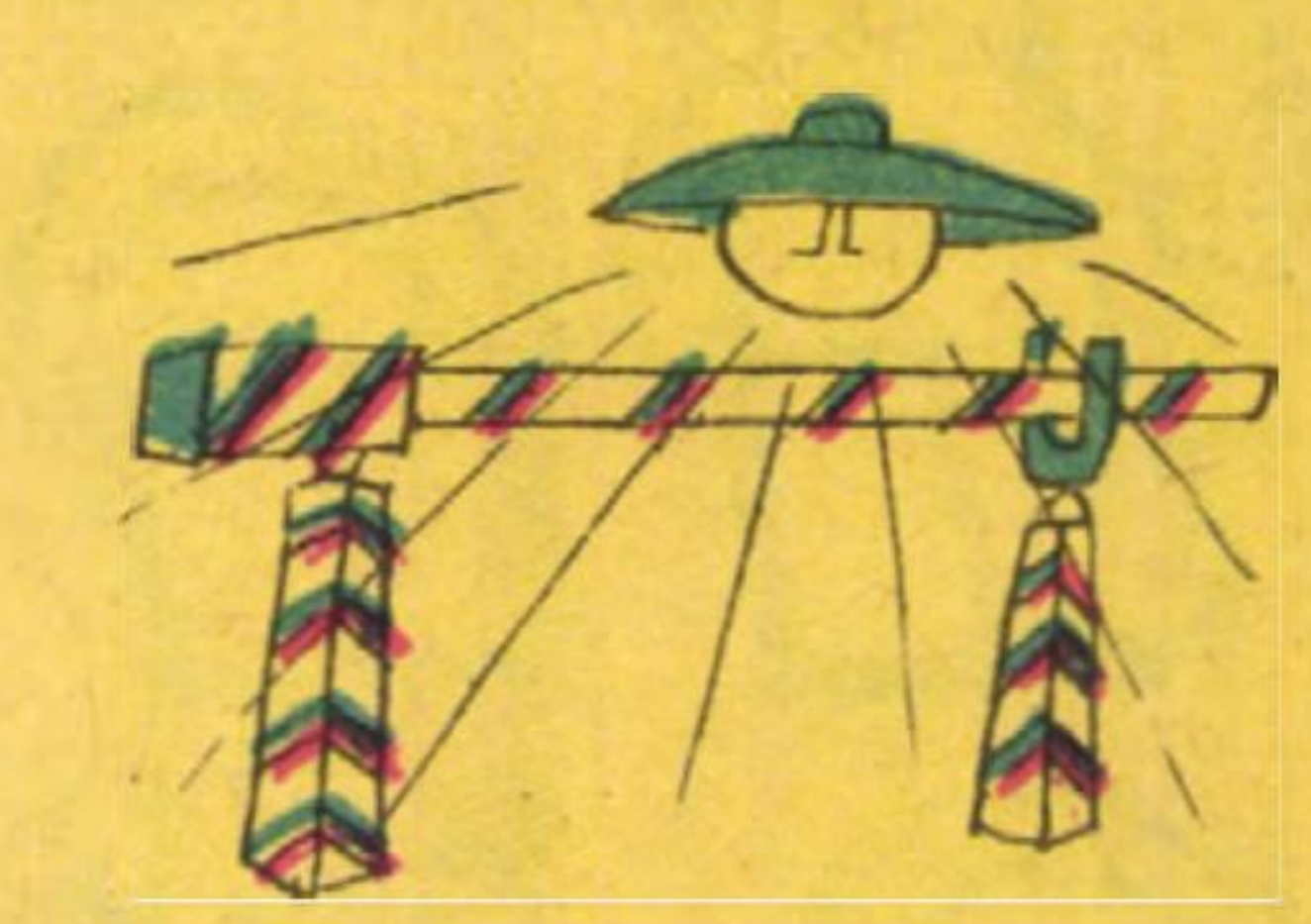

Mátészalkán a Sallai Imre útról egy sorompó nélküli átjáró vezet a Mónus Illés utcába. Az átjáró nagyon forgalmas: rengeteg jármű halad itt át állandóan. Sorompó — mint említettem — nincs, de még világítás sincs.

A MÁV ugyan megtett annyit, hogy egy villanyoszlopot állíttatott oda, de arra már nincs gondja, hogy a rossz, kiégett villanyégőt kicserélje. Hónapok óta sötét e táj.

A Mónus Illés utcából közeledő járműveknek nincs kilátásuk, és a gyalogosok sem láthatják jól az áthaladó vonatokat. A jobb oldalon ugyanis egy holtvágány található, amelyen annyira kitolják a kocsikat, hogy nem lehet látni tőlük. A baloldalon pedig bozótok gyönyörködtetik a szemet. A MÁV nem sok gondot fordít erre a területre, amely leginkább egy szeméttelephez hasonlítható. Tulajdonképpen az is.

Tavaly már volt itt egy halálos motorkerékpár-baleset, és ez év tavaszán egy szerencsés kimenetelű autóbaleset, néhány hete pedig egy férfit majdnem elgázolt a Nyíregyházára induló személyvonat.

Kérjük: legyen mielőbb sorompó ennél az átjárónál, de addig is, amíg ez elkészül, gondoskodjanak a megfelelő kilátásról és a vasúti átjáró megvilágításáról.

Balogh Károly
Kocsord

MÁR MEGINT A RÉSZJEGY

Tavaly március 11-én léptem ki az Elektroakusztikai és Villamossági Ktsz-ből. Részjegyeim értékét, 1200 forintot, azóta sem kaptam vissza. Amikor kértem a pénzt, azt válaszolták: a törvények értelmében csak a mérlegzáró közgyűlés megtartásától számított hatvan napon belül kötelesek a részjegyek ellenértékét megtéríteni. Vártam tehát türelemmel. Mi mást tehettem volna? Pedig a pénz nagyon kellene, hiszen három kiskorú gyermeket nevelek. Közben leveleket írogattam a szövetkezet budapesti központjának, és érdeklődtem: mikor lesz a közgyűlés, meddig kell még várnom? Még júliusban is azt a választ kaptam, hogy az 1969. évi mérlegzáró közgyűlést nem tartották meg. Már másfél éve várok a pénzemre! És vajon meddig kell még várnom? Meddig?

Volecz Katalin
Komló

(A szerkesztőség megjegyzése: Már a harmadik ilyen témájú levelet közöljük lapunkban. Úgy véljük, meg kellene változtatni a jelenleg érvényben levő szabályzatot, mert tarthatatlan az, hogy valakinek, mint például komlói levélírónknak is, másfél évet kelljen várni az őt megillető pénzre.)

160 NAP

Az egyik lágymányosi Közértben egynegyed kg kakaóport vásároltam 16,— Ft-ért. Csak otthon vettem észre a zacskó alján az alábbi felírást: „Csemege Édesipari Gyár, Budapest XI., Budafoki út 187—189. Jótállási idő: 160 nap….-tól" A pontozott rész azonban kitöltetlen, s így nem tudom megállapítani, hogy mettől számítsam a jótállási idő 160 napját. Vajon: mint hithű orthodox a világ teremtésétől, vagy mint hithű keresztény Krisztus születésétől, avagy mint hithű ateista időszámításunk kezdetétől, netán mint buzgó mohamedán a hedzsrától, azaz Mohamed prófétának Mekkából Medinába való menekülésétől, avagy stílszerűen — kakaóról lévén szó — Amerika felfedezésétől… Vagy mint lelkes polgári forradalmár 1789 termidor nemtudomhanyadikától… Vagy a vásárlás időpontjától, ami éppen nem megnyugtató, mert ki tudja, mennyi idő telt el a gyártástól a vásárlásig… Egy szóval: egyelőre kétségek közt hányódom, merjem-e felhasználni a vásárolt árut, túlvagyok-e már a 160 napos jótállási időn, avagy még innen… Megnyugtató választ kérnék illetékesektől kétségeimre, lehetőleg 160 napon belül. Mert nem szeretném, hogy netán való könnyelmű fogyasztás esetén elhangozzék sírhalmom felett Halotti Beszédünk szentenciája: „Látjátuk feleim szümtükkel, mik vogymuk, isa kakaó-pur és kakaó-chomuv vogymuk…"

(Kunszery)

TALÁN A TÉLRE VÁRNAK?

A házunkat tavaly tatarozták: külsőleg. A tatarozás eredményeként sikerült úgy elrontani a csatornát a ház egy részén, hogy négy lakás fala már a téli havazások idején beázott. Jelentettük a beázást a házfelügyelőnek, és kértük: intézkedjék az Ingatlankezelő Vállalatnál, hogy javítsák meg a csatornát. A sok tavaszi és nyári eső még tarthatatlanabbá tette a helyzetünket: a falak annyira átnedvesedtek, hogy már a szekrényekben levő ruhák is penészedni kezdtek. Írásban is fordultunk panasszal az IKV-hez, kijöttek, körülnéztek, s nem intézkedtek. Azután egy lakógyűlésen tettük mindezt szóvá, s ennek már meg is lett a foganatja: beállványozták a háznak azt a részét, ahol rossz a csatorna. De több azóta sem történt, az állványok üresen állnak, nem dolgozik rajta senki. Reméljük, nem akarja a telet megvárni a munka kezdésével az IKV?

Dr. Hardy Laura
Bp. XIV., Abonyi u. 8.

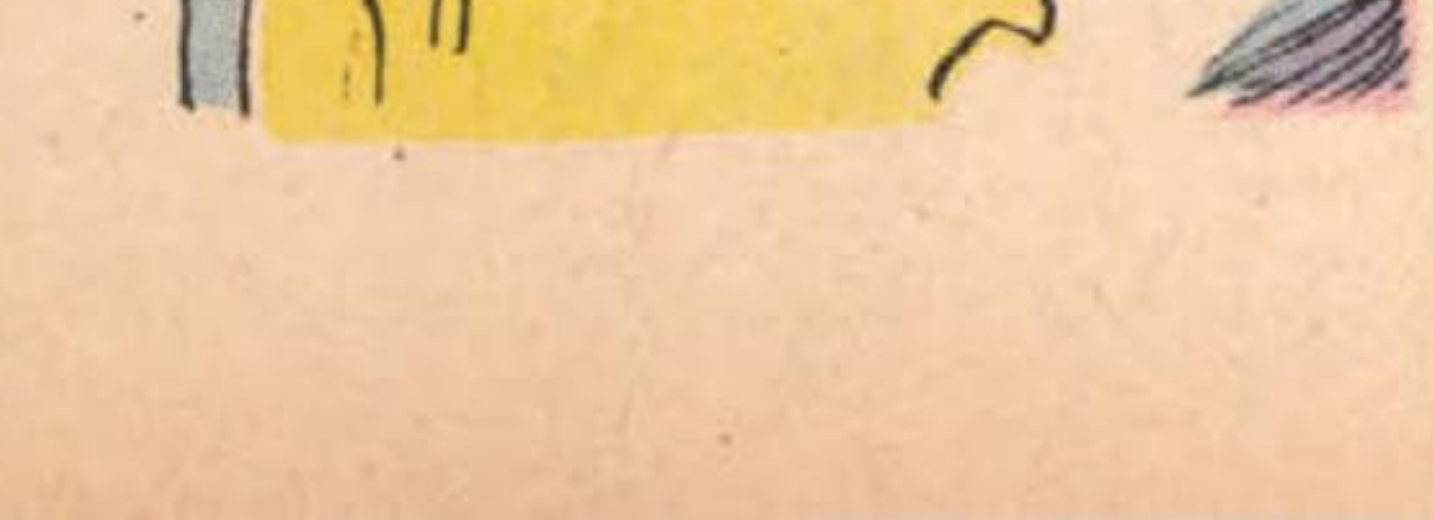

UTASELLÁTÁS

A nagykátai vasútállomáson várakoznunk kellett a békéscsabai vonatra. Bementünk egy korsó sörre a restibe. A teraszon találtunk egy üres asztalt, ahhoz telepedtünk le. Az asztalon terítő nem volt, rajta volt azonban az arra röpködő verebek nyoma. Amikor ezt szóvá tettük, a személyzet nagy patáliát csapott. Persze, mi sem nyeltük le szó nélkül a sértéseket, s hirtelen nagyon parázs vita támadt köztünk. Még szerencse, hogy a vonat közben megérkezett, s nem kellett tovább élveznünk a „szíves" vendéglátást!

Varga Elek
Mezőkovácsháza

A CÍMZETT VÁLASZOL

CSÓNAK-ÜGYBEN

A lap egyik olvasója joggal panaszkodott amiatt, hogy a Római-parton nem tudott csónakot bérelni. Éveken keresztül a Belkereskedelmi Kölcsönző Vállalat foglalkozott a csónakok kölcsönzésével. Ezt a szolgáltatást időközben megszüntették, mert állítólag nem volt kifizetődő, s a csónakokat eladták.

Vállalatunk beszerzett öt csónakot, s azt rendszeresen kölcsönözzük. Azért csak enynyit, és nem többet, mert nincs elég csónakgarázs. Ez év végéig elkészül a Rómain két nagy, korszerű csónakgarázs, s így remélhető, hogy 1971-ben sikerül teljes mértékben kielégíteni a csónakot kölcsönözni kívánók igényeit.

Girnt Vilmos
igazgató
Sportlétesítmények V.

SZEMÉT-ÜGYBEN

A Ludas Matyi bírálata nyomán a XIV. kerületi Ingatlankezelő Vállalat a Mexikói út 11/B számú ház udvaráról az építési törmeléket elszállította.

Katona Józsefné
a XIV. ker. Tanács VB
titkára

MOPED-ÜGYBEN

A Szolnok megyei Iparcikk Kiskereskedelmi Vállalat megvizsgálta Póti Sándor kisújszállási olvasójuk panaszát. A vizsgálat nyomán intézkedtek, hogy a kisújszállási 505-ös számú műszaki bolt Póti Sándor részére egy új Komár mopedet adjon ki, garanciajeggyel ellátva.

Farkas László főelőadó
Városi Tanács VB
Kisújszállás

HOSSZÚ A VÁRAKOZÁS

Júliusban vettem egy propán—bután gáztűzhelyet és írásban kértem a Délalföldi Gázgyártó és Szolgáltató Vállalat békéscsabai kirendeltségét, hogy adjanak hozzá gázpalackot. A válasz, amit kaptam, meglepett. Azt közölték ugyanis, hogy a műszaki bekapcsolásra csak 1971 februárjában kerül majd sor.

Hét hónapot várakozni, nem sok az egy kicsit? Hiszen a gázellátás itt helyben biztosított, állandóan lehet kapni még másodpalackot is, akinek kell!

Illés Dezső
Nagybánhegyes

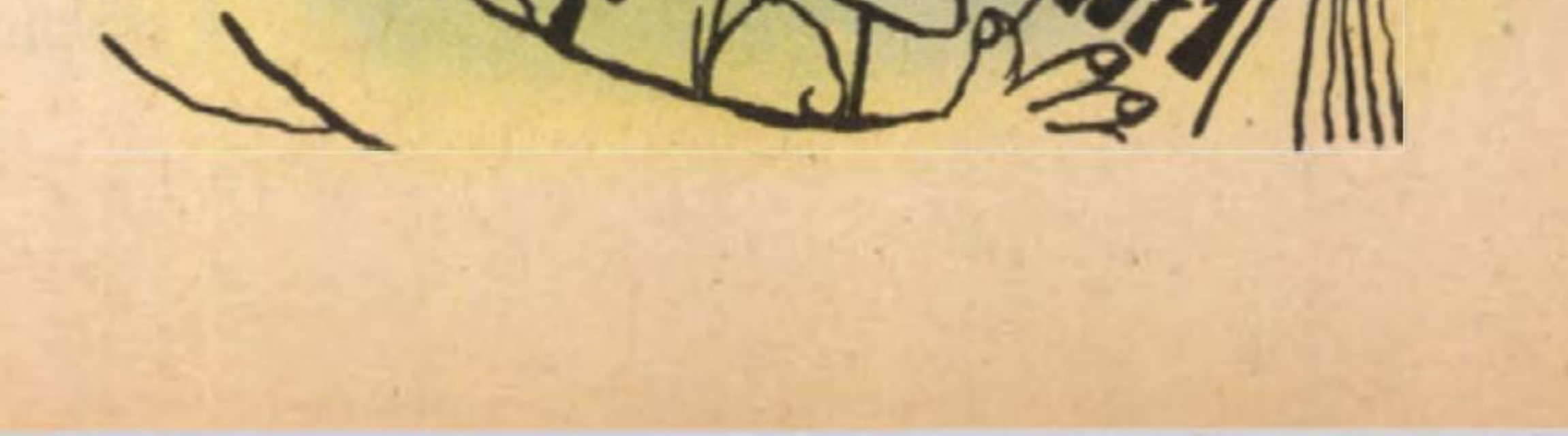

ÖRÖM

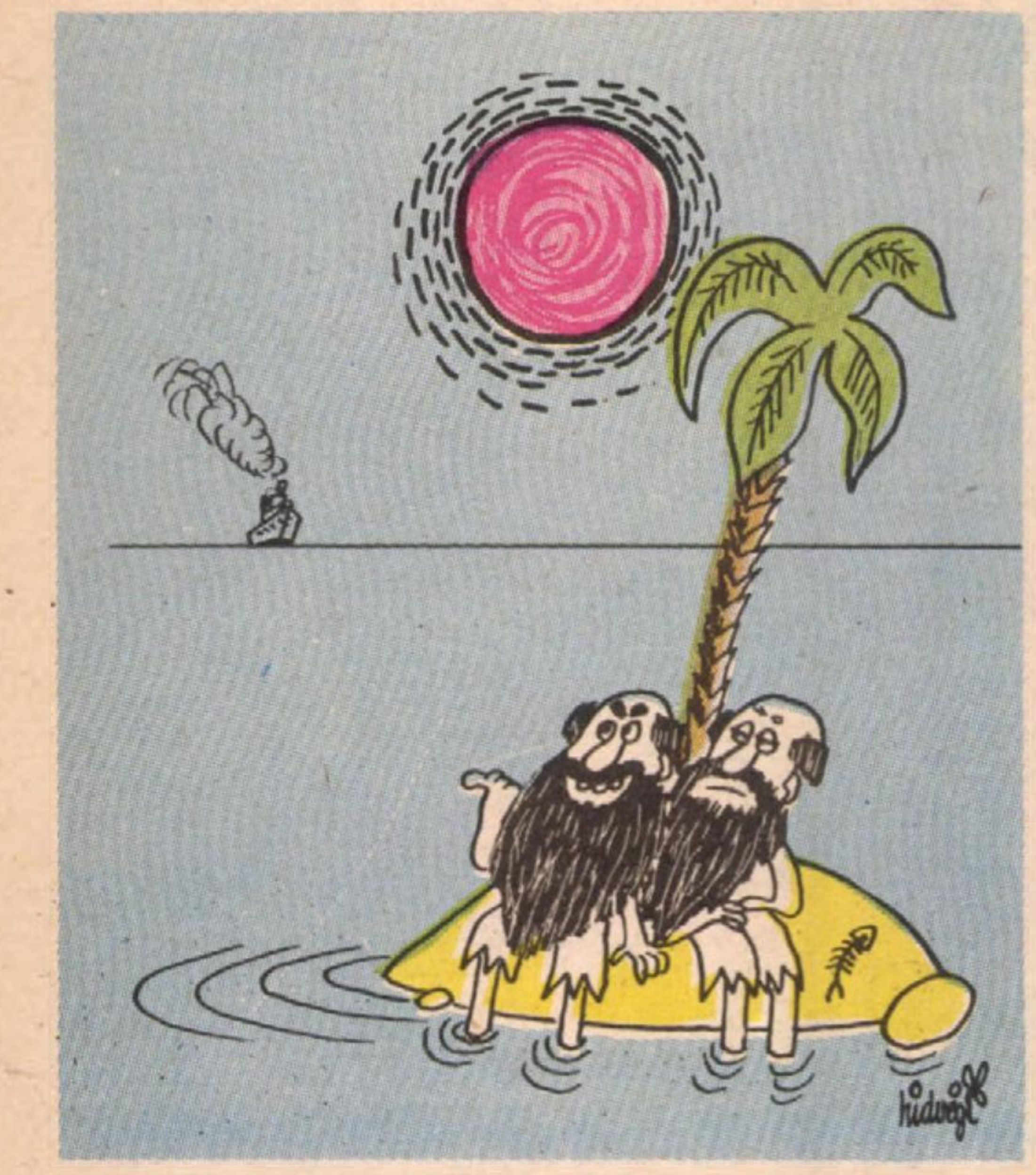

– Irtó klassz hullámokat fog csinálni!

LOVAS-MUTATVÁNY

Tót Gyula rajza

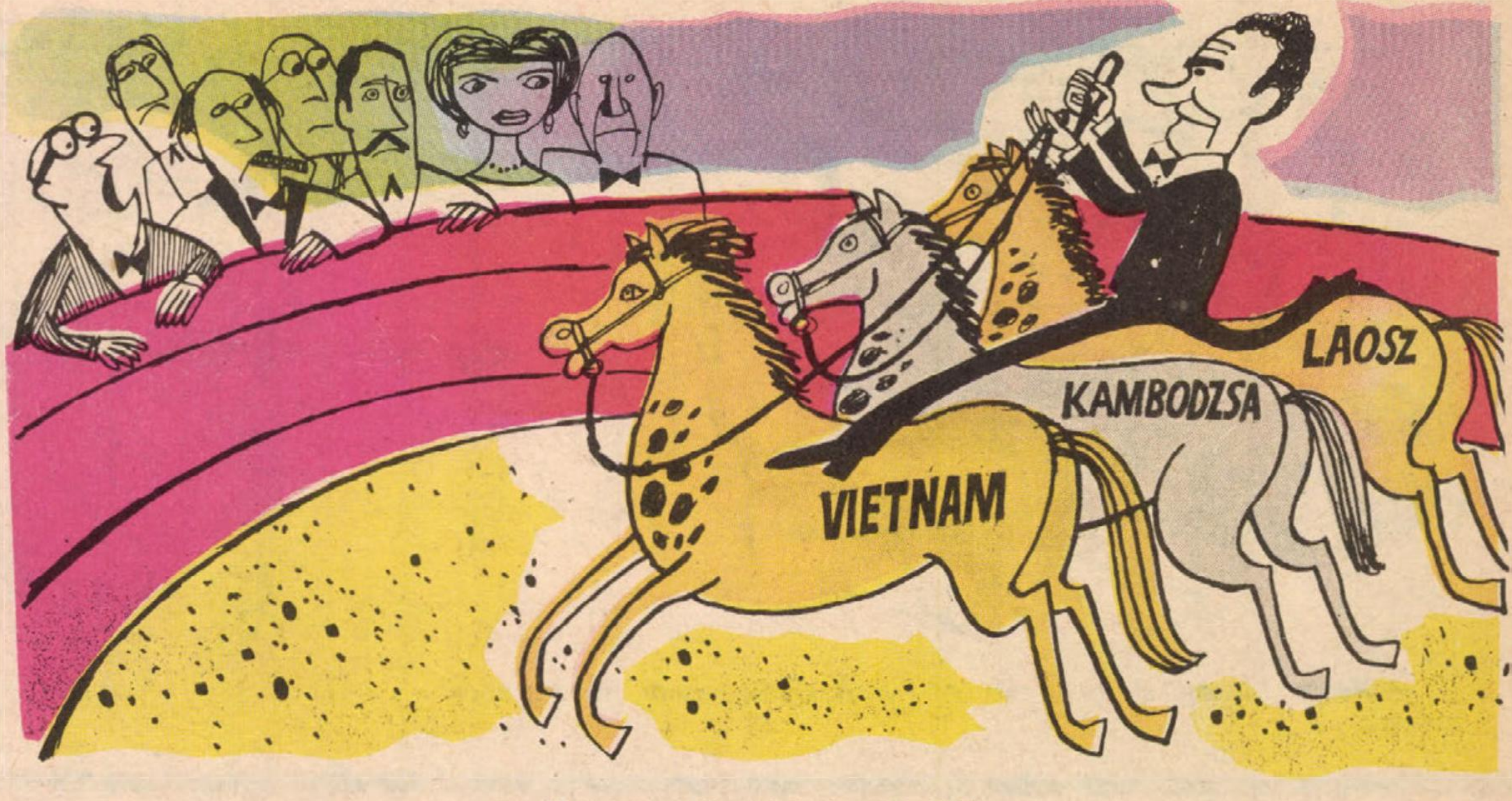

– Vajon melyik dobja le először?!

VÉGZETES ISMERŐS

A feleségem húsz esztendeje példaképeket állít elém. Vermes nyolc évvel ezelőtt kapott egy szövetkezeti lakást, ennélfogva Vermes nyolc év óta példakép és hivatkozási alap lett szerény társbérleti otthonomban, s a feleségemmel folytatott beszélgetéseim során. Vermes a *Miért Tudott Ő* előnevet viseli. Szövetkezeti lakásának alaprajza szobánk falán függ, egyszerű, pácolatlan fakeretben.

Agarai Sándortól, testi-lelki jóbarátomtól, az elmúlt öt év során — mióta előnyös pozícióhoz jutott — egészen elhidegültem, minthogy a példakép-keresztségben Sándor az *Agarai Ma Már* megtisztelő címet nyerte el. Felemlíthetem továbbá a *Bezzeg Sugárék* házaspárt, akik nemrégen cserélték ki a harmadik gépkocsijukat, vagy negyediknek a feleségem unokahúgát, Nellit, teljes nevén *Borsosnét Aki Megteheti A Férje Mellett.* Nelli színes képeslapjait, melyeket az elmúlt években, utazásaik alkalmával küldtek figyelmességből, a feleségem esténként egy diavetítővel a párnámra vetíti, hová fáradt fejemet lehajtom.

Úgy gondolom, hogy e rövid tájékoztatás elegendő volt az olvasó számára ahhoz, hogy megértse, milyen váratlan öröm töltött el, amikor néhány héttel ezelőtt találkoztam egy volt iskolatársammal, Garvaly Zoltánnal, kit huszonöt év óta nem láttam. Egy rövid beszélgetés elég volt ahhoz, hogy az utcáról egyenesen felhívjam magunkhoz, és bemutassam a feleségemnek.

— Ez Garvaly Zoltán — mutattam be Hildának —, iskolatársak voltunk, s egy kicsit mindig a példaképemnek tartottam őt. Mondd csak — fordultam Zoltánhoz —, mióta is ígéred a feleségednek, hogy elviszed Olaszországba?

— Tizennyolc éve — mondta Garvaly szelíden —, dehát mindig közbejött valami.

— És a feleséged megérti? — kérdeztem felvont szemöldökkel.

— Persze — mondta Garvaly szeretettel és Hildára mosolygott. — Mi egyebet tehetne — tette még hozzá.

— Na persze — mondtam én is és oda se néztem a feleségemre —, de beszéljünk valami másról. Hol laksz most, Zoltán?

— Hát már nem emlékszel rá? — mondta Garvaly. — A Stix téren.

— Csak nem?! — kiáltottam színlelt csodálkozással. — Még mindig abban a ronda, sötét udvarban?

Garvaly szerényen játszott az asztalterítő rojtjaival:

— Nem mondom — mondta —, láttam már szebb lakást is, mint az enyém.

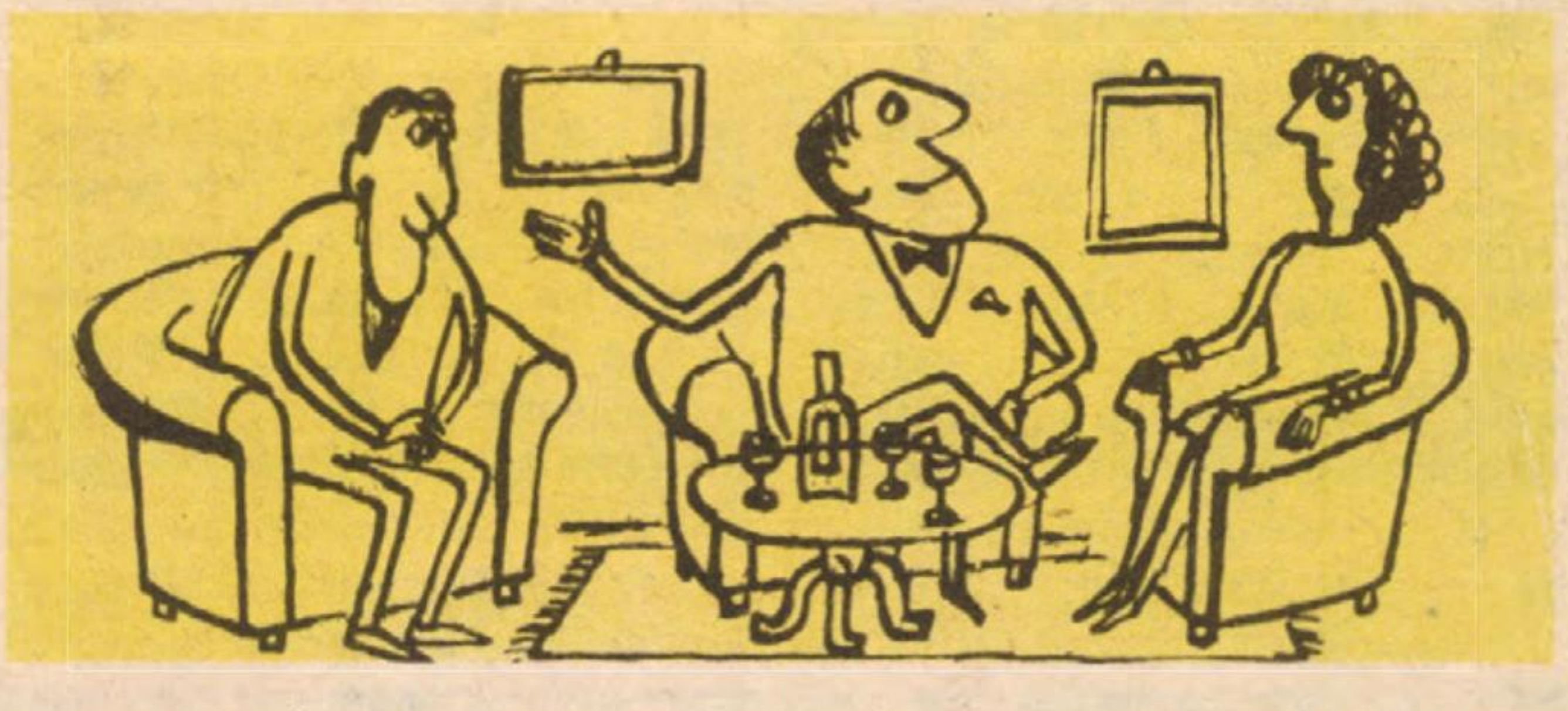

— Látod — mondtam Hildának és Garvalyra mutattam, éppen úgy, ahogyan Hilda szokott Vermesre bökni meg Sugárra —, látod — mondtam —, *Bezzeg Garvalynak* megfelel a régi lakása! És hol dolgozol? — fordultam ismét a vendégemhez.

— Az Egyesült Hálóban.

— Nahát! — mondtam —, hiszen az érettségi után egyenest oda kerültél! Akkor bizonyára te vagy már ottan a vezérigazgató?

— Azt még nem — mondta Garvaly vidáman, mintha egy jó viccet hallott volna —, még van egy-két beosztás odáig — mondta —, de nem panaszkodhatom. Az utóbbi öt év alatt kétszer is kaptam száz-száz forint fizetésjavítást.

— Beszélgessetek csak — mondtam Hildának kéjesen —, én kimegyek és főzök egy jó kávét.

Amíg a kávé felforrt, az előszoba-szekrény aljából előhalásztam az érettségi-tablónkat, Garvaly feje köré egy piros glóriát rajzoltam, s a kávéval együtt tálaltam fel a szobában, majd a tablót felakasztottam egy szegre:

— Azért, hogy mindig lássalak! — mondtam Garvalynak. — Egy tetőtől talpig példaképet! — mondtam és magamban röhögtem Hildán. — Mondd csak — jutott eszembe Garvalytól megkérdezni —, csináltattál már nadrágkosztümöt a feleségednek?

Garvaly szégyenlősen rázta a fejét.

— Ugye eljössz máskor is? — kurjantottam. — Gyere el minél gyakrabban. Követelem! Hildát mindig itthon találod! Hilda ugyanis nem dolgozik. Apropó, mondd, a te feleséged dolgozik? Vagy megteheti ő is, hogy itthon üljön egész nap, mint Hilda? A Garvaly Zoltánné is megteheti?

— Nem teheti meg — mondta Garvaly Zoltán és szomorúan nézett Hilda szemébe.

*

Egy héttel később Hilda elhagyott. Most tudtam meg, hogy Garvaly két alkalommal is itt járt, feljött a feleségemhez beszélgetni, s Hilda őrülten beleszeretett. Egy kis kézitáskával ment el mindössze és semmire sem tart igényt. Csak azt az érettségi tablót vitte el a falról. Garvaly képével, feje körül a glóriával.

Somogyi Pál

AGGÓDÓ APA

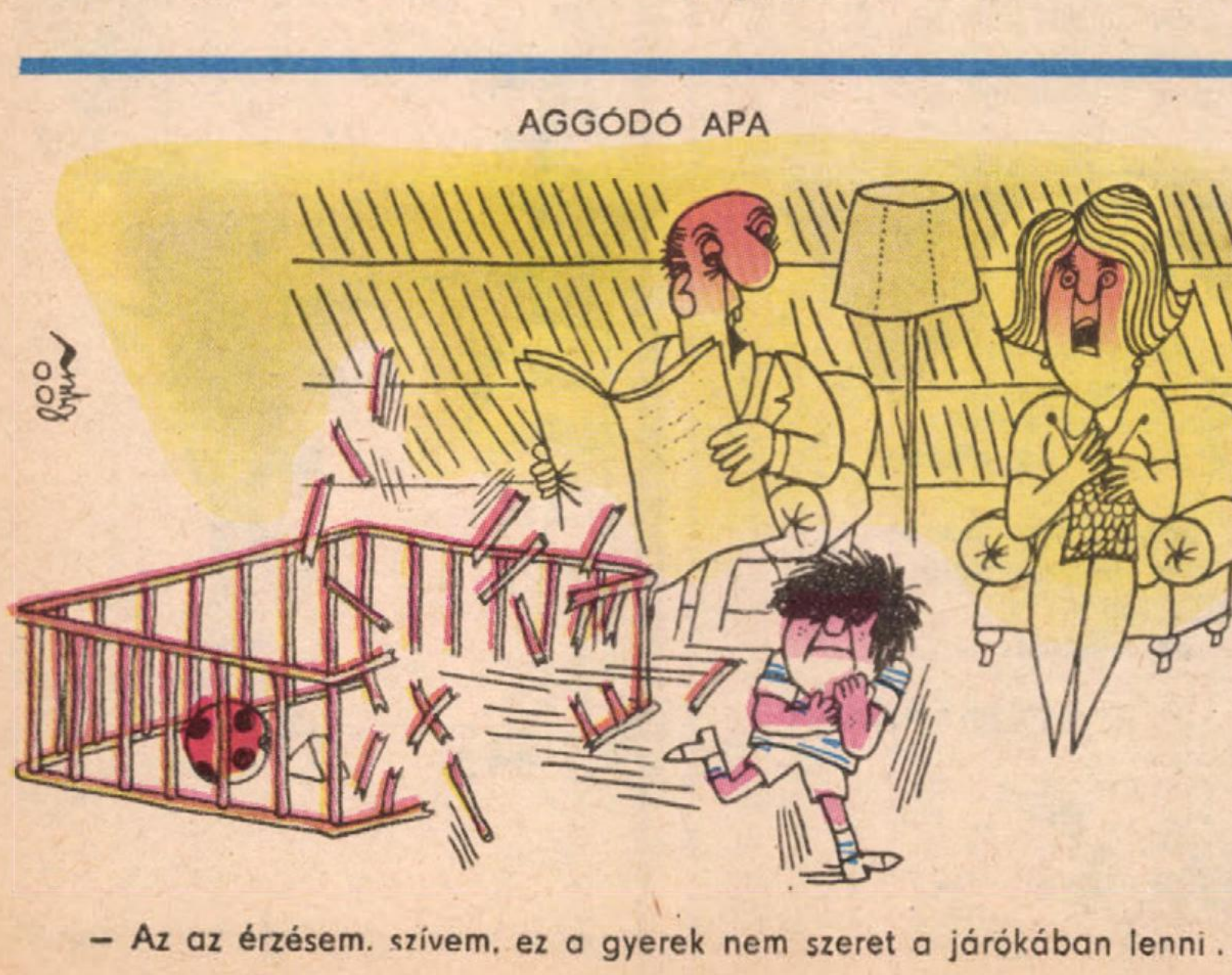

– Az az érzésem, szívem, ez a gyerek nem szeret a járókában lenni...

BARÁTI FIGYELMEZTETÉS

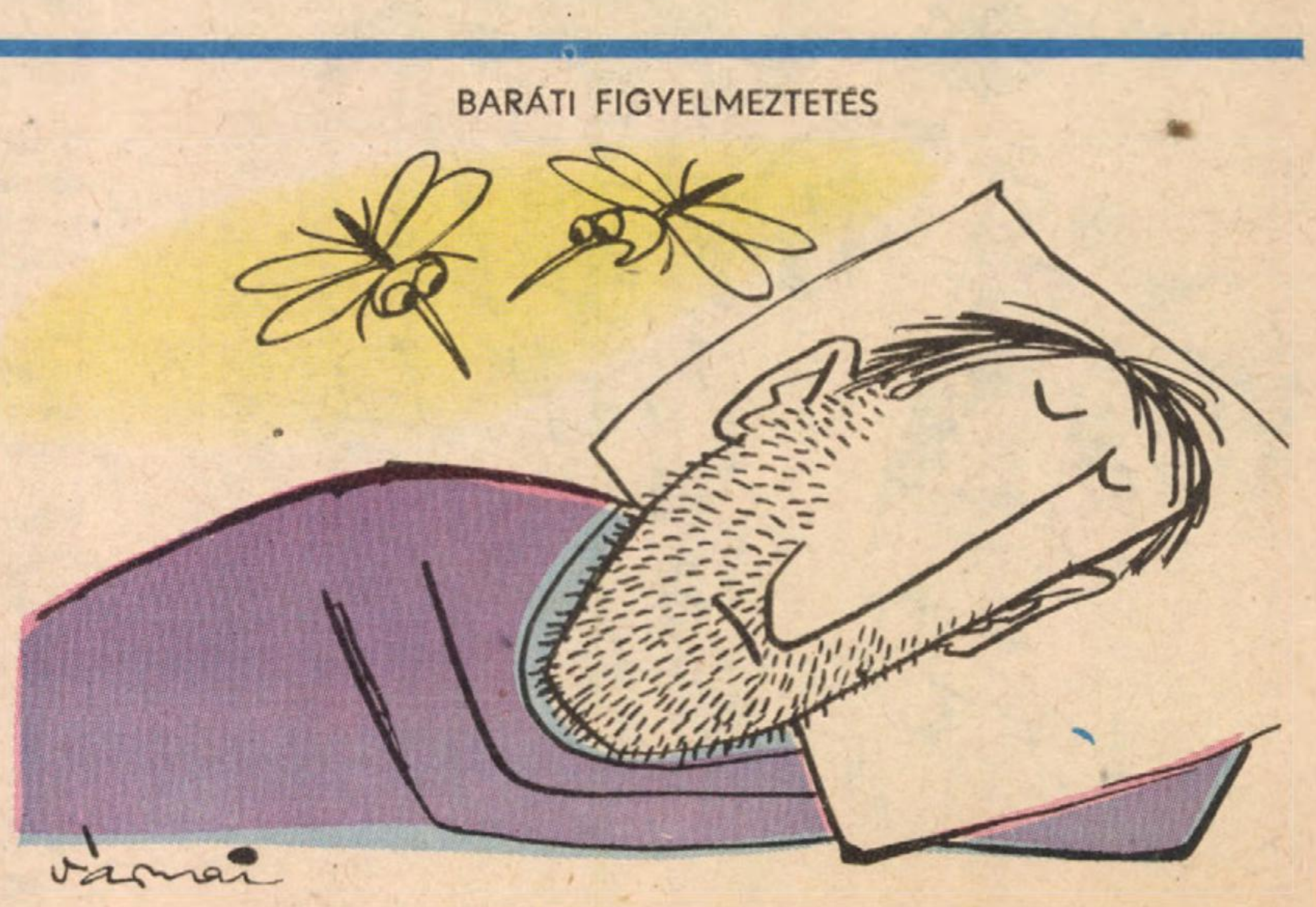

– Te, vigyázz! Rettenetesen szúr a szakálla!

FENYEGETÉS

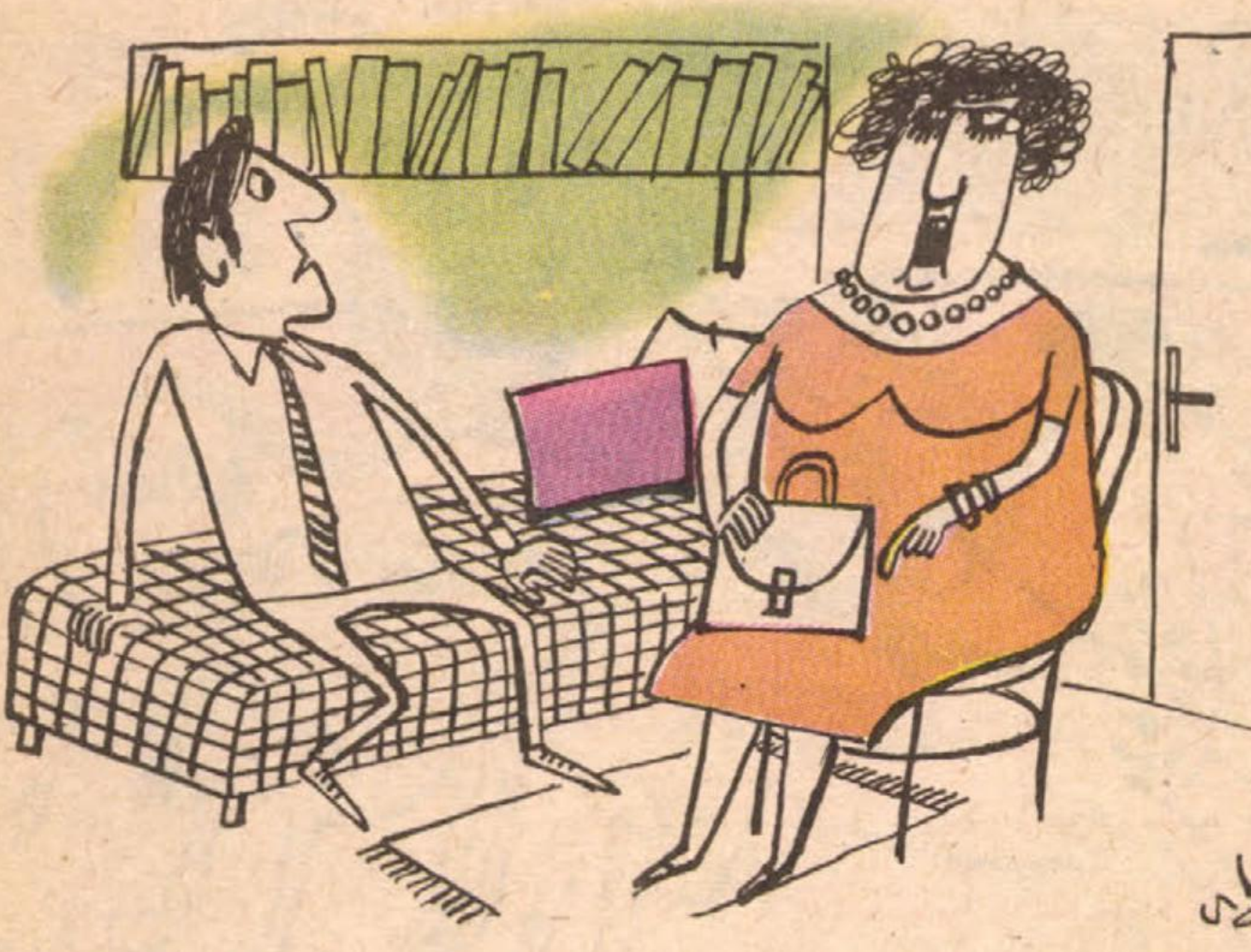

– Vegye tudomásul, amíg el nem veszi a leányomat, itt maradok túsznak . . . !

CSÁBITÁS

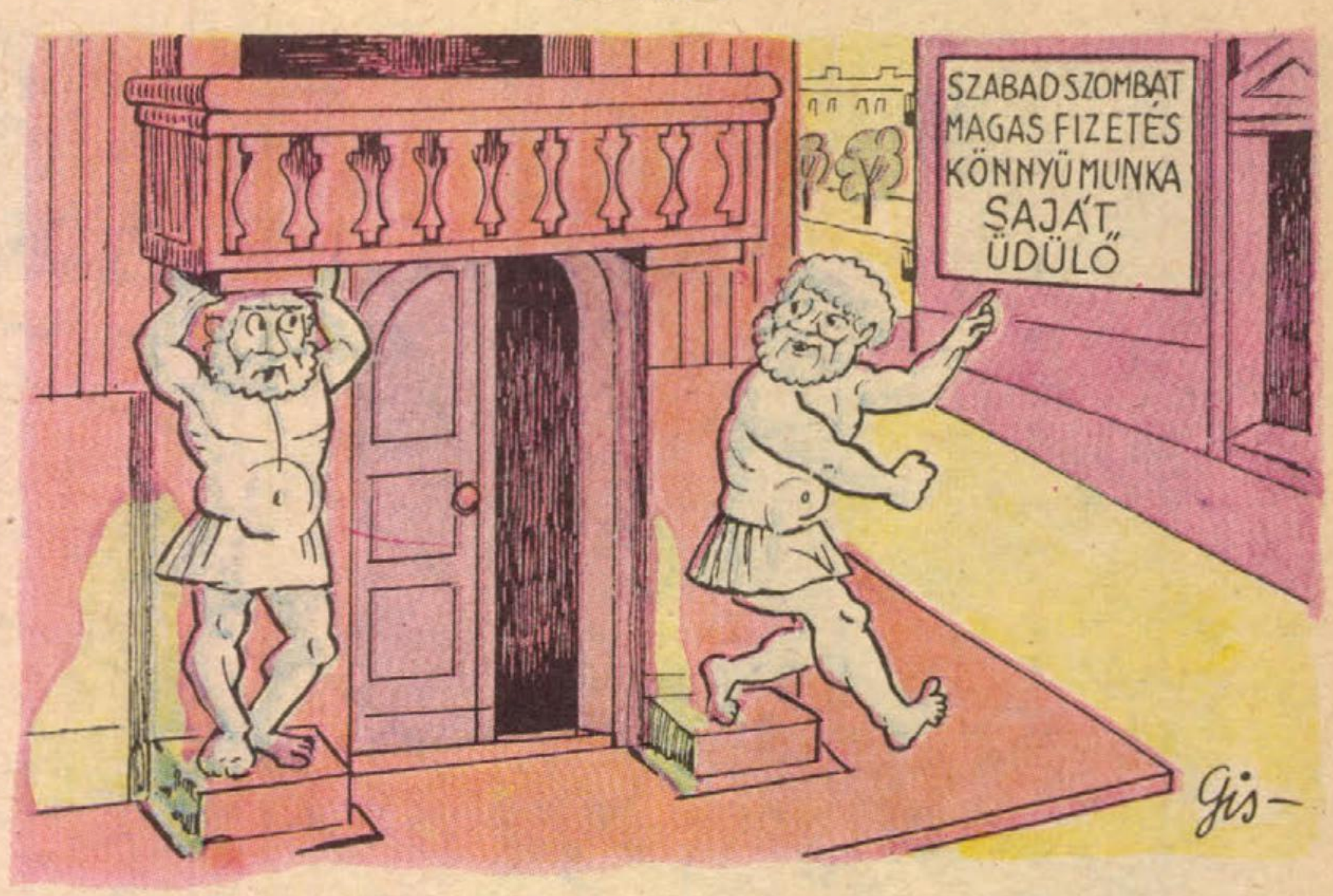

– Na, én megyek! . . .

SZAVATOSSÁGI IDŐ

Szinte szeretnék kibújni a bőrömből túláradó örömömben. Feltaláltam ugyanis, hogyan lehet a legegyszerűbb módszerrel elérni, hogy az élelmiszerek szavatossági idejének kötelező feltüntetése közmegelégedésre megoldódjék. A Nők Lapja egy glosszájából idézem az itt következő néhány mondatot: *„Újabban van egy izgalmas társasjáték, amelyet tömegméretekben játszunk, túlszárnyalva a televízió valamennyi kitalálós műsorát. Az itt a kérdés: ki szavatol, mit szavatol, mettől meddig szavatol? Na és hogy kötelesek vagyunk-e megenni mi, vásárlók, a lejárt idejű élelmiszereket?”* A cikk írójának minden sorával teljesen egyetértek, sőt azzal a konkrét felsorolással is, amely a glosszában ezután következik, és amelyből megtudja az olvasó, hogy hányféle romlott élelmiszert vásárolhat a szavatossági idő feltüntetése nélkül.

Csakhát valamit mégiscsak helyre kell igazítanom: ebben az „izgalmas és tömegméretű társasjátékban” nem *újabban* vesz részt a vásárló és vele együtt az egész magyar sajtó, hanem évek hosszú sora óta. És hiába vesz részt, semmit sem nyer ezen a társasjátékon. Ehelyett inkább a guta kerülgeti a vásárlót is és az újságírót is. A szavatosság feltüntetése ügyében ugyanis nincs változás: a hiba változatlanul hiba marad. Az élelmiszerek szavatossági idejét vagy nem tüntetik fel, akkor senki sem tud semmit. Vagy feltüntetik, akkor éppen úgy senki sem tud semmit, mert gyakran még a bennfentesek sem ismerik ki magukat a rejtjelezett dátumokon. De ha ők netán mégis kiismerik magukat, akkor a vásárlók nem ismerik ki magukat. Legfeljebb csak otthon, amikor az ízéről, a szagáról, (a bűzéről), a tapintásából vagy más egyéb jelekből rájönnek arra, hogy a gyanútlanul megvásárolt és hazavitt élelmiszernek már jó régen lejárhatott a szavatossági határideje, ha egyáltalán volt neki.

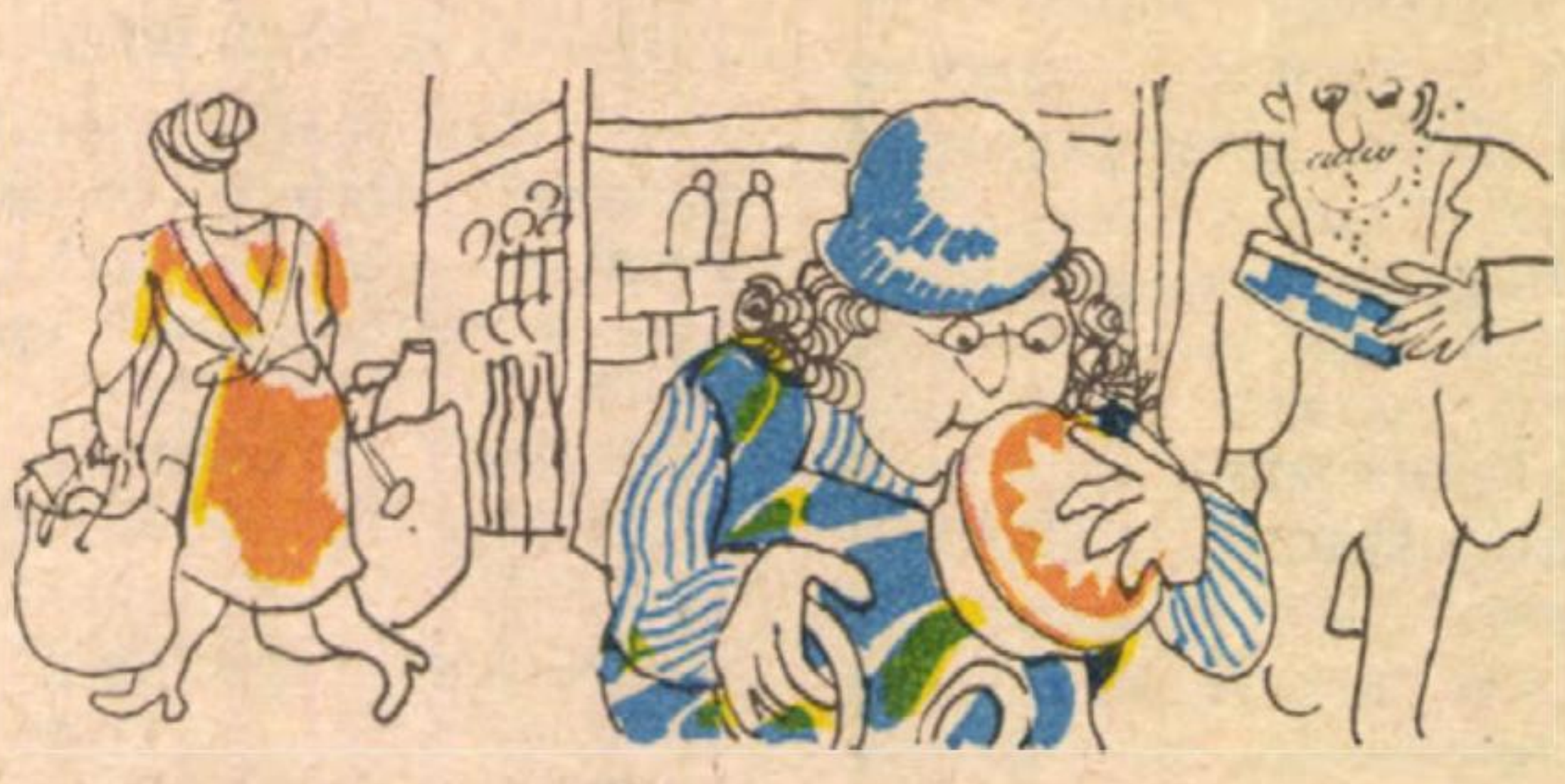

Nagy jóindulattal arra a következtetésre jutottam, hogy a szavatossági idő feltüntetését kötelező törvényes előírásoknak nyilván nem tudnak eleget tenni azok, akikre ez a feladat hárul, különben nem hagynák magukat olyan sokat szekírozni. Se a vásárlóktól, se a napi, se a heti, se az évi, se a tízévi sajtótól: az e tárgyban megjelent rengeteg bíráló cikkektől, glosszáktól, hírfejektől és egyebektől . . .

Namármost: ennek figyelembevételével javasolom az e téren fennálló hibákat egycsapásra megszüntetni. Ha nem írunk a hibákról — nincsenek. Ezennel felhívással fordulok tehát újságíró kollégáimhoz:

Ne hányjuk többé a falra a borsót! Ne kiáltsuk többé a pusztába a szót! Ne követeljük többé a szavatossági idő feltüntetését!

Ha már az illetékesek nem hallgatnak sem a vásárló panaszára, sem a sajtóra, legalább a sajtó hallgasson róluk és az ő szavatossági idejükről. Védjük meg egyesült erővel a sajtó reputációját, kartársaim! Akad még nálunk a szavatossági idő megkövesedett témája nélkül is megírni való hiba éppen elég . . .

Földes György

TERMÉSZETBARÁT FELESÉG

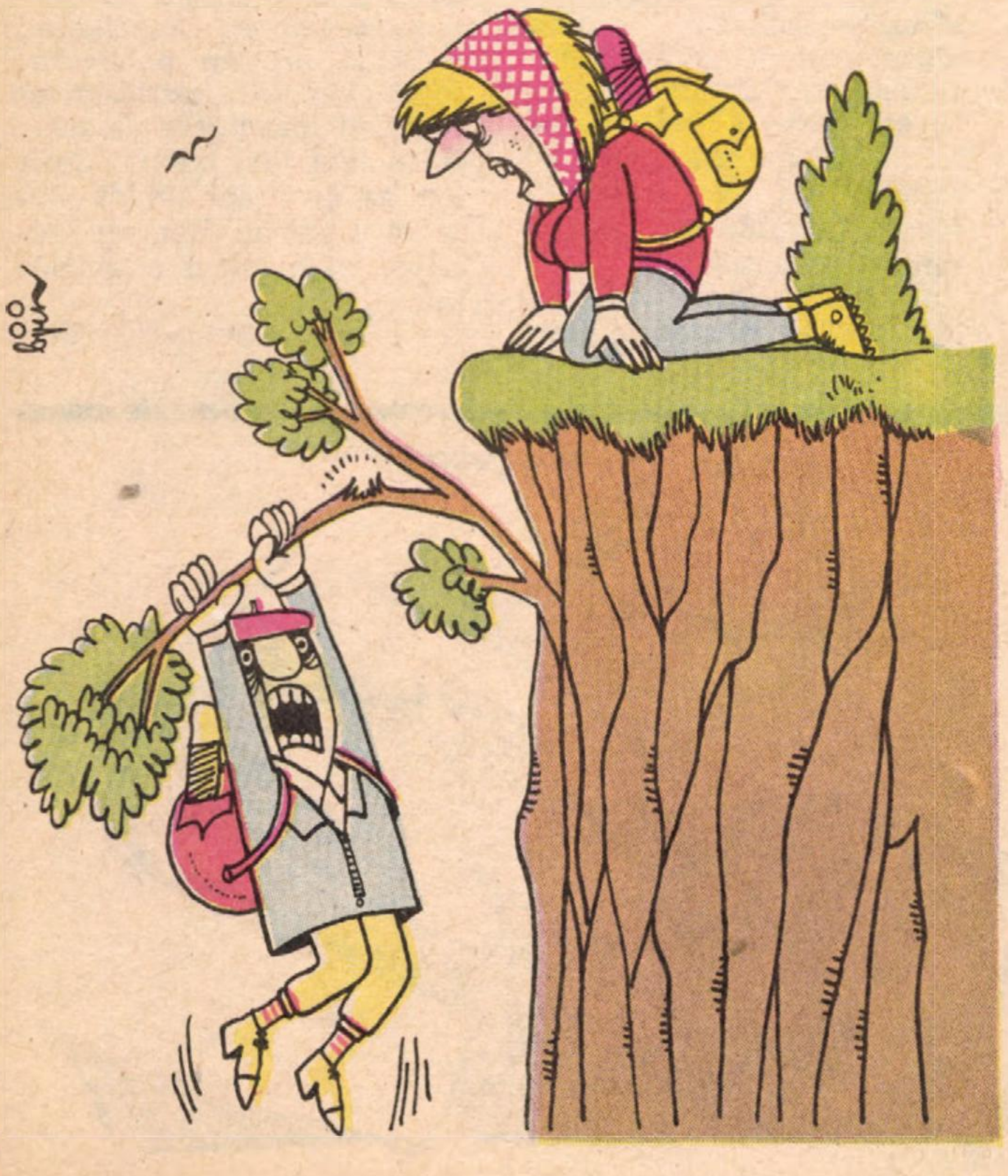

– Vigyázz, Aladár, még letöröd azt a szép ágat! . . .

BORDAL

Ha bor készülne a humorból,
az a bor lenne a humorbor,
s vedelhetné a humor borát,
minden megrögzött humorbarát.

Ki egy lityit inna e borból,
jót kacagna s nem lenne komor,
ha neje így fogadná este:
dől belőled megint a humor! . . .

S kit bú bélel, bánat birizgat;
venne egy palack humor óbort,
s lelkét, (a kóbort), míg borozgat,
felvidítaná eme hóbort . . .

De sosem lesz bor a humorból,
hiánycikk marad a humorbor,
mert az ötlet, mit e dal kohol;
csak élc s az élcben nincs alkohol.

Kiben vágy él, hogy öblös hangon
zengje a Bánk bán bús bordalát,
az a kupát akarja fogni,
nem röhögéstől az oldalát . . .

Szilágyi György

A STRÉBER ELSŐ NAPJA

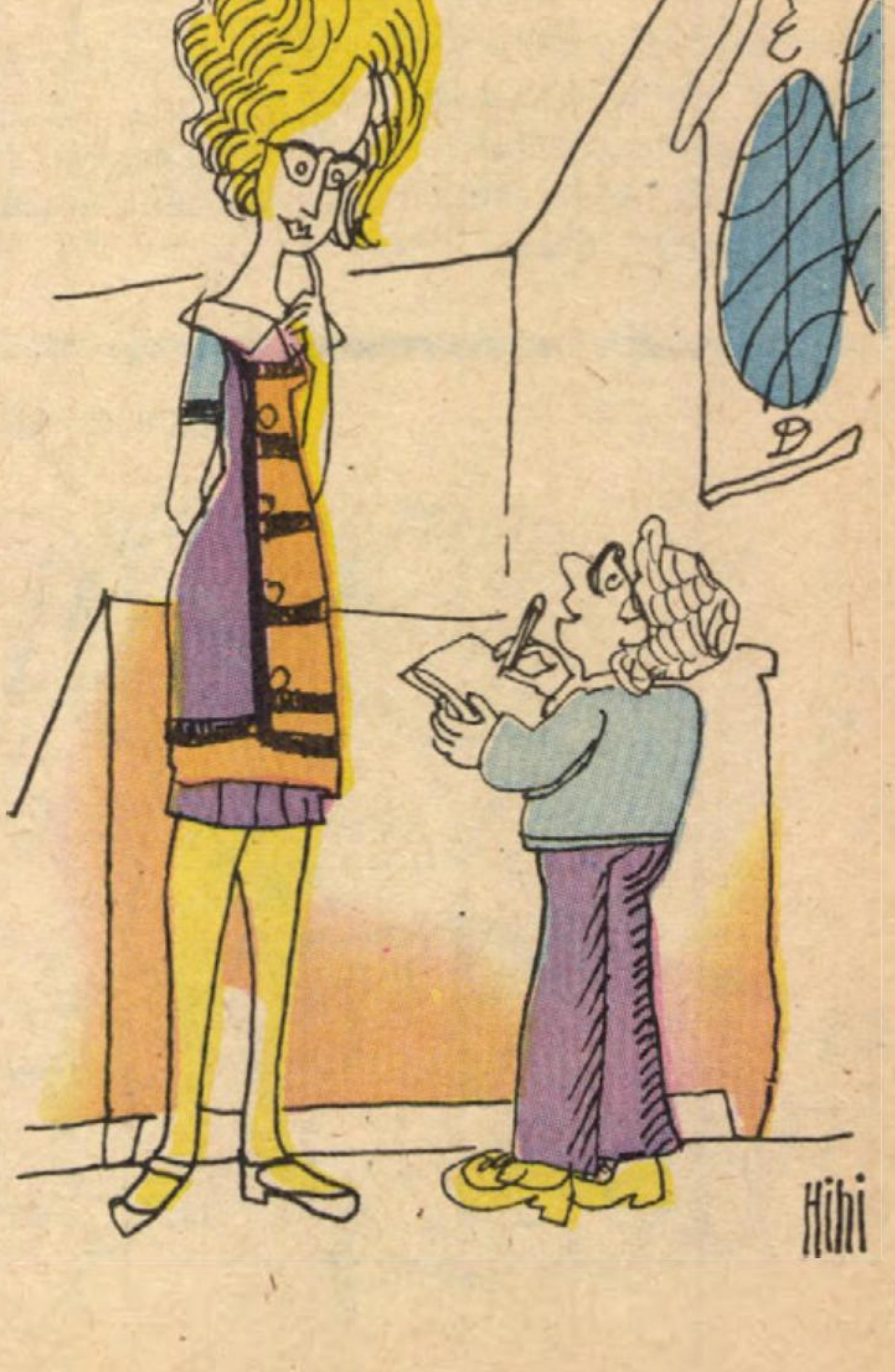

– És mi a tanító néni kedvenc virága?

ELMÉLYÜLT MUNKA

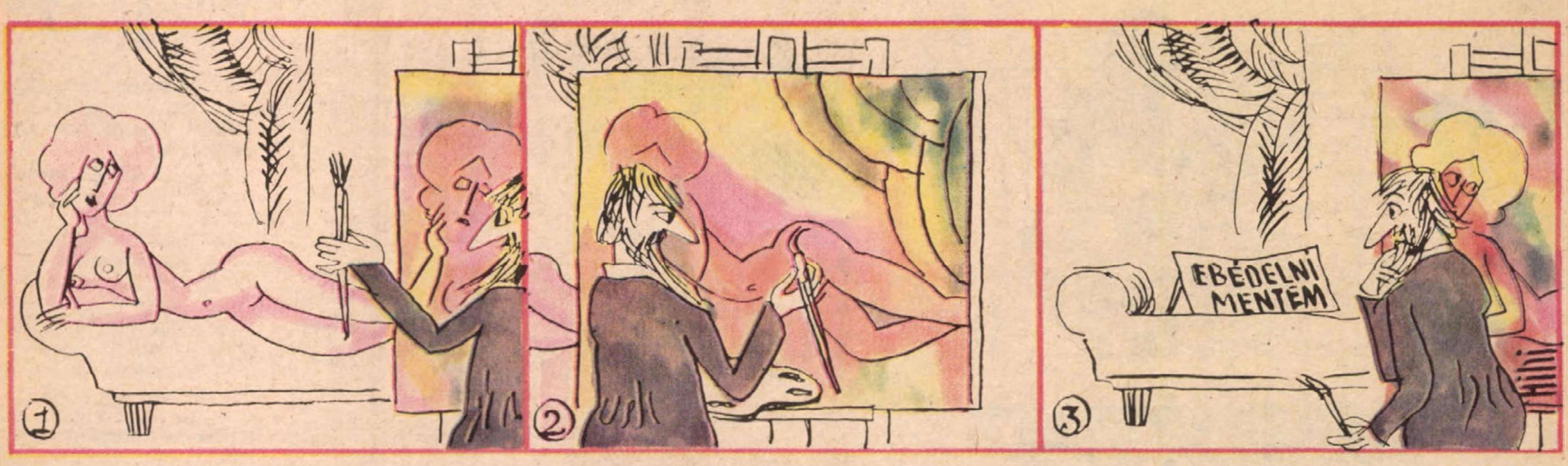

NYÁRI FELHŐ

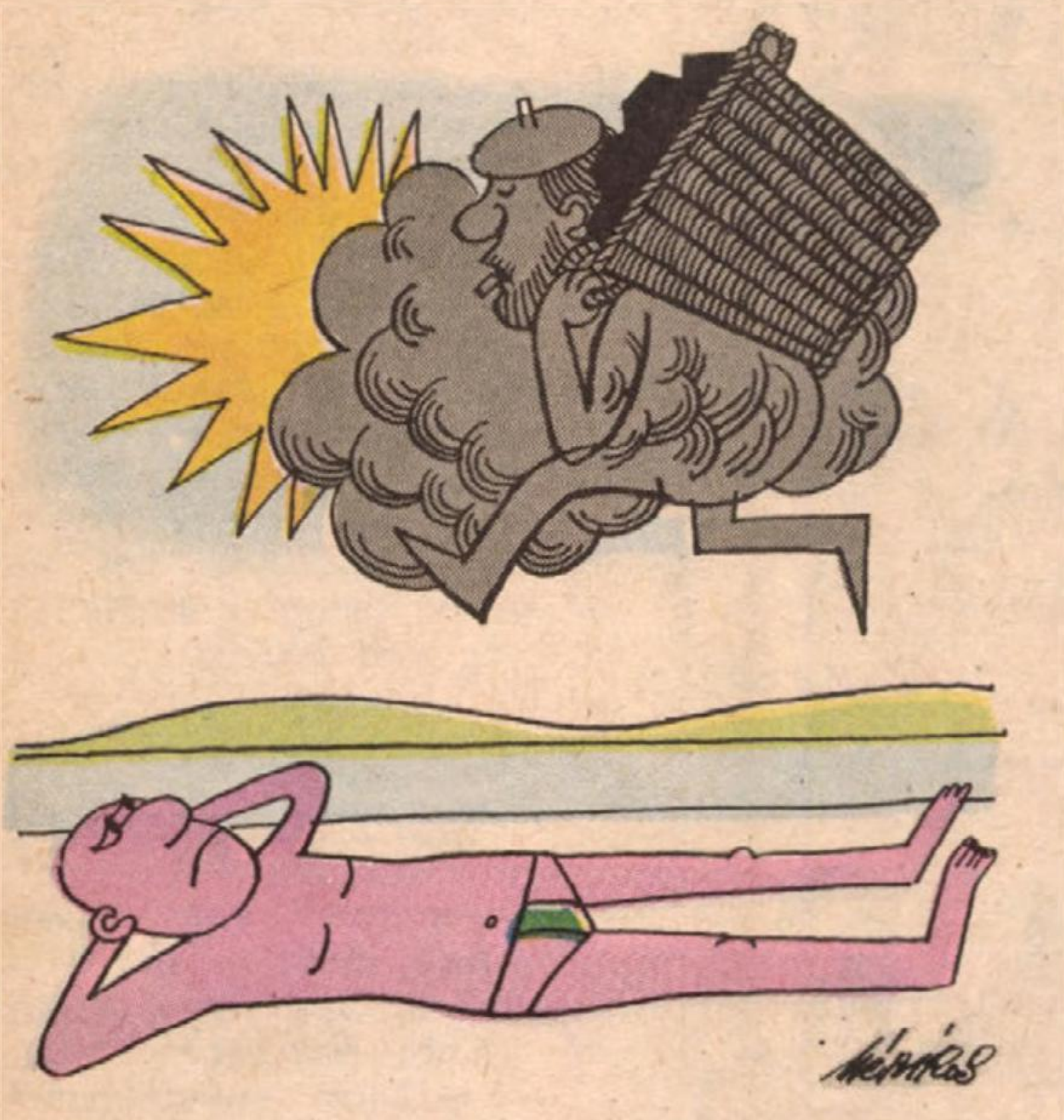

BÜROKRÁCIA

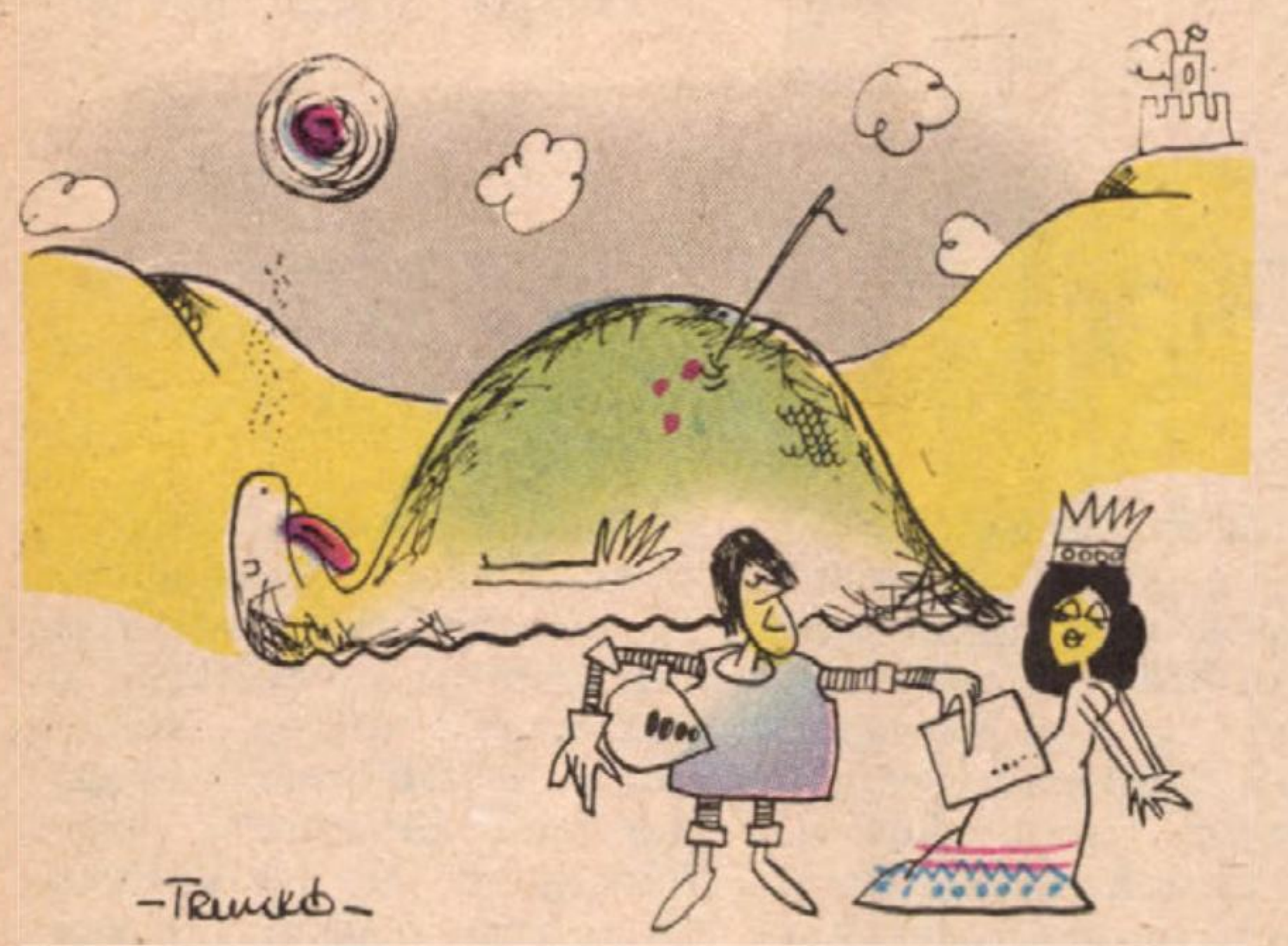

– Egy darab sárkánnyal végeztem ... Itt tessék aláírni ...

Lerendeztek

Van egy olyan érzésem, hogy le vagyok rendezve. S ezért egy kicsit szomorú vagyok. Nem is kicsit, nagyon. Hajdani büszkeségem, kivagyiságom a múlté. Hej, láttak volna annak idején, amikor még hetykén, fütyörészve, zsebre dugott kézzel jártam az élet útjait. Azok voltak a szép idők! Micsoda gőgös pasas voltam, uramisten! De most? Most le vagyok rendezve. Állandó jelleggel.

Naponta többször is hallom ezt a szót. A rádióban, a televízióban, illetékesektől és illetéktelenektől, hivatalokban és társaságban. Lerendezik az ügyemet. Lerendezik a fizetésemet. Lerendezik a kérésemet. Lerendezik a problémámat.

Én mindig és mindenütt le vagyok rendezve. Ó, te szegény fiú, mondom magamnak, nincs neked üldözési mániád? Lehet, hogy van. Már ezen sem csodálkoznék. Negyvenéves elmúltam, és akinek negyvenéves korára nincs egy kis üldözési mániája, az sohasem élt az emberek között. De az én panaszom más. Engem lerendeznek. És nem titokban. Nyíltan. A szemembe mondják. Hivatalos levelekben, ügyiratokban közlik velem, hogy ilyen és ilyen határidővel le leszek rendezve. S ez fáj. Valamikor gőgös voltam, most szerényen meglapulok, ahol csak lehet. Valamikor tüzek égtek a szememben, vad lobogással, bizonyisten, most gyanakodva, félelemmel tekintek a világba és azt lesem: hol fognak már megint lerendezni?

Ó, szegény fiú, aki vagyok!

Nem azért mondom el mindezt, hogy sajnáljanak. Nem! Nem kérek a sajnálatukból, csak jólesik elmondani valakinek: mi bánt, mi fáj. Talán önök között is van valaki, aki le van rendezve, mint én, s ezért megérti a bánatomat. Mert engem mindig lerendeznek.

Mit lehet itt csinálni?

Ha nem mondják el senkinek — bízom a diszkréciójukban! — elmesélem önöknek egy kalandomat. Szerelmes voltam egy asszonyba és ő viszontszeretett. Legalábbis azt hiszem. Hosszú hetekig jártunk együtt, de semmi sem történt közöttünk, pedig ez a nő csupa erotika volt: erotikus volt a mosolya, a tekintete, a szája, a füle, a tarkója. De én nem mertem bátrabban fellépni, mert... Mert akkor is le voltam rendezve, de nagyon.

Egy napon összeszedtem minden bátorságomat, ami még megvolt, és arra kértem: legyen az enyém! De nem ezeket a földön járó szavakat használtam, irodalmi mondataimban szimbolikusan fejeztem ki magam. Szimbolikusan, de érthetően. Virágokról beszéltem és csillagokról, folyókról és madarakról, a pillanatról és az örökkévalóságról... Mit mondjak? Strapáltam magam. Az imádott nő végighallgatott, majd beleborzolt a hajamba és így szólt:

— Rendben van. Majd valahogy lerendezzük a dolgot.

Ez volt az a perc, amikor elhatároztam, hogy felveszem a harcot a „lerendezés" szócska ellen. Elég volt! Tervbe vettem, hogy írok néhány dörgedelmes cikket a sajtóba, felszólalok a rádióban, a televízióban és törvényjavaslatot nyújtok be, amely büntetendő cselekménynek minősíti a „lerendezés" szó használatát.

Aztán lemondtam a tervemről. Hogy miért? Nagyon egyszerű a válasz:

Aki le van rendezve, az ne ugráljon!

Mikes György

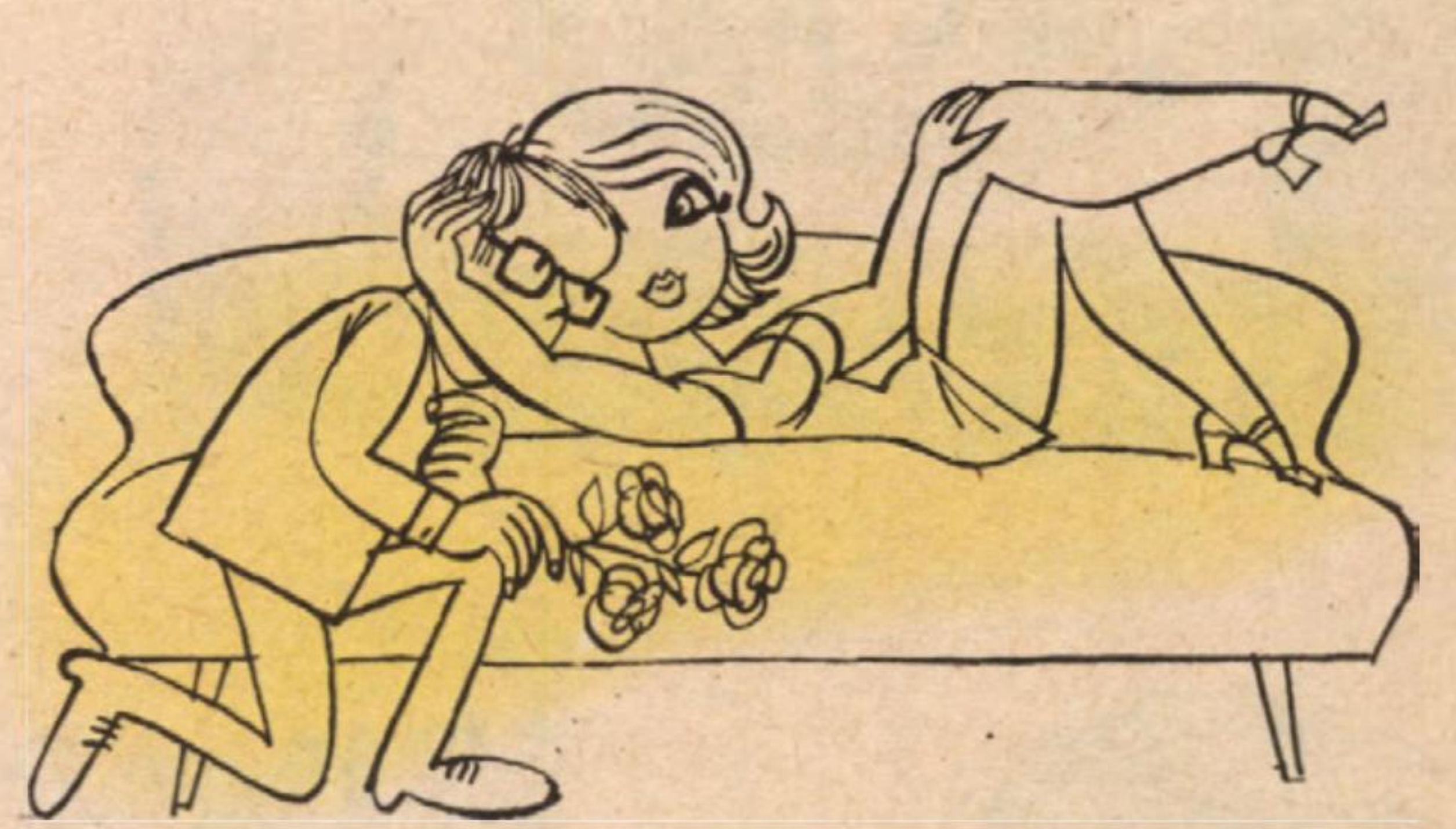

PREMIER

– A filmhez a kisfiam komponált zenét...

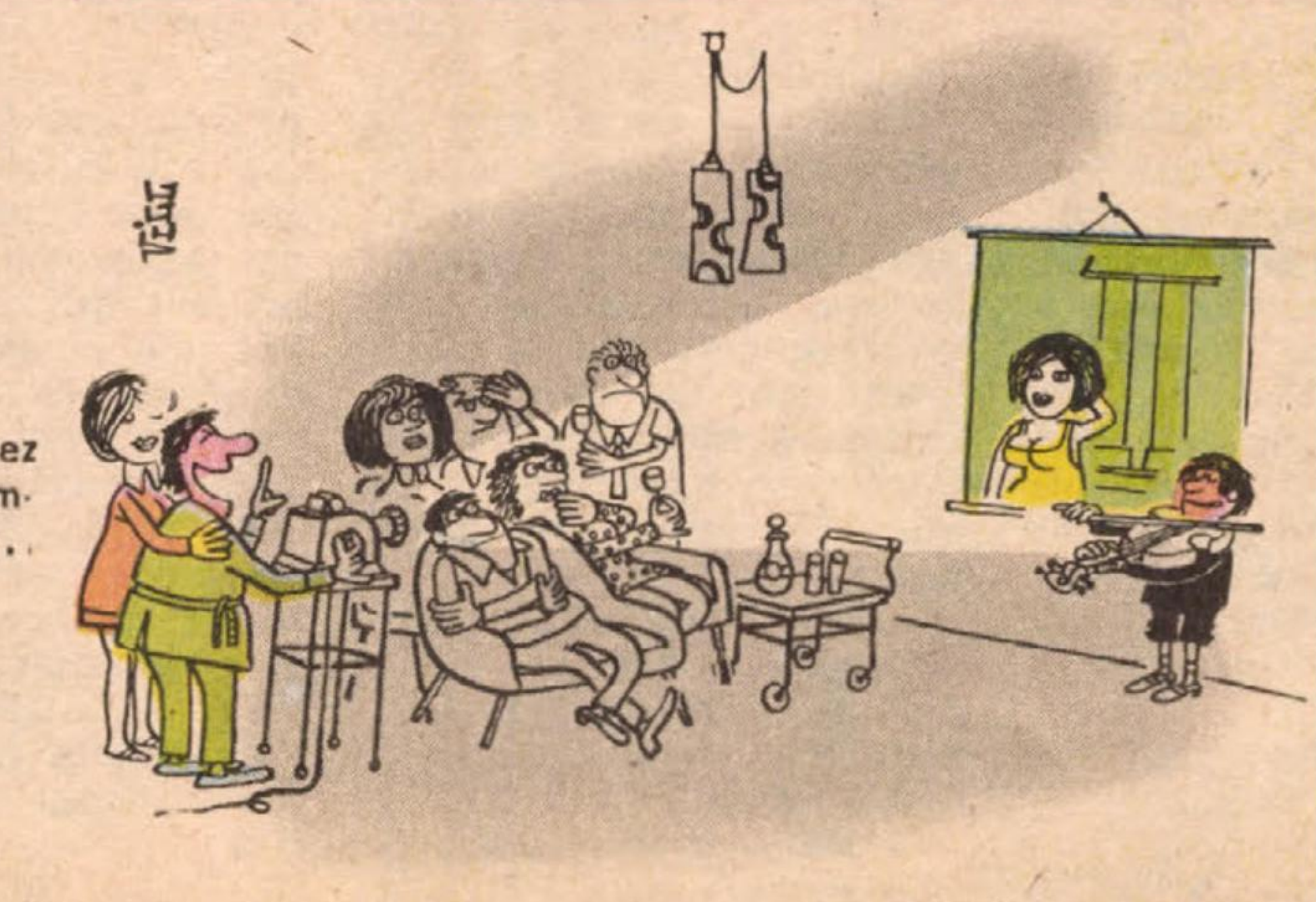

GÓLYA-ELTÉRÍTÉS

– Azonnal egy trafikba cigiért!...

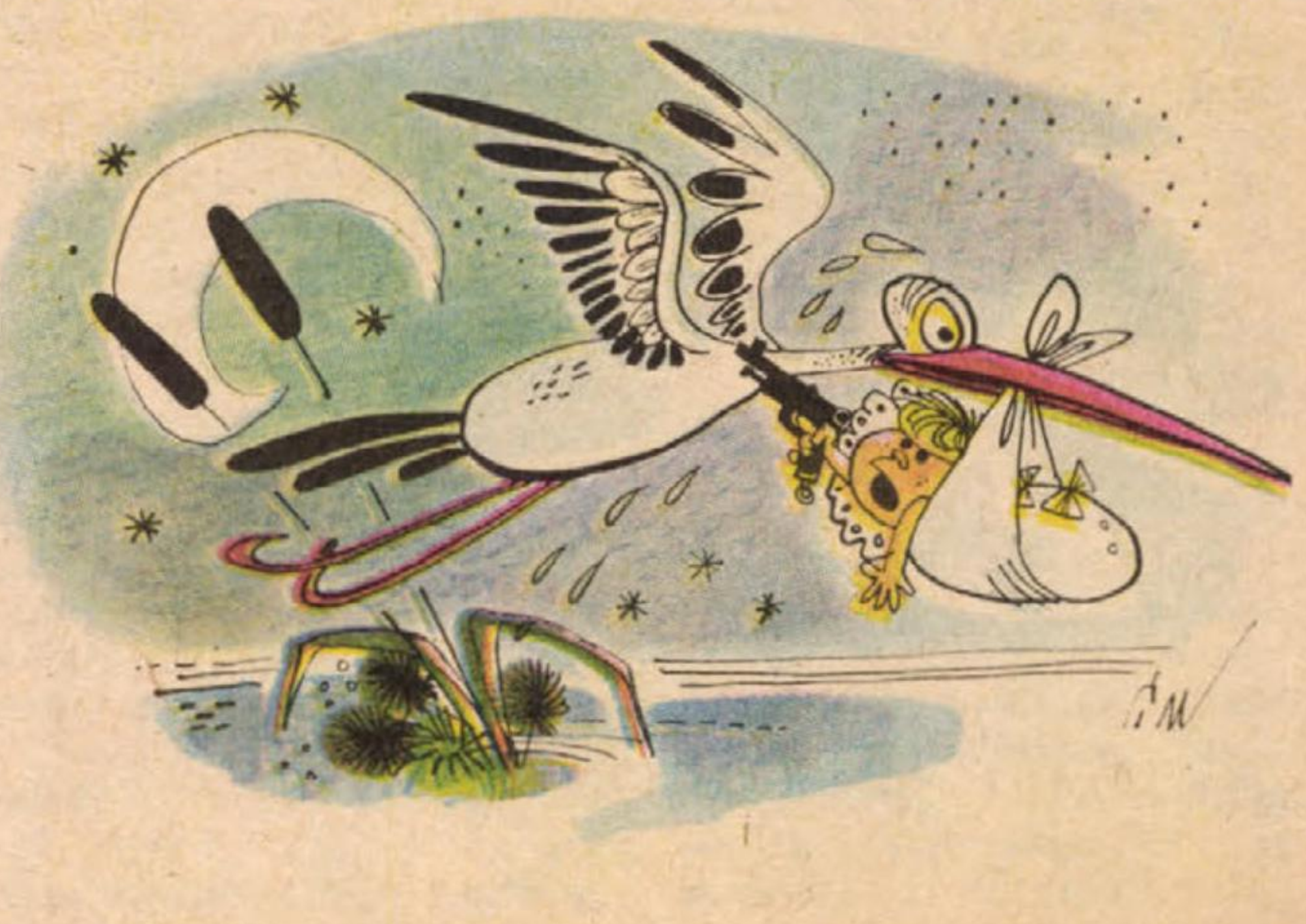

DÍJNYERTES RAJZOK

MEGLEPETÉS

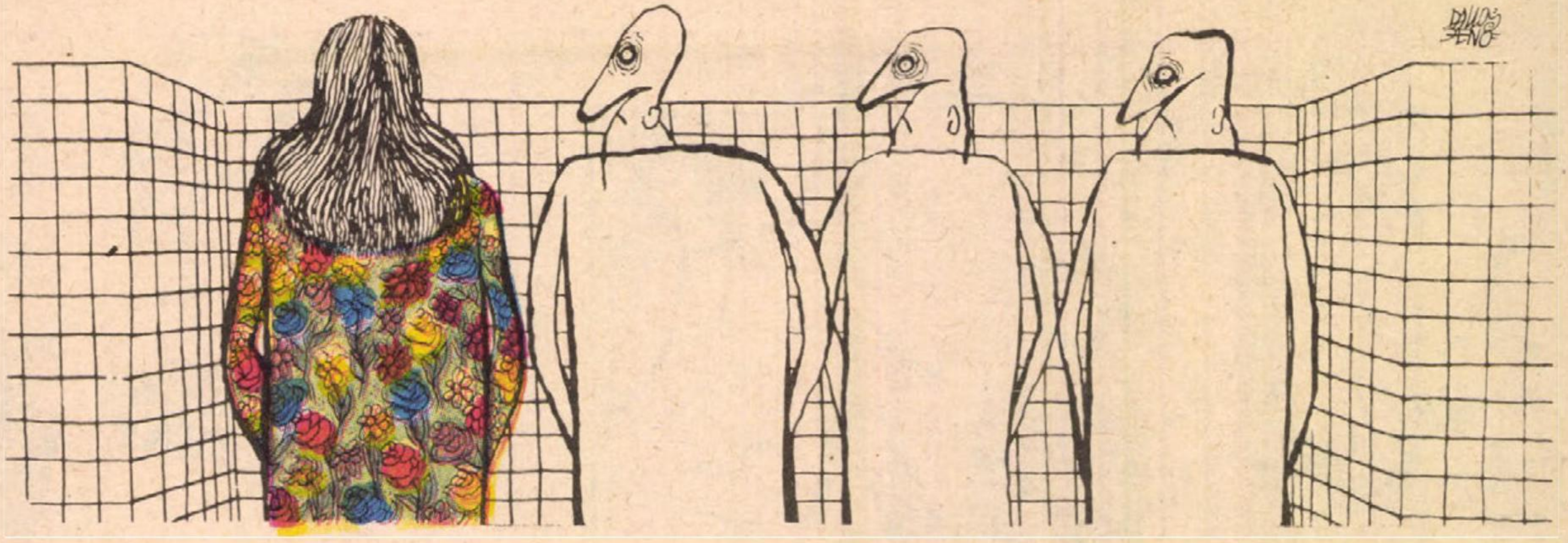

Dallos Jenő négyszáz dolláros harmadik díjat nyert a montreáli Világkiállítás karikatúra-pályázatán és egy rajza ezüst serleget kapott a Novi-Sad-i nemzetközi karikatúra kiállításon. Hegedűs István és Sajdik Ferenc rajzait száz-száz dolláros hatodik díjjal jutalmazták Montreálban.

BONYOLULT HELYZET

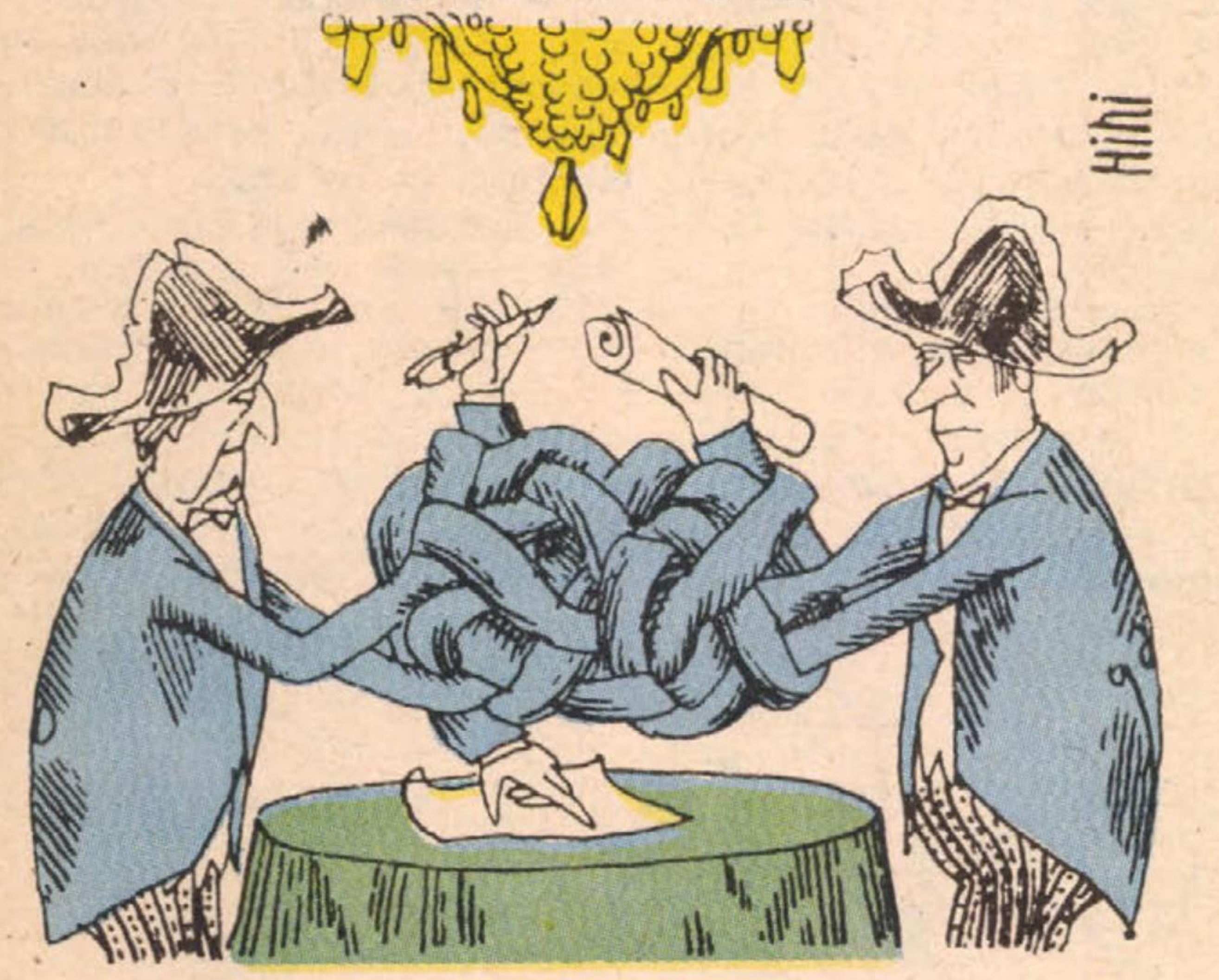

A KIRÁLY

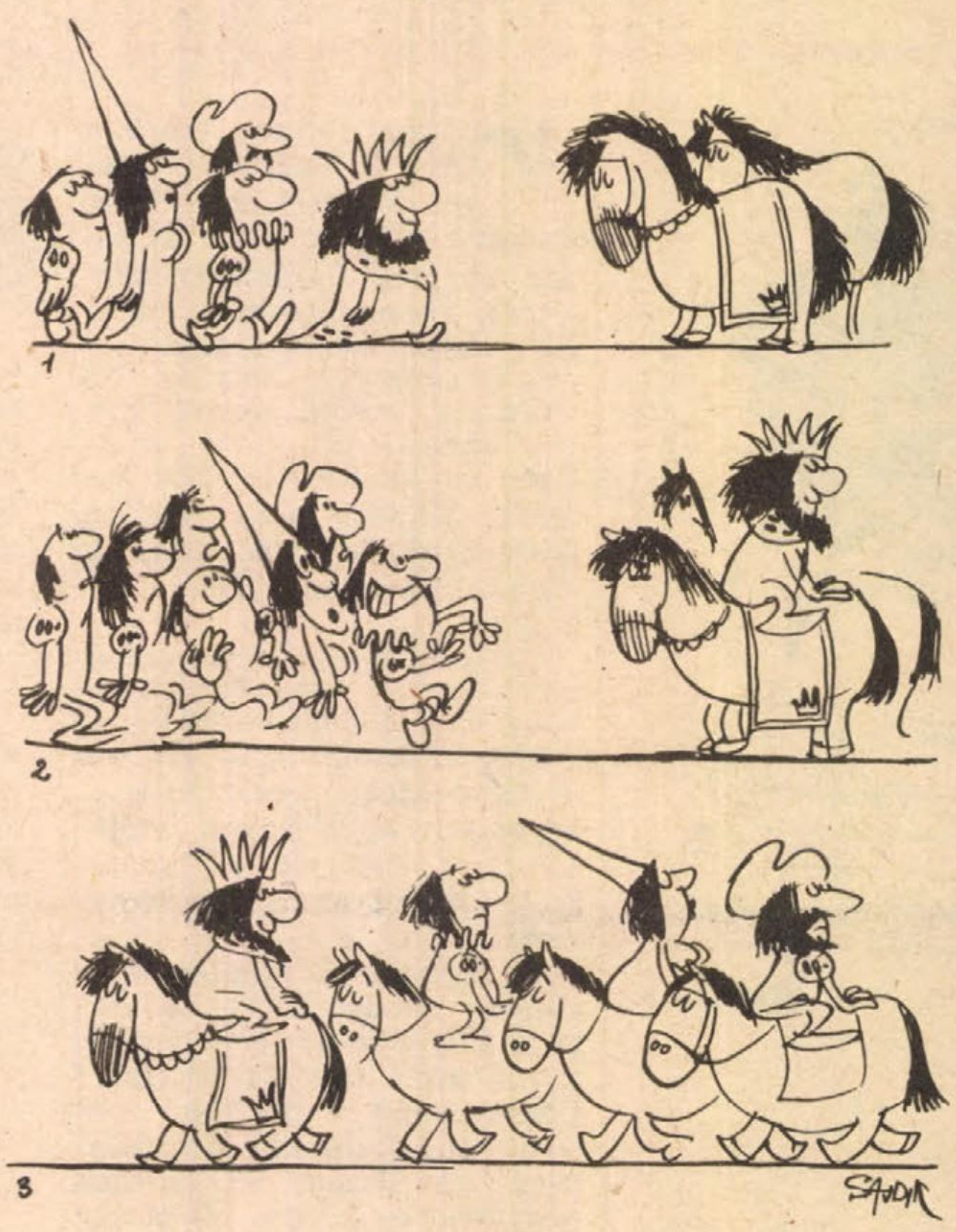

Mini Mosoly

— Mondja, Czibulkáné, maga meg szokta verni a kisfiát, ha rosszalkodik?

— Nem merek hozzányúlni. Ő az egyetlen az egész családban, aki meg tudja javítani a tévét, ha elromlik.

*

— Drágám, én halálosan szeretlek téged.

— Beszéltél már a mamával?

— Igen, és ennek ellenére is feleségül kérlek.

*

A kis Kati az egyik balatoni gyermeküdülőben piheni ki az iskolai év fáradalmait. A napokban levelet írt szüleinek, amelyben többek között ez állt: „. . . két nagyon aranyos leánypajtással alszom egy szobában. Annyira hasonlítanak egymáshoz, hogy alig lehet őket egymástól megkülönböztetni. Tudniillik ikrek, vagy ha nem is ikrek, hát legfeljebb két-három hónap korkülönbség van köztük . . .”

*

Csopaki találkozik az utcán egyik barátjával.

— Miért vagy ilyen rosszkedvű? — érdeklődik a barát. — Talán valami baj ért?

— Nem mondhatnám — válaszol Csopaki —, de tudod a feleségem nyaralni készül és ha azt látja, hogy jókedvű vagyok, itthon marad.

HUMORÜGYBEN PALOTAI BORISNÁL

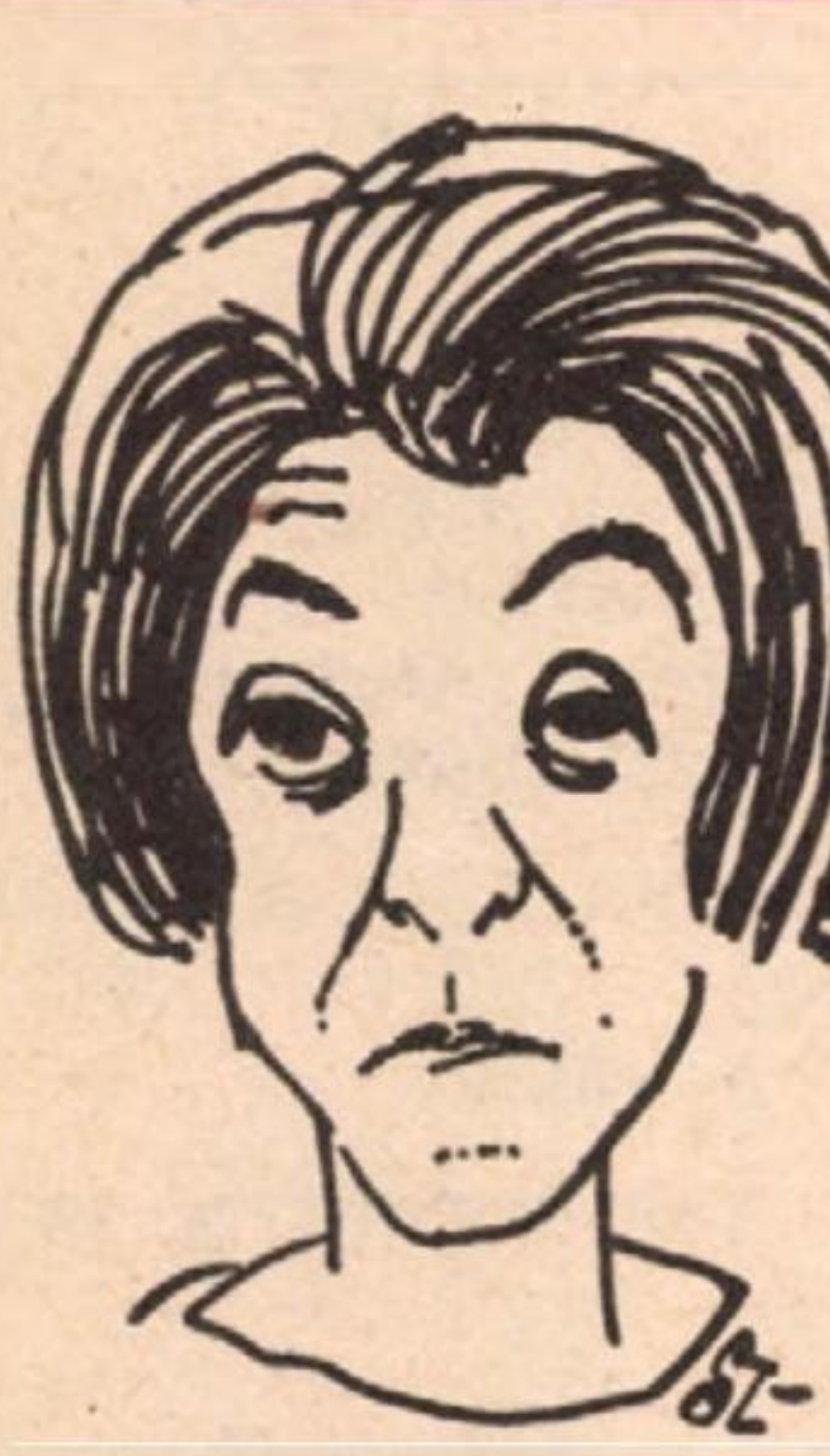

„Szeretem Palotai Borist, de néha haragszom rá egy kicsit, mert kibeszél minket.” Ezt egy lelkes olvasód mondta, természetesen nő.

— Az ilyen kis haragvások a legnagyobb elismerések.

— Azt jelzik, hogy az irányzék jó volt, a találat ült?

— Az én törekvésem nem az, hogy eltaláljam a kedves olvasót, hanem hogy találkozzam vele. Ezért „beszélem ki” magunkat, nőket. Természetesen, ha észreveszem a dolgok fonákját, a groteszk helyzeteket, nem nyelem le, sőt . . . Olykor meg fölkiáltok: „Nézd, milyen humoros!”

— Itt álljunk meg egy pillanatra!

— Valljak a humorról? Szeretem és élek vele. Két okból. Először, mert a humor kizár minden érzelgősséget és másodszor, mert humorba csomagolva fájdalommentes a „kibeszélés”, legföljebb futó haragszomrádot szül, nem pedig tartós sértődöttséget.

— Sajnálom, hogy említettem ezt a „haragszomrád”-ot, kérlek, ne törődj vele, csak egy olvasó véleménye.

— Hadd higgyem, hogy *az* olvasó véleménye, te pedig hidd el, hogy örülök neki, különösen, ha visszatekintek írói múltamra. Jól emlékszem első verseimre, amelyeket szobánk falára írtam. Az én állandó lektorom édesanyám — hogy helyet teremtsen újabb műveimnek — időnként áthívatta a szomszédból Mucsik nénit és lemeszeltette a falat. Később, már felnőtt koromban is, megesett ez velem, csakhogy akkor a meszelési műveletet cenzúrának hívták és nem olyan kegyes céllal művelték.

— Ma viszont megjelenik minden sorod.

— És ha mégsem, azt magam húzhatom ki, mint például a Kiskrajcár című filmem forgatókönyvében. Történt a film felvétele közben, hogy a rendező kívánságára húznom kellett a párbeszédekből. Nagyban munkálkodtam a forgatókönyvön, amikor megszólal mellettem az egyik gyerekszereplő, Sós Imre kisöccse: „A néni, mit csinál?” — „Írok” — válaszoltam. Erre ő elbiggyeszti a száját: „Mér' mondja, hogy ír, amikor csak huzigál?”

— Emlékszem erre a Kiskrajcárra, nagy sikere volt.

— Ó, hogyne. Külföldön is játszották, sokfelé. Számomra azonban legemlékezetesebb az, amikor Berlinbe küldték és vele engem is. A programban többszöri vetítése szerepelt és engem arra kértek, hogy minden alkalommal menjek a színpadra és hajoljak meg. A korabeli istenek azonban közbeszóltak, s én meglepetve láttam, hogy a Kiskrajcár helyett a Gyöngyvirágtól lombhullásig című filmet vetítik. Más szerző nem lévén, nekem kellett a vászon előtt meghajolnom. Egy másodpercig bosszankodtam, aztán élveztem a groteszk helyzetet: a vetítések után délcegen masíroztam a színpadra és hol mint gyöngyvirág, hol mint lombhullás hajolgattam.

— Ne haragudj, hogy kételkedem. Valóban csak egy másodpercig bosszankodtál? Nem költői „kicsinyítés” ez?

— Nem, ilyen szerencsés természetem van. Történt például a múltkor, hogy a televízióban szerepeltem. A sminkmester miközben kikészített, egyfolytában áradozott, milyen boldog, hogy személyesen megismerhet. Elmondta, hogy feleségével együtt elolvassa minden írásomat, soronként megvitatják és nagyon-nagyon szeretnek. Most is alig várja föllépésemet. Biztatott, hogy beszéljek csak jó sokat, ne törődjek a megszabott tíz perccel, s ne izguljak, ő ott fog ülni és drukkol nekem. Így beszélt, lelkendezett és hol az arcomat simogatta, hol a hiúságomat, mígnem bejött a szobába egy fiatal kollégája és a fülébe súgott valamit. Erre az én bámulóm riadtan a fejéhez kap, majd a mosdóhoz ugrik, onnan szól felém: „Ne tessék haragudni, de rohanok, mindjárt kezdődik a meccs!” Megértettem, nem haragudtam és saját kezűleg fejeztem be a sminkelést.

Sólyom László

A MAI CASANOVA

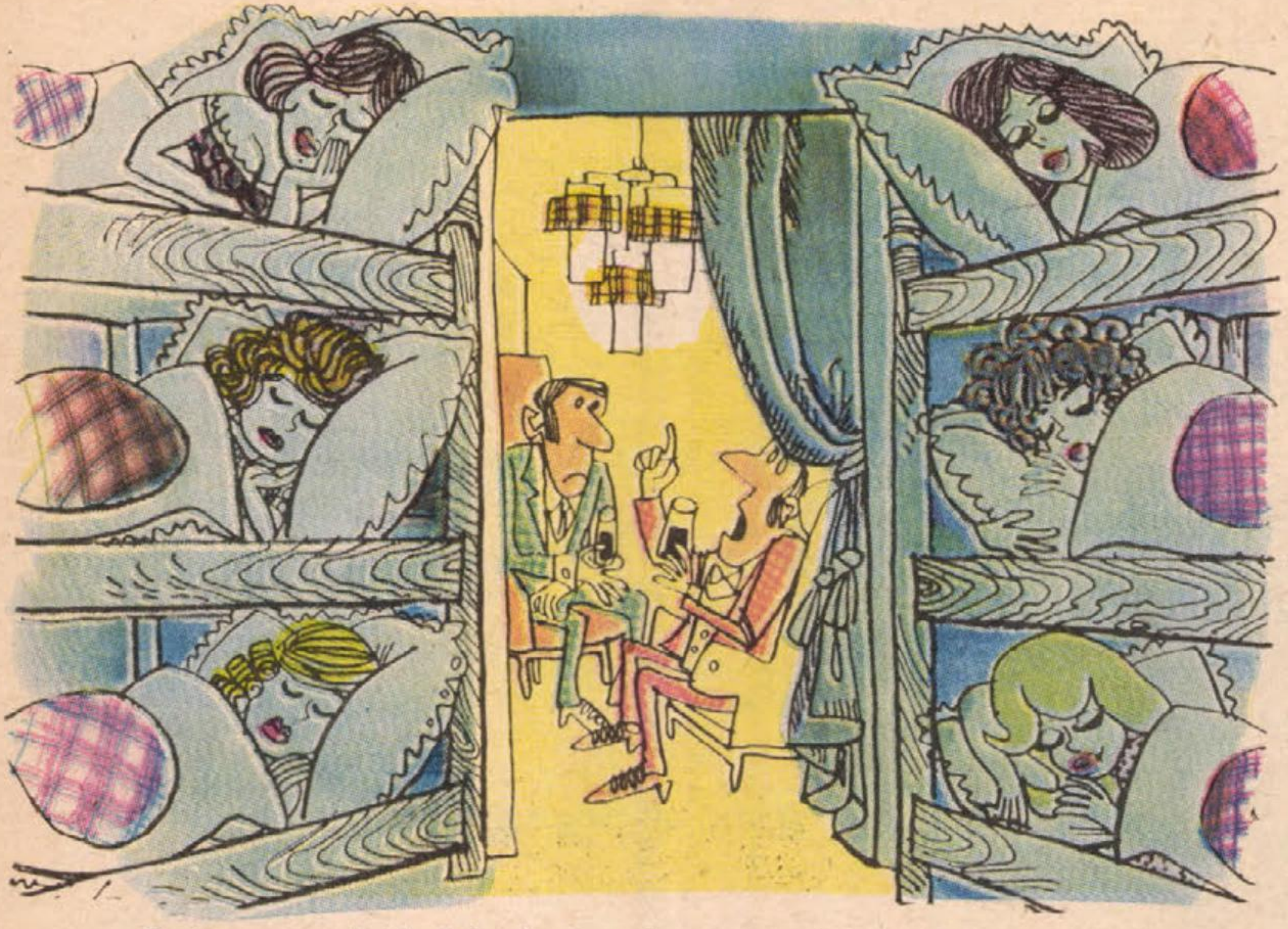

– Sajnos, az elvált feleségeimnek nem tudok külön lakást biztosítani.

VIETNAM FELETT

Hídvégi János rajza

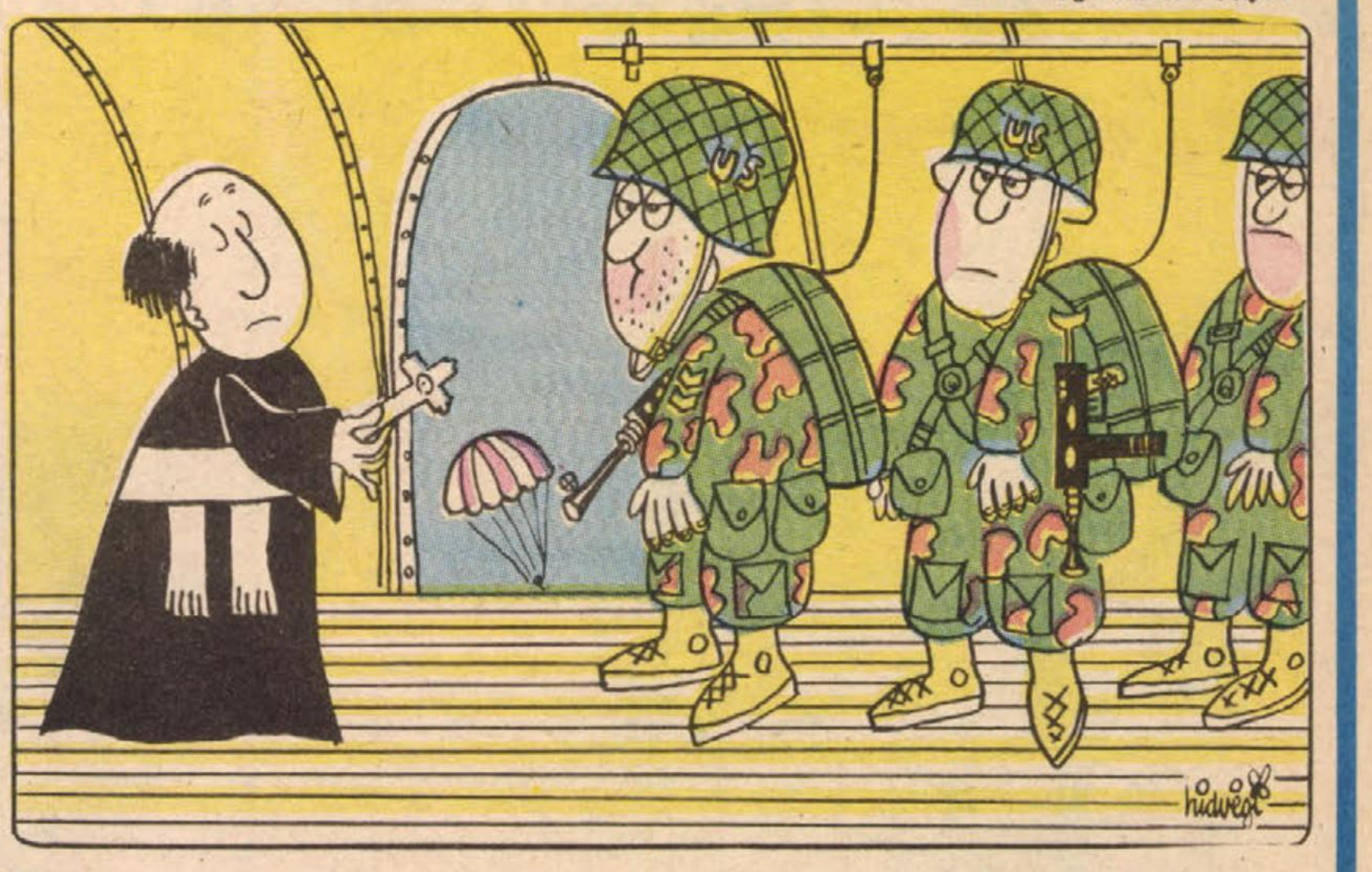

ÚJ TITKÁRNŐ

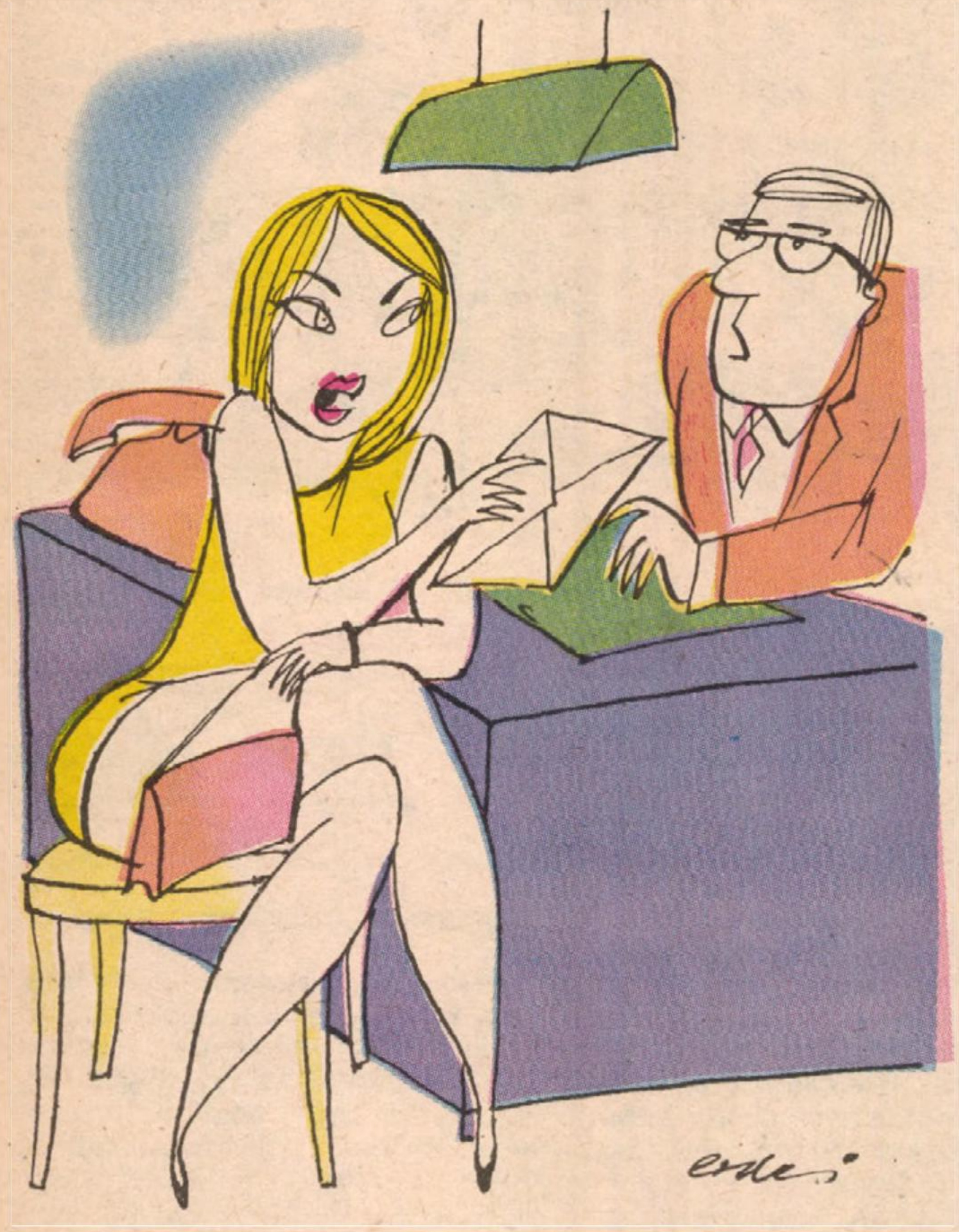

– Gépelni tud?
– De még mennyire. A vezérigazgató ajánló levelét is én gépeltem.

Ketten beszélnek

— Hallotta?

— Mit?

— Ha kérdezi, akkor nem hallotta. De hogy lehet ez? Tele van vele a város. Hol él maga? Csak jön-megy, tesz-vesz és nem hallotta, amit már mindenki tud?

— Ne csigázzon tovább. Mit kellett volna hallanom?

— Csakugyan nem tudja? Alig akarom elhinni!

— Túlfeszíti a húrt, uram. Akár hiszi, akár nem, tökfej vagyok, aki semmit sem tud. De bökje ki már, miről van szó?

— Egyébként a rádió is bemondta.

— Bemondta a rádió?

— Igen. Hogy mi lesz ma. És maga mégsem tudja.

— Ma lesz valami?

— De mennyire! Ezek szerint maga azt sem tudja, hogy ami ma lesz, milyen lesz?

— Azt is bemondta a rádió, hogy milyen lesz?

— Azt meghiszem!

— És milyen lesz az, ami ma lesz? Megőrülök a kíváncsiságtól...

— Csigavér! Maga nekem egy lélektani tanulmány, egy pszichológiai rejtély. Nem hittem volna, hogy ilyesmi lehetséges. Nem tudja, hogy mi lesz ma és azt sem tudja, hogy ami ma lesz, milyen lesz. De azt csak tudja, hogy mikor lesz?

— Nem tudom. Restellem, de nem tudom.

— Én még ilyen tájékozatlan embert nem láttam. Hogy tud így élni?

— Könyörgök, ne ócsároljon tovább! Legyen irgalmas! Legalább annyit áruljon el, hogy ami ma lesz, milyen lesz?

— Na jó. Tudja meg, hogy ami ma lesz, átmeneti lesz.

— Átmeneti lesz?

— Igen.

— Ez biztos?

— Teljesen biztos.

— Ennek örülök. Mert ha átmeneti lesz, akkor bármilyen rossz is, fele baj. Nem igaz? És mikor lesz ma az, ami átmeneti lesz?

— Nem is sejti?

— Nem.

— Hát akkor elárulom. Ami ma átmeneti lesz, az zivatar idején lesz.

— Zivatar idején?

— Úgy van! Remélem, most már tudja, hogy mi lesz ma zivatar idején, ami átmeneti lesz?

— Csak nem szélerősödés?

— De bizony! Maga nem tudta, hogy ma zivatar idején átmeneti szélerősödés lesz?

— Legyek őszinte? A feleségem mondta reggel, de nem akartam elhinni neki. Szóval igaz?

— Igaz.

— Megyek és megkövetem az asszonyt. Azt gondoltam, hogy csak fantáziál már megint.

(t.)

A JÁNOS-HEGYI LIBEGŐN

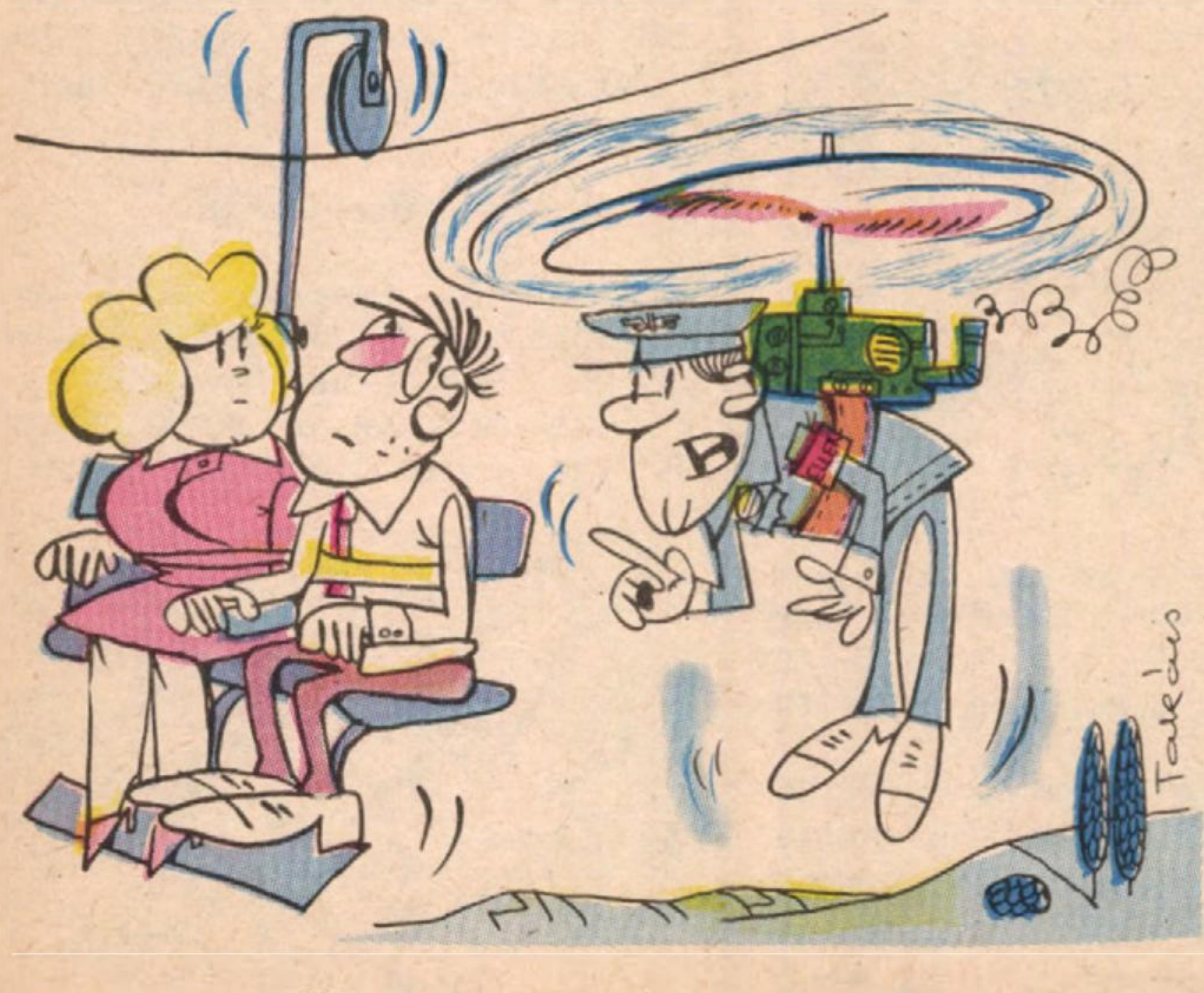

– Kérem a jegyeket ellenőrzésre!

SZABADTÉRI MOZI

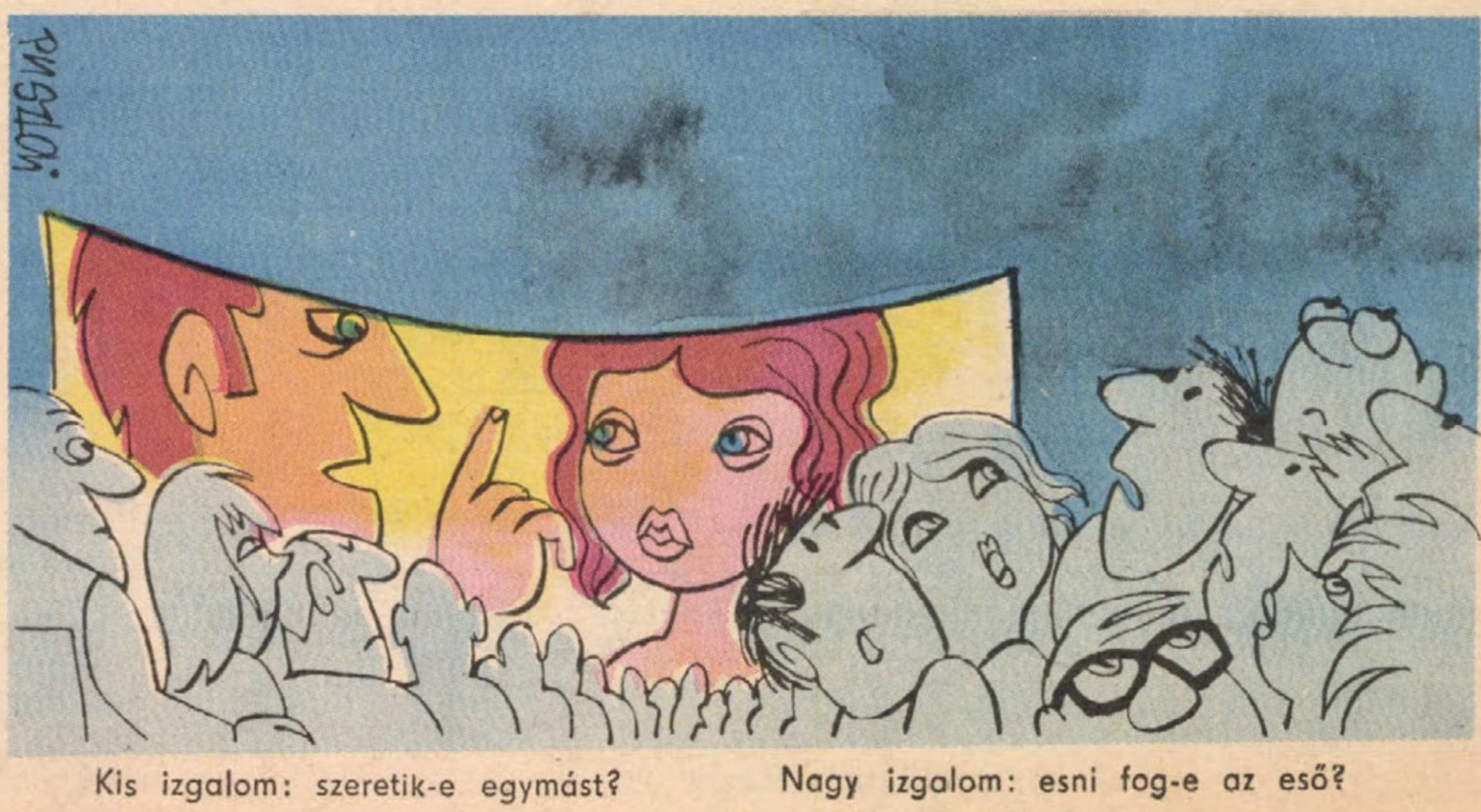

Kis izgalom: szeretik-e egymást? Nagy izgalom: esni fog-e az eső?

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mi a rövid élet titka?

Hegedűs István:

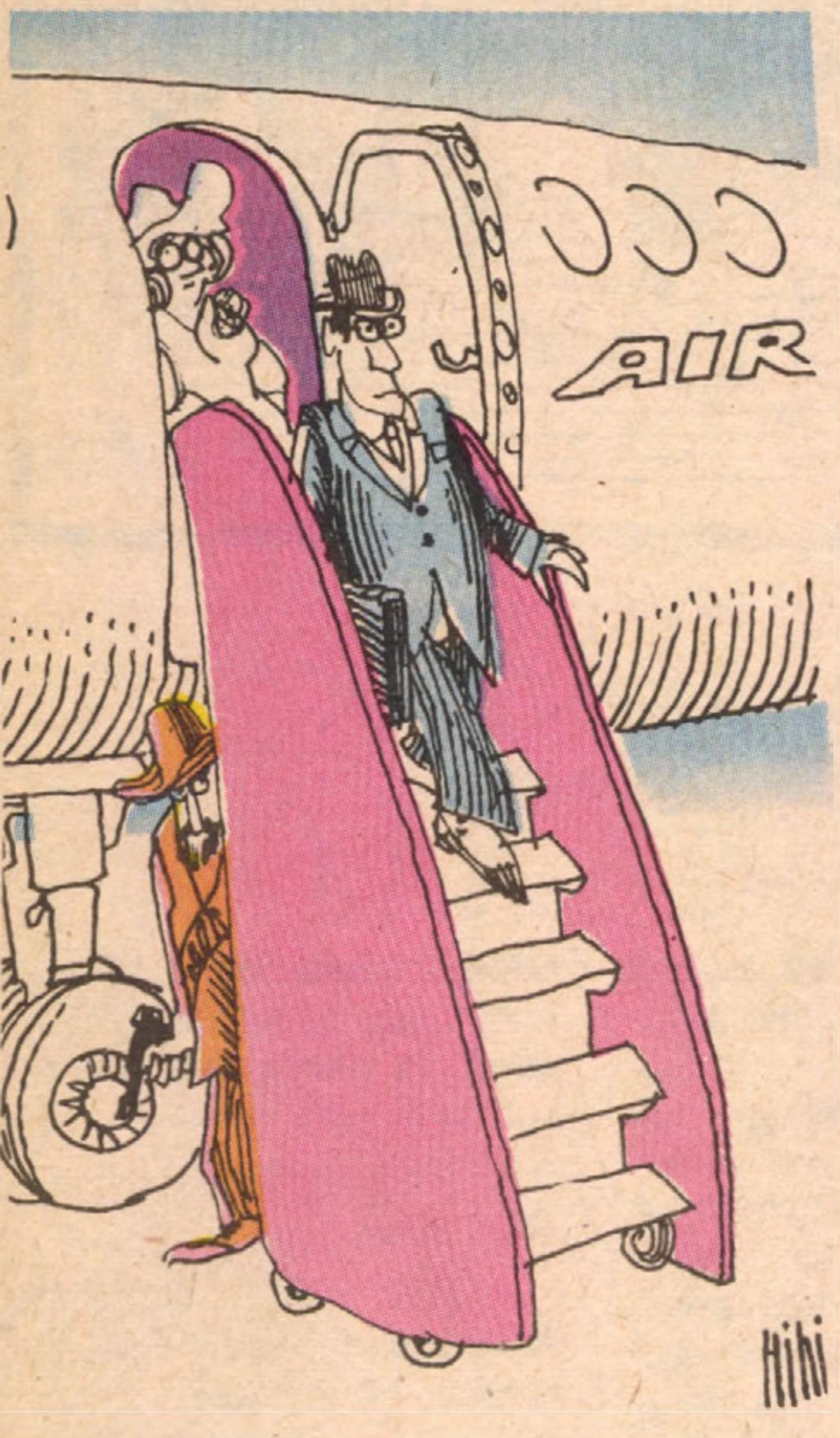

— Egy diplomáciai beosztás Dél-Amerikában...

Császár Tamás:

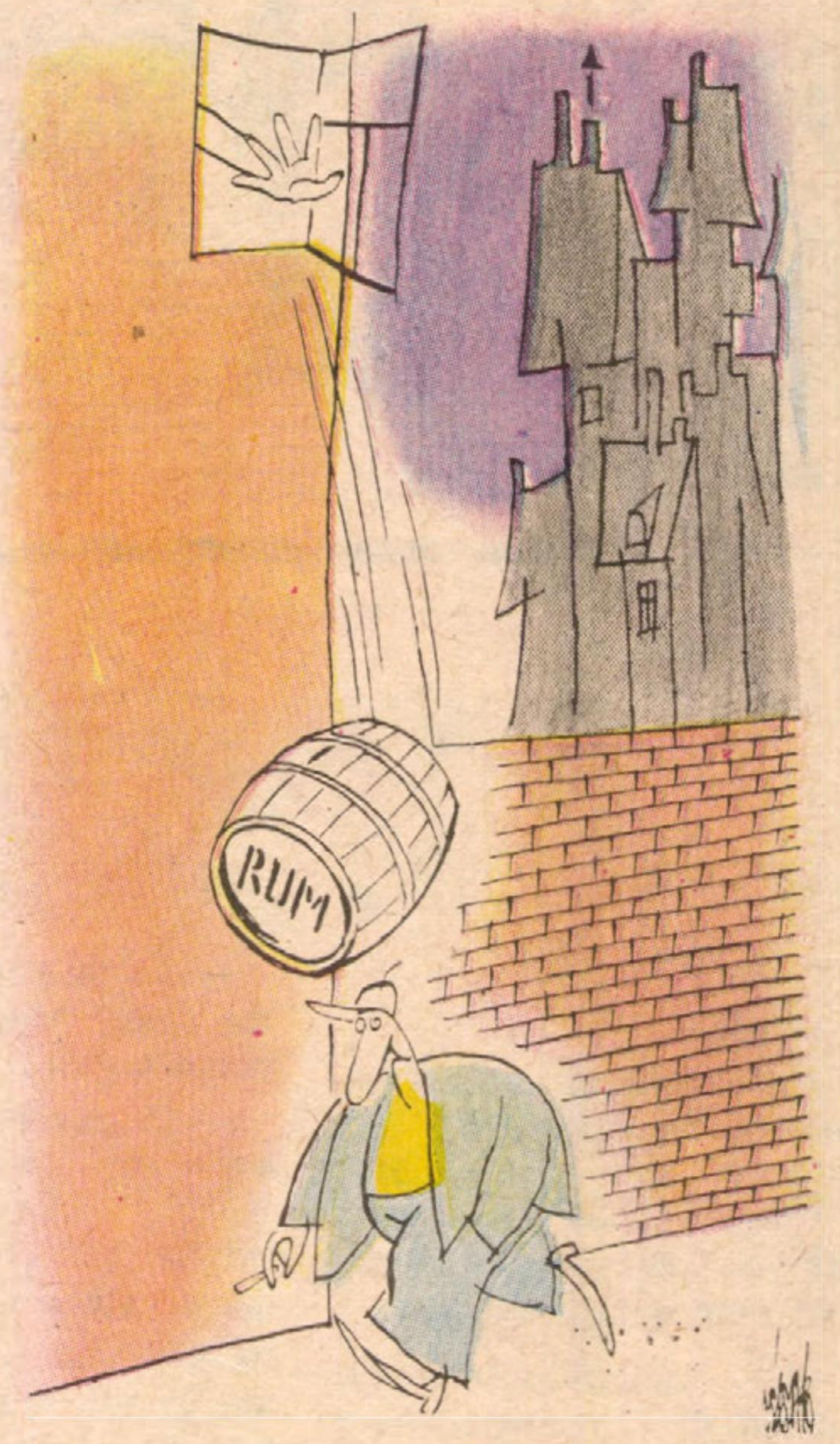

— Az alkohol...

Dallos Jenő:

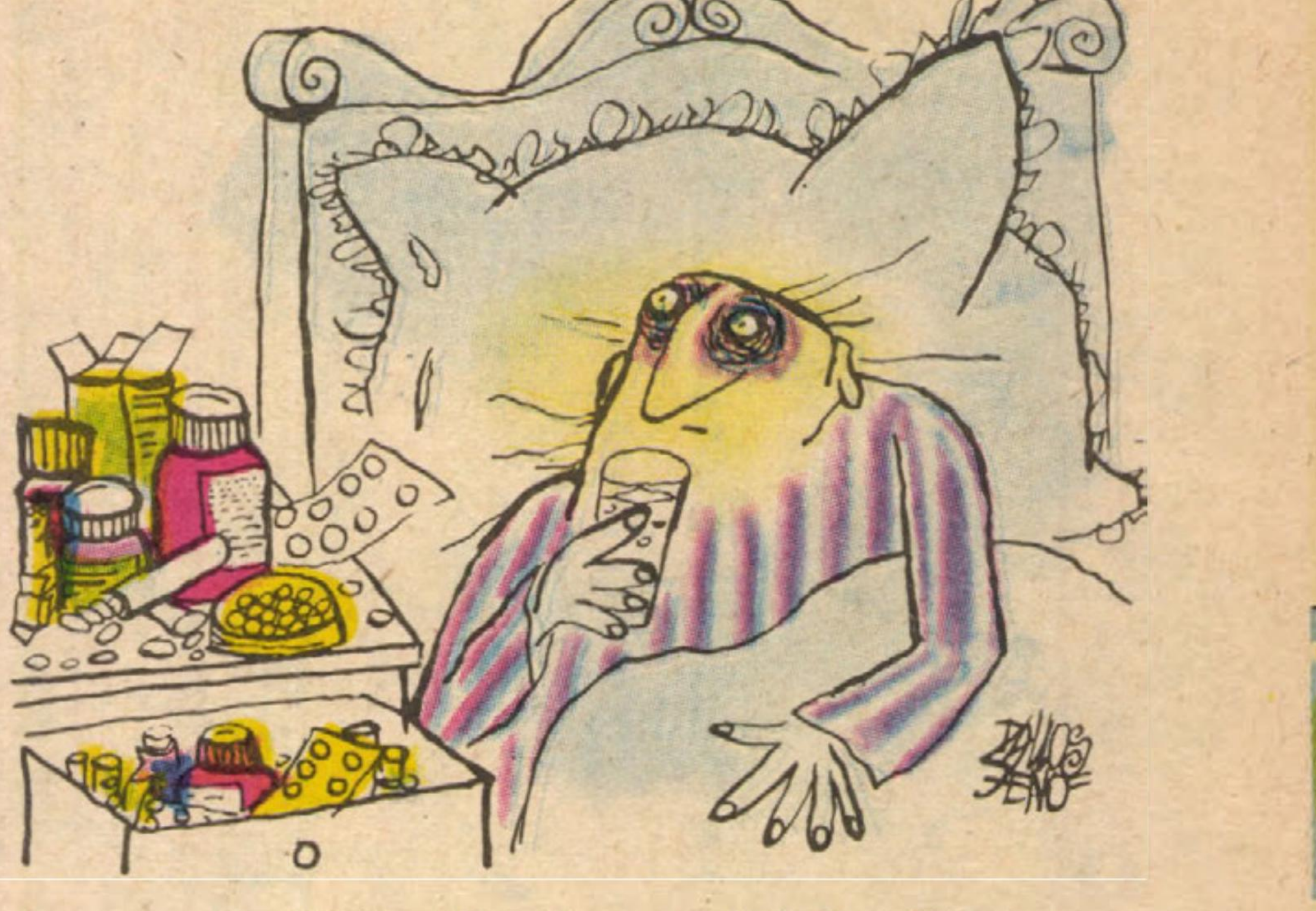

— Minden új gyógyszert ki kell próbálni...

Balázs-Piri Balázs:

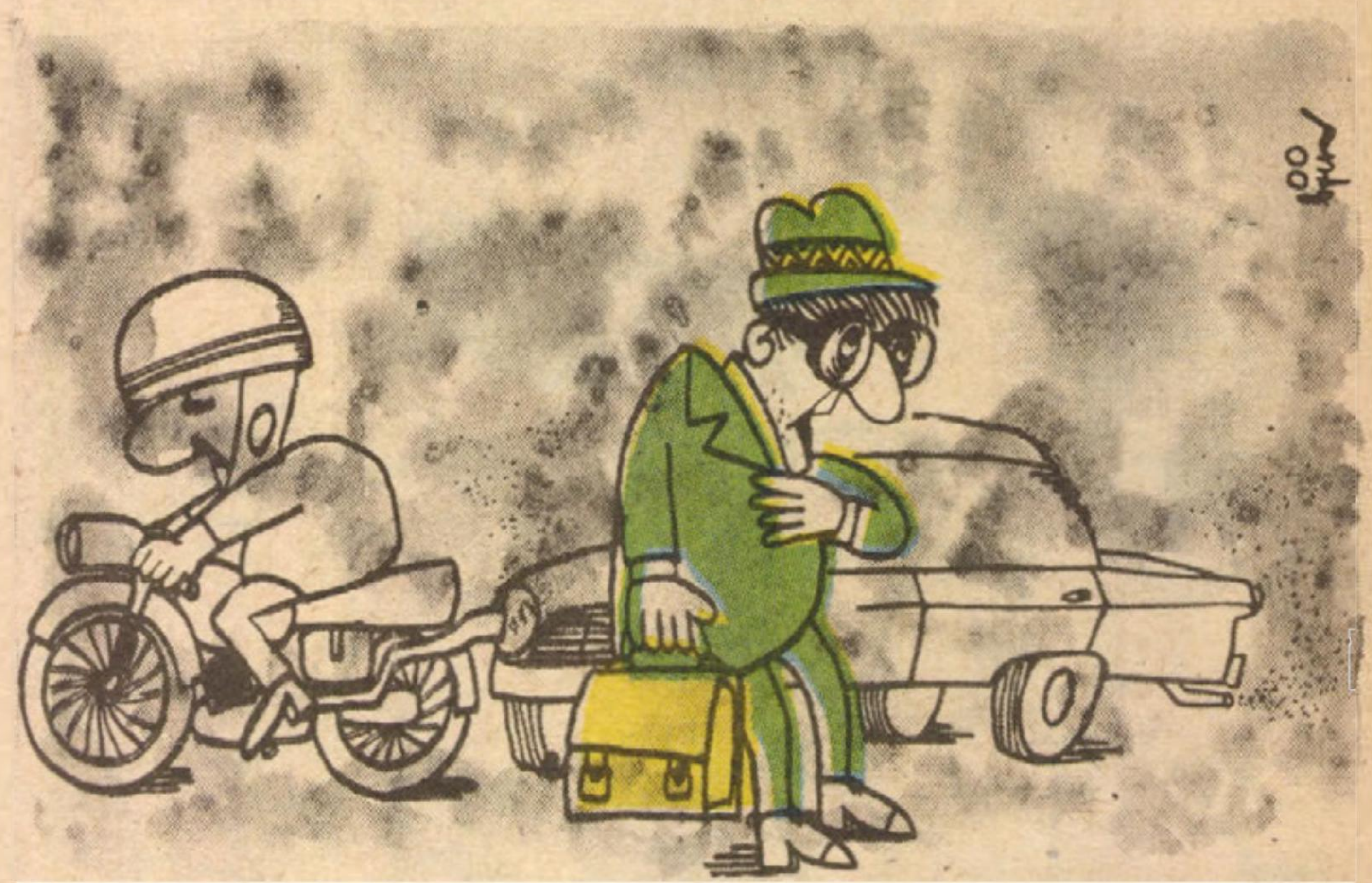

— Naponta kétszáz slukk szmog...

HIRDETÉS

Tinódi Lantos Sebestyén Ktsz
költőket — kezdőket is — fölvesz.
Biztosítunk babérkoszorút,
borúra derűt, derűre borút
s napi háromszori bőséges ihletet.
Jelentkezni lehet
ha úgy tetszik, spontán,
hazánk bármely pontján.
Tovább keresünk bejáró múzsákat
gépi ihletéshez.
Illetlen ihletés, illetve a dopping
tilos és veszélyes!

Székely Dezső

FALUFEJLESZTÉS

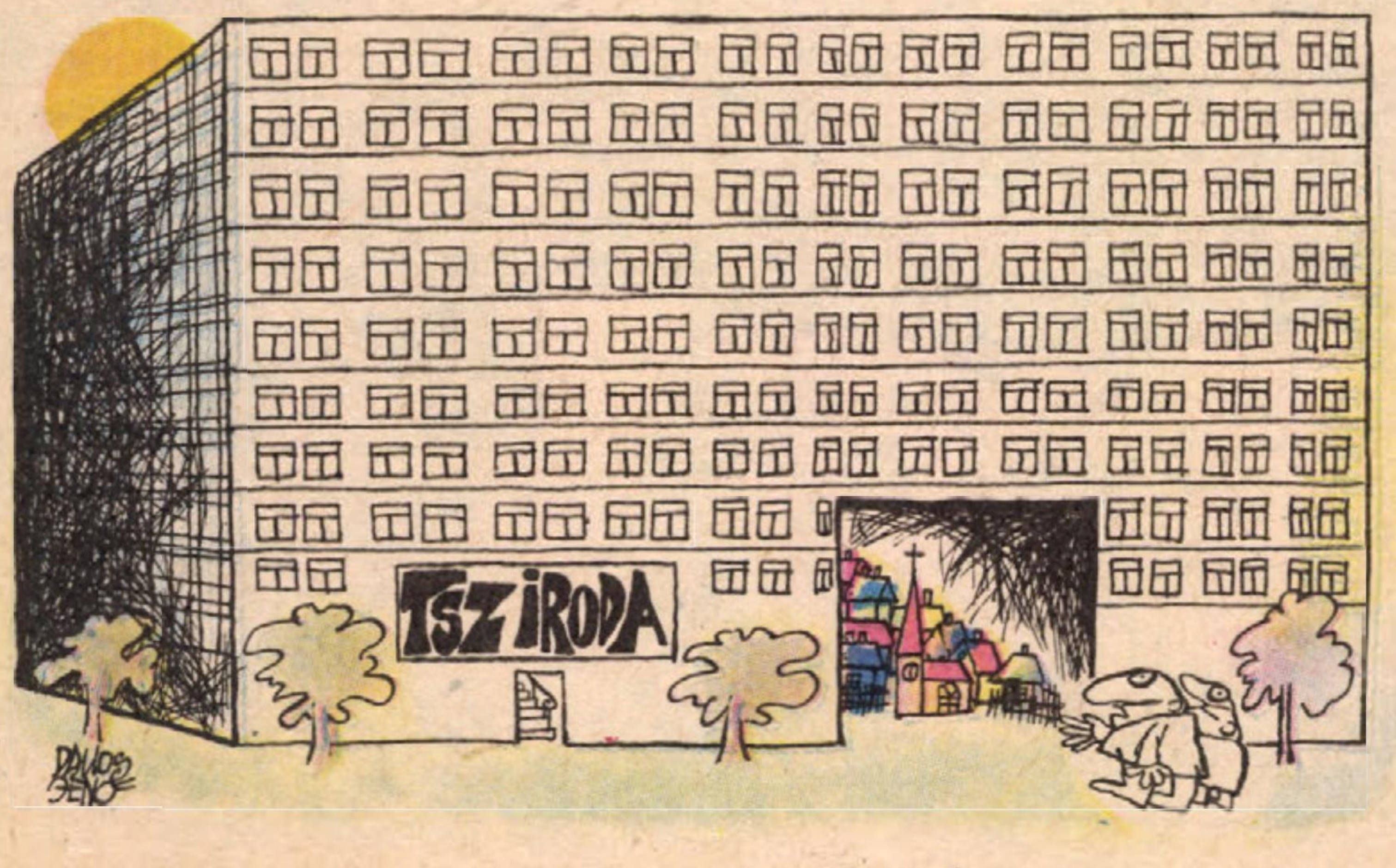

— Ez itt az eredeti község!

IGY ÚSZT

Bizonyos helyzetek meghatározott magatartásformákat váltanak ki az emberekből. Ezekben a bizonyos helyzetekben ezek a bizonyos emberek úgy viselkednek, ahogy másutt nem viselkednének.

Hogy ne köntörfalazzak soká, megmondom miről van szó. A fürdésről általában, különösképpen pedig a balatoni lubickolásról. Hogyan viselkednek az emberek a Balatonban? Csoda érdekes tanulmányt írhatna róla, aki ilyesmivel tudományosan foglalkozik. Például én. Meg is kezdem.

AMIBEN EGYFORMÁK VAGYUNK

Lemegy egy ember a partra, a nap éget, a víz — mint az imént a rádió közölte — legalább 25—26 fokos. Emberünk cudarul kívánja a fürdést, egyébre sem tud gondolni. Ahelyett azonban, hogy habozás nélkül belevetné magát a hullámokba, előzőleg *tájékozódik:*

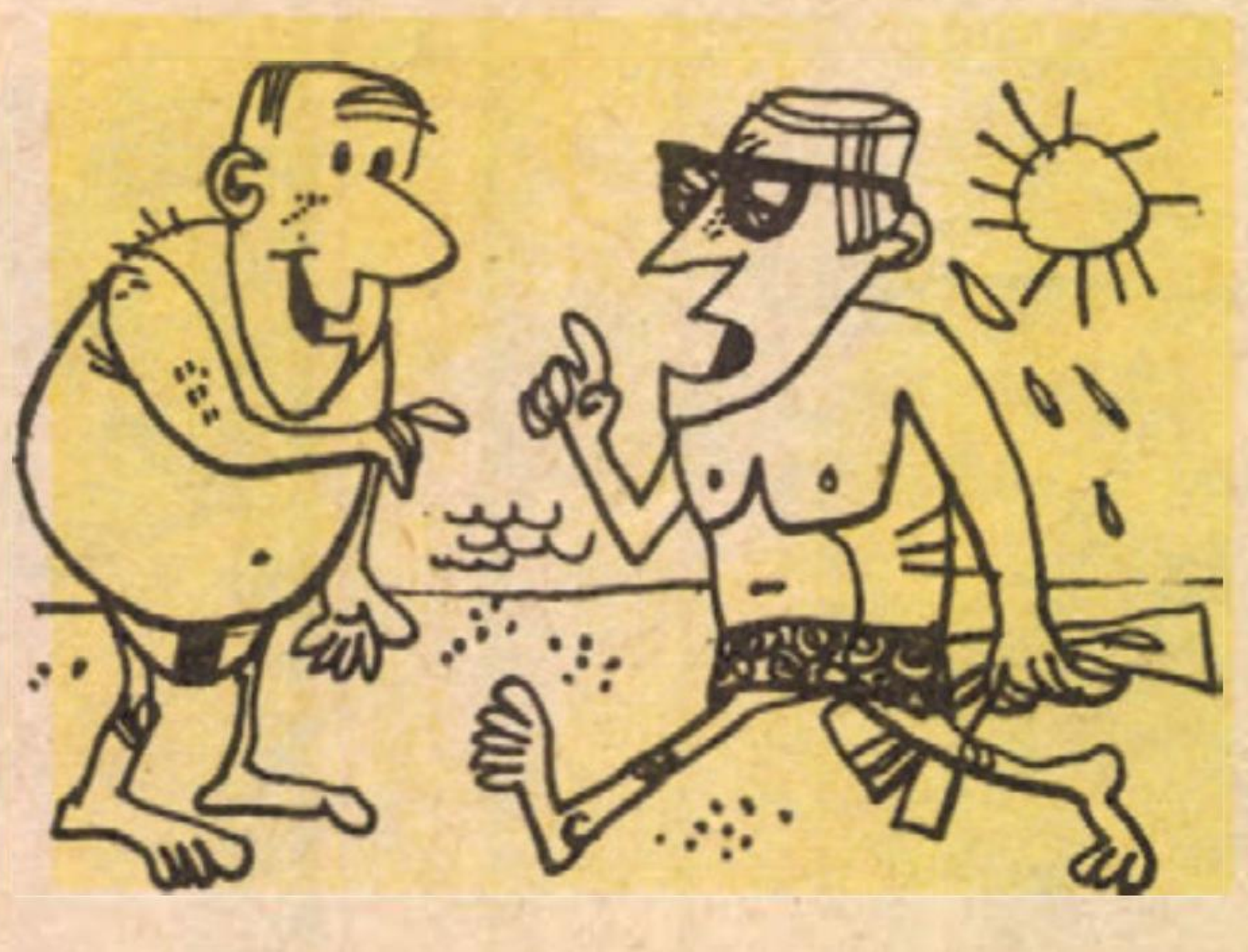

— *Jó a víz?* — kérdi a szembejövőktől. Azok — mit is mondhatnának — azt felelik, hogy a víz *jó.* Emberünk bólint, az információt tudomásul veszi, szemlátomást megnyugszik és megfürdik.

Felmerült bennem, mi volna, ha a szembejövő azt felelné: *rossz* a víz. Nem történne semmi, ugyanis ilyen válasz nincs. Én legalábbis még nem hallottam, hogy épelméjű egyén így fejezte volna ki magát, tudniillik, hogy rossz a víz. De ha valaki történetesen ezt hallaná a szembejövőtől, alig hiszem, hogy ez eltérítené fürdési szándékától, kiváltképpen 30 fok melegben, 25 fokos vízhőmérsékletnél.

Annak ellenére, hogy e párbeszédet üres fecsegésnek tartom, bevallom, magam is gyakorta ebbe a hibába esem. Eddig tehát teljesen egyformák vagyunk. Ettől kezdve azonban, ahány fürdőző, annyi szokás. Néhány típus:

A GÜGYÖGŐK

Többnyire éltesebb korú komoly férfiak és nők, befutott emberek, tekintélyes hivatali, társadalmi rangban és beosztásban. Kint a parton elmélyült vitát

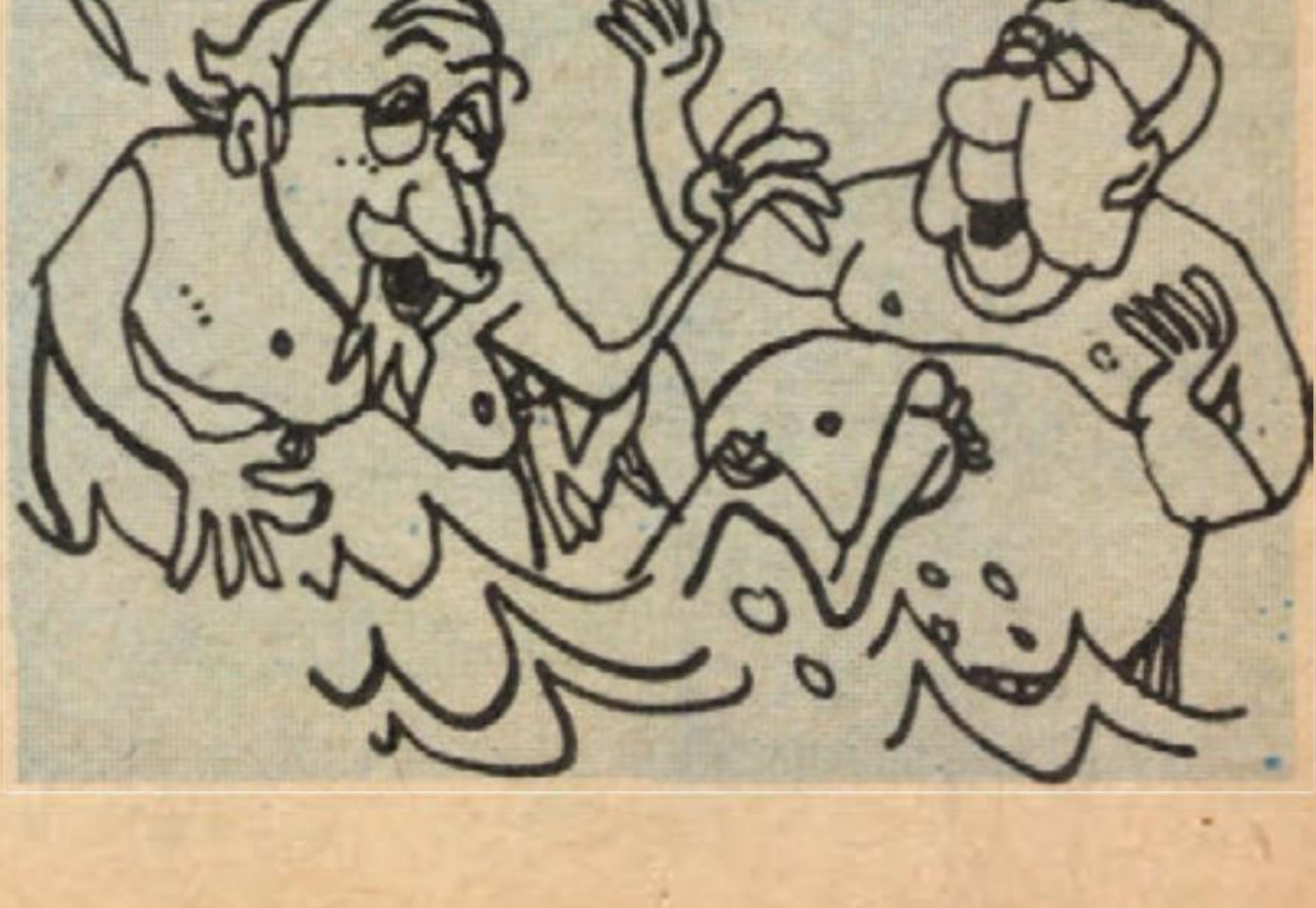

Pusztai Pál:

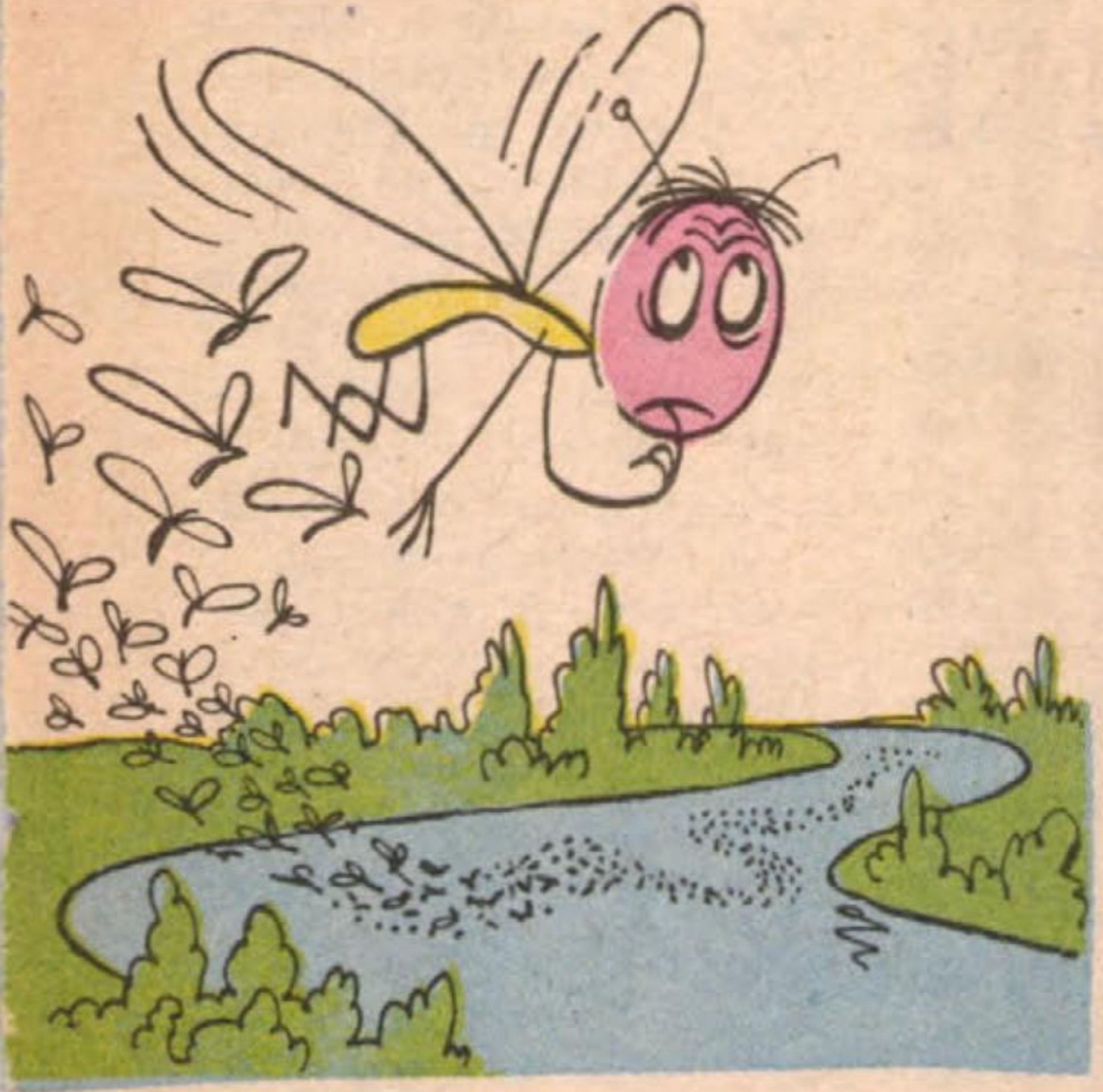

Tiszavirág: Hm, jó volna tudni!...

Szűr-Szabó József:

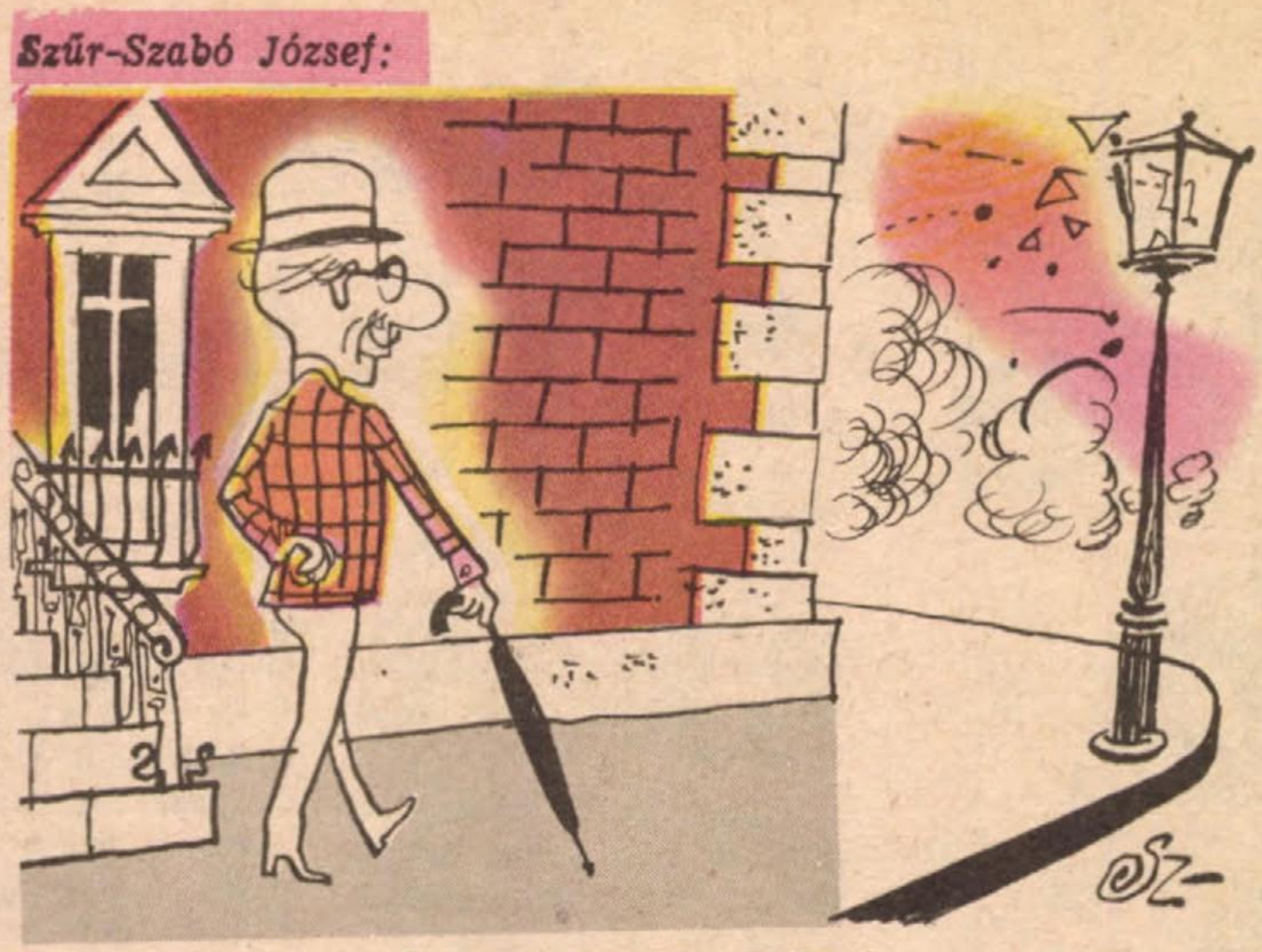

– Egészségügyi séta Belfastban...

Erdei Sándor:

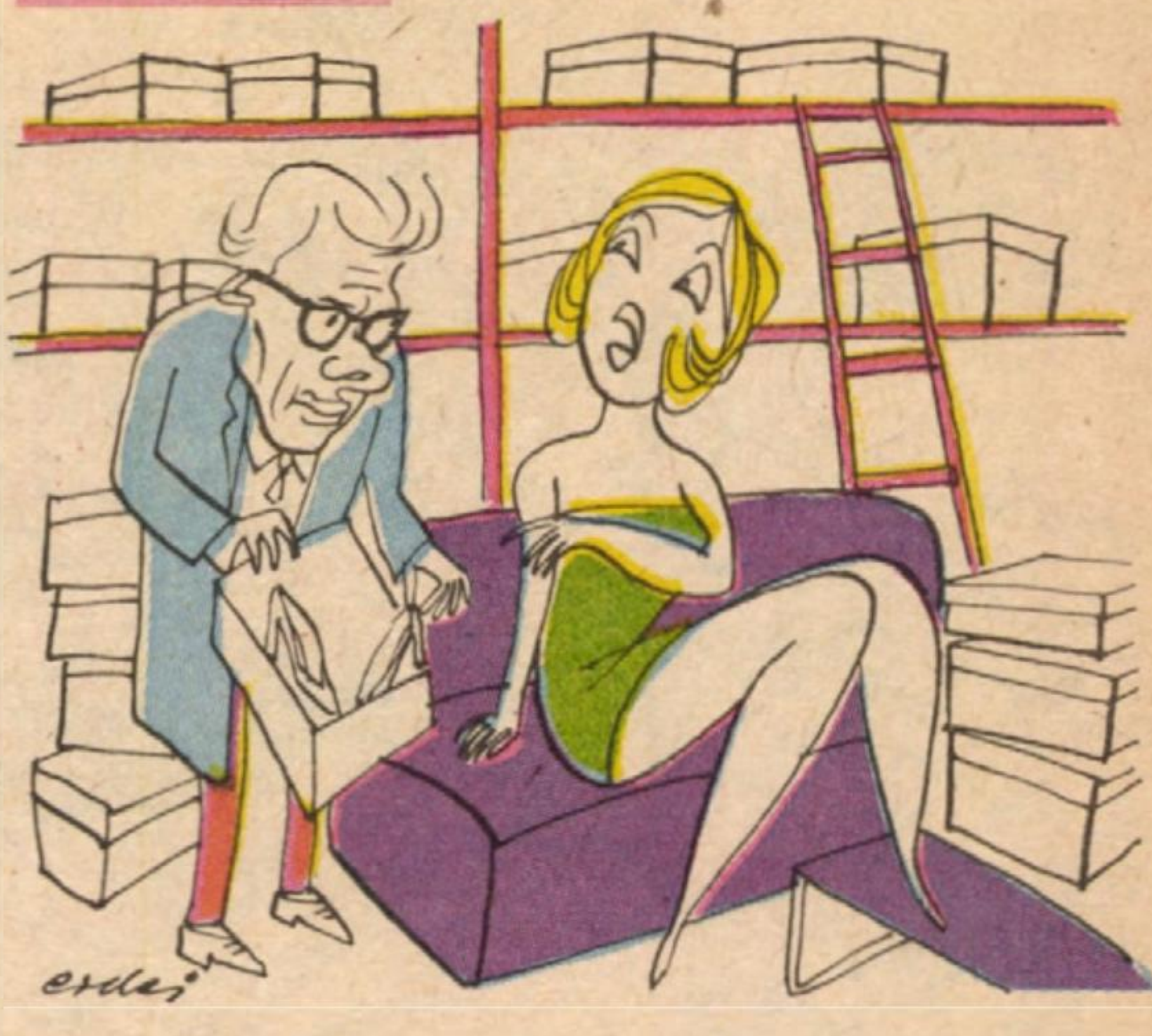

– Cipőüzletben eladónak vagy vevőnek lenni.

Fülöp György:

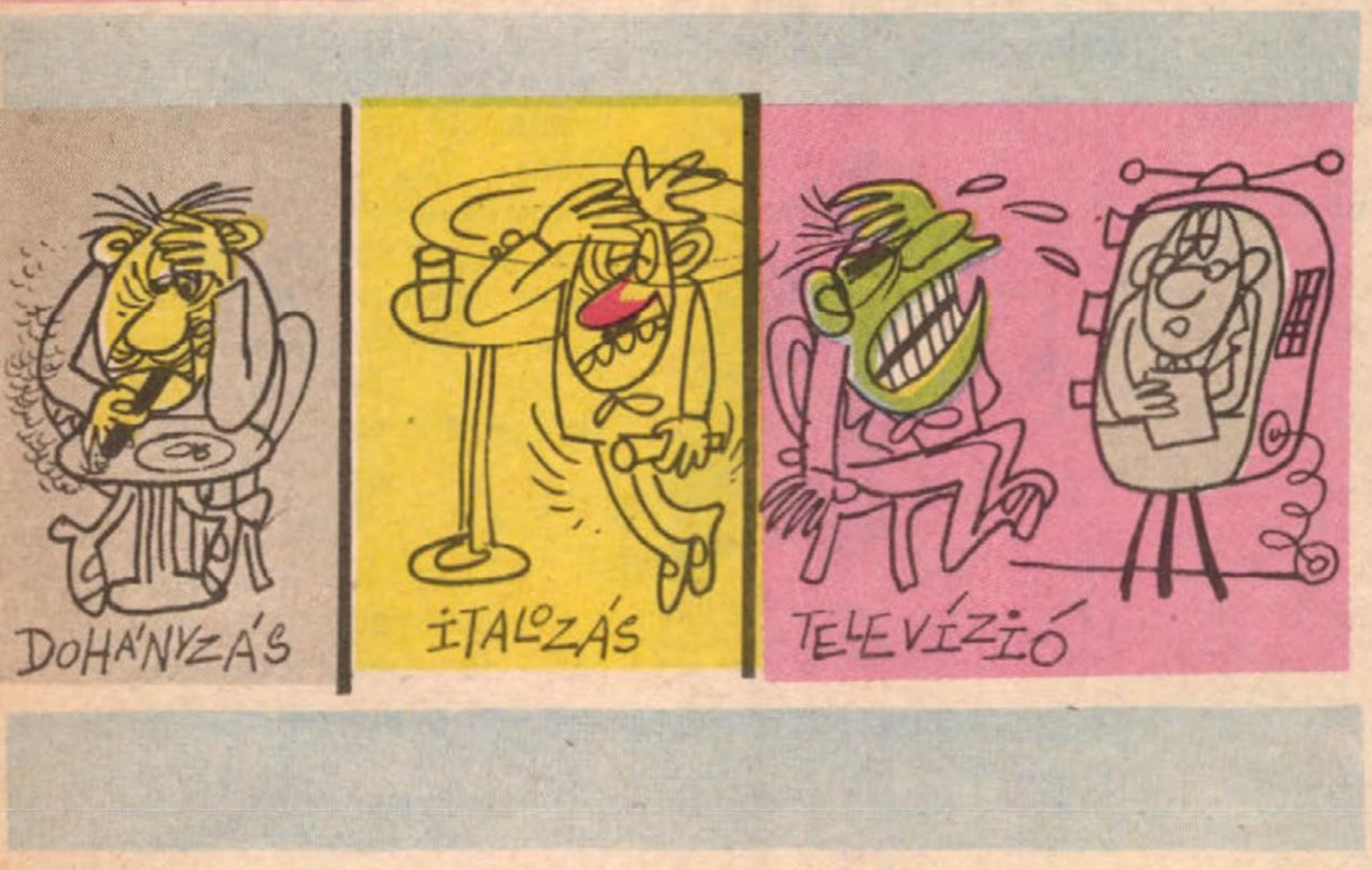

Várnai György:

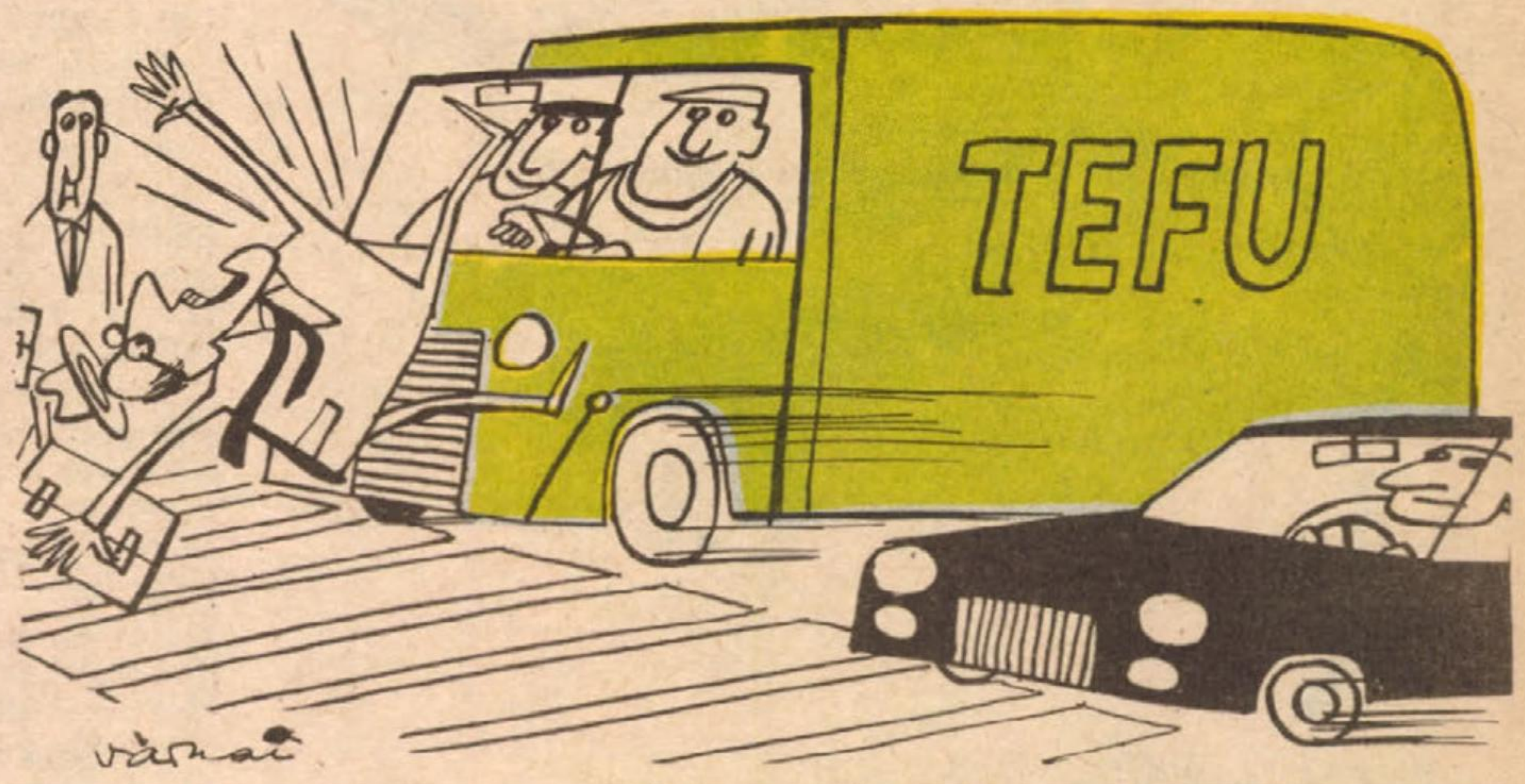

– Atkelés a zebrán.

ok ki!

folytatnak a népesedésről, a közel-keleti helyzet perspektívájáról, az új gazdasági mechanizmusról. Aztán a társasággal bevonulnak fürdeni, s ott azt hallom tőlük:

— Jujjuj, de fincsi... Locsi-locsi...

— Ne-e-e... Hi-hi-hi...

— He-he-he... Uá-uá (vízilóhangok)

— Bö-hö-hö (fókahangok) Kapd el...

és belevágják az iszapot egymás képébe.

A HŐS ÉS A FATALISTA

Ellentétes típusok, szívük mélyén mélységesen lenézik egymást. A hős különösen megveti a fatalistát. A hős, ugyanis, amint lelép a stégről, azonnyomban beleveti magát a vízbe. Lehetőleg csak akkor, ha valaki figyeli. Elsősorban a fatalista. A fatalista ugyanis pontosan az ellenkezőjét teszi. Megindul a partról a mélybe, karját mellén keresztbefonva. A világért le nem merül. Filozófiája olyan régi, mint maga az ember és a víz. Minek belemerülni, amikor a víz úgyis kérlelhetetlenül ellepi az embert, amikor eljön az ideje. Csak megy, csak megy; a víz előbb a bokájáig ér, majd a térdéig, már a combjáig, le lehet rajta mérni a vízállást, mint a partmenti árjelző cöveken. A fatalista kifelé is fatalista. Csak jön, csak jön, a víz előbb a nyakáig, aztán a melléig, aztán a bokájáig ér. Mire kiér, megszáradt. Akkor visszafordul és csak megy, csak megy...

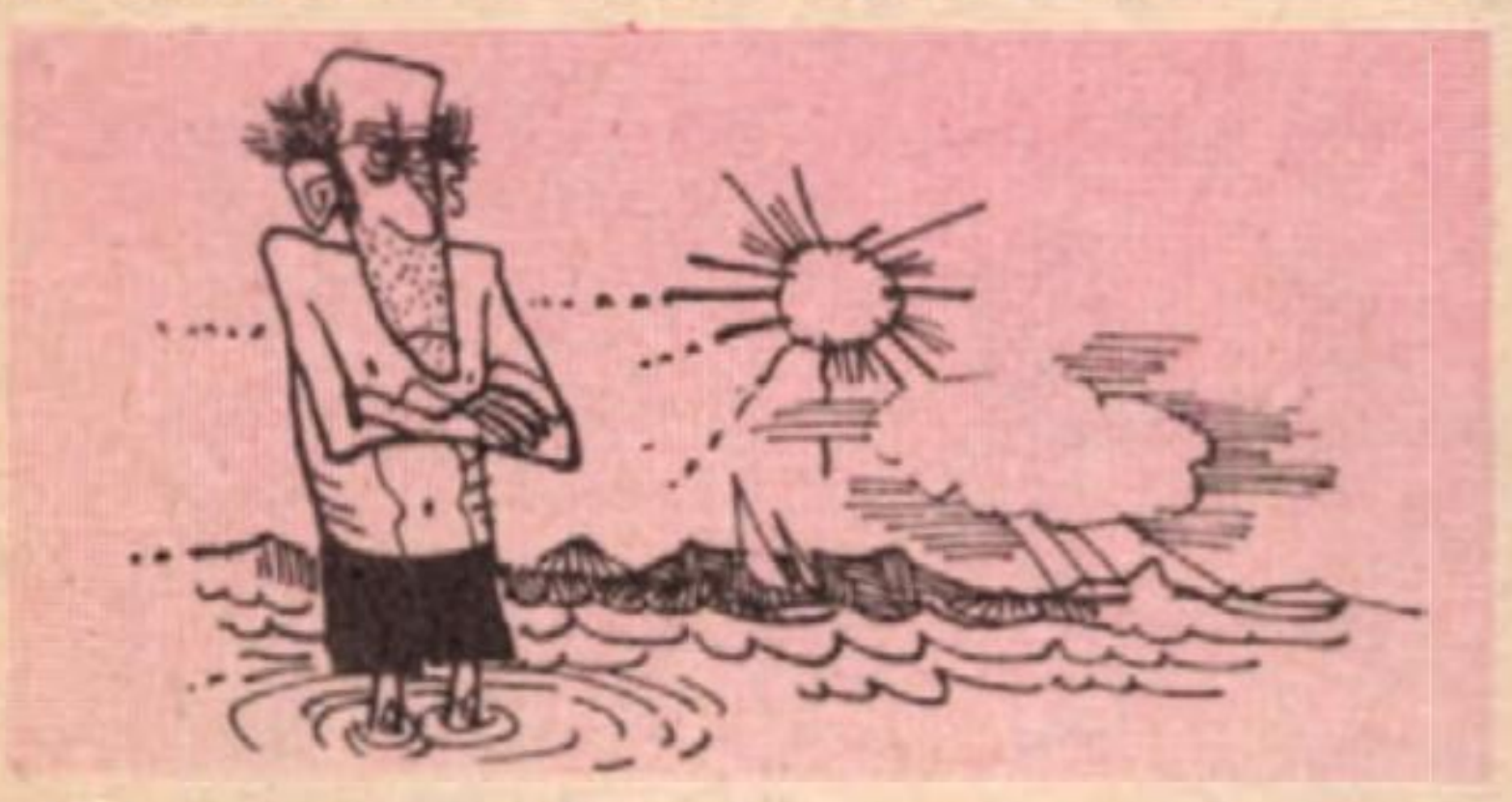

A SPRICCELŐ

Rendkívül kellemetlen, tolakodó, agresszív típusa a fürdőzőknek. Jellegzetessége, hogy mindenkit, aki útjába kerül, lespriccel és közben idétlenül vigyorog. Mivel ő már úgyis vizes, miért ne kompromittáljon másokat? (A civil életben ez a típus, ha benne van a slamasztikában, másokat is bele akar rángatni.) No már most, ha az illető spriccelő a fiam, a lányom, a feleségem, az anyósom, a főnököm, a főnököm anyósa stb. — még hagyján. De ha egy vadidegen ember kezd el velem spriccelve bizalmaskodni, ahhoz mit szóljak? Nem szólok semmit. Csak mélységesen megvetem. És megjegyzem magamnak az illetőt. Leszek én még nedves, és lesz ő még száraz...

Novobáczky Sándor

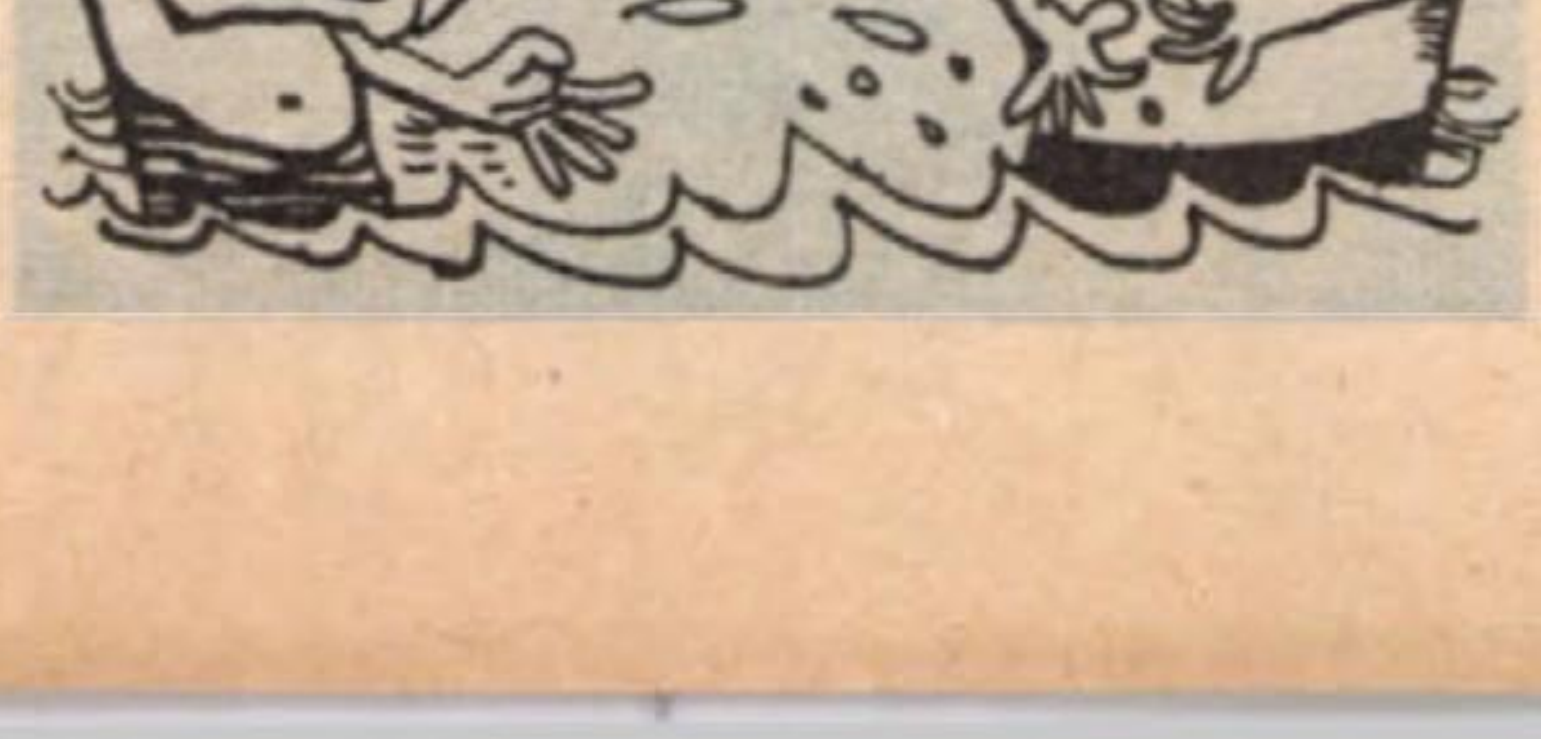

NYUGDIJAZAS ELŐTT

– Jó az öregnek. Már guggolva is kibírja...

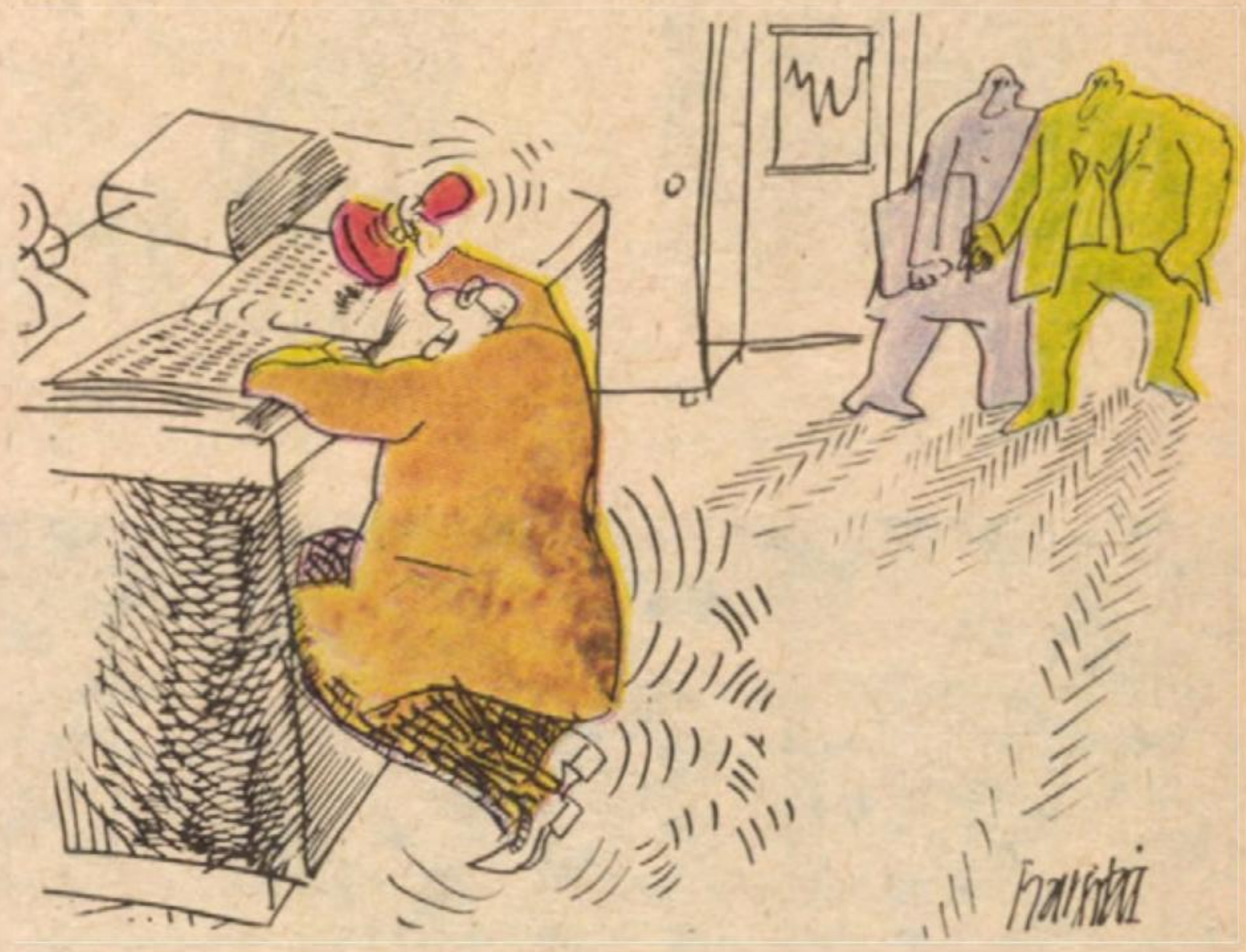

SÜRGŐS TELEFON

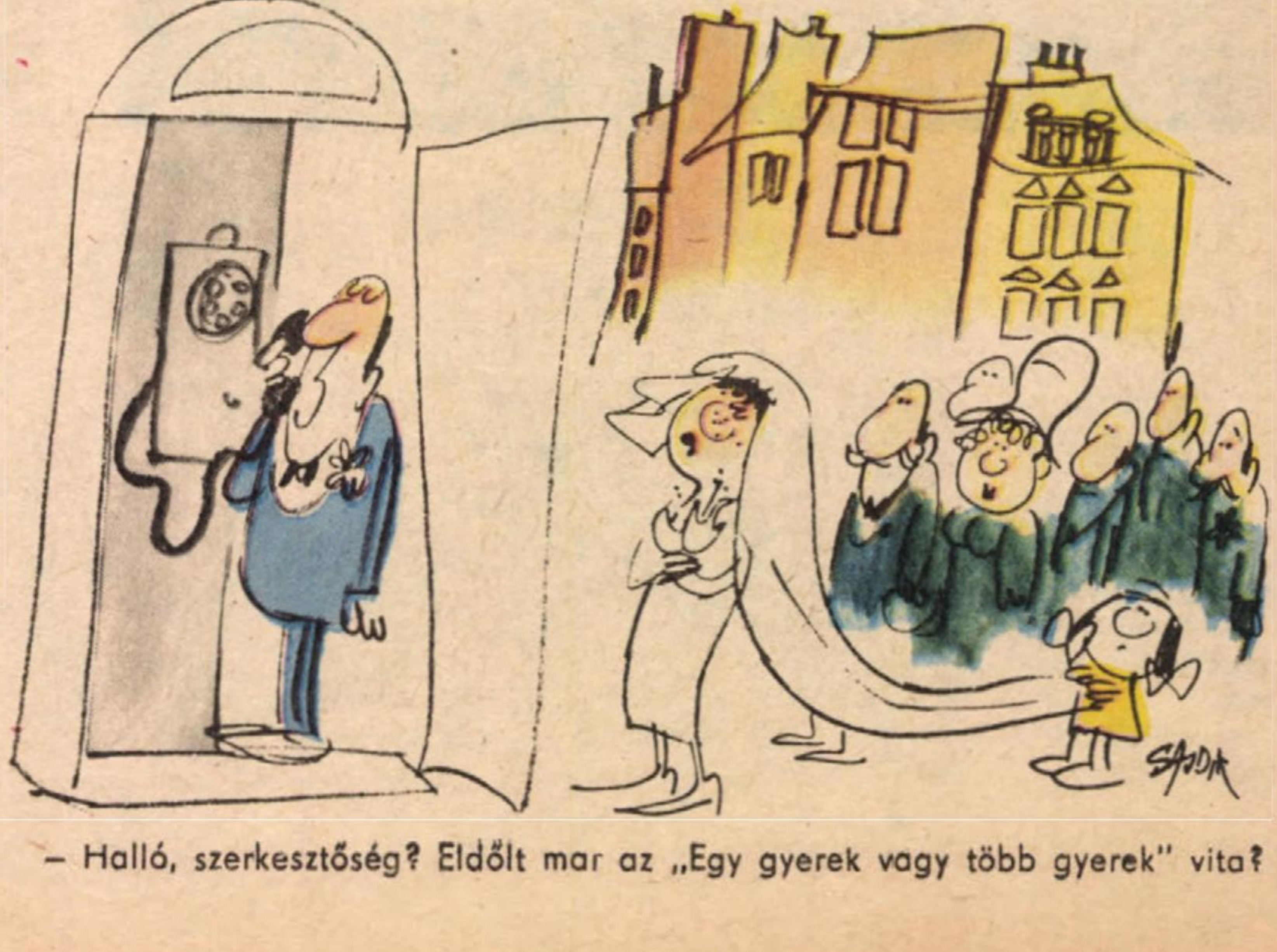

– Halló, szerkesztőség? Eldőlt mar az „Egy gyerek vagy több gyerek" vita?

FELVÁSÁRLÁS

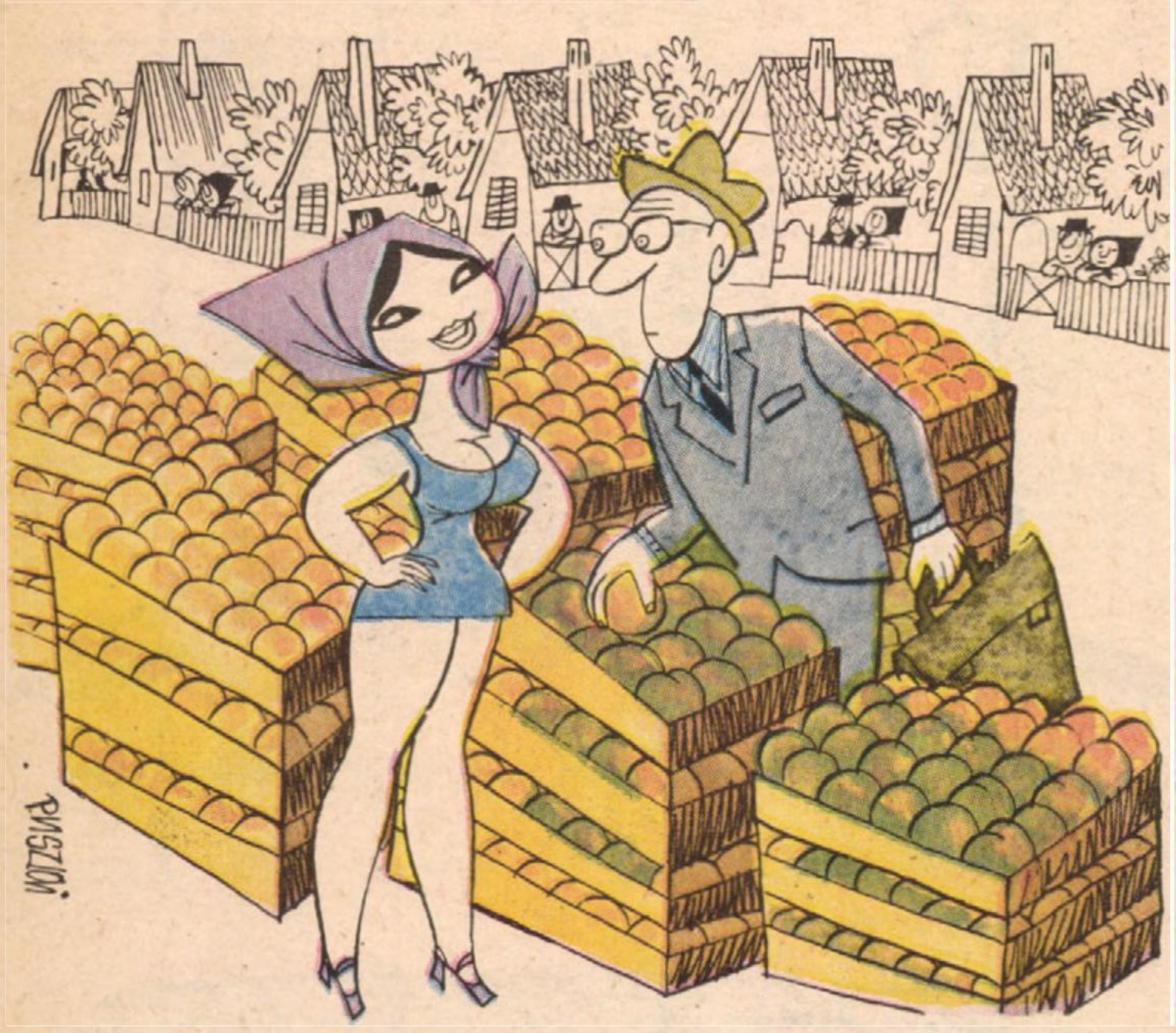

– Ez mind a maga termése?
– Az egész falué, de én jobban el tudom adni.

LAKÁSSZÉLHÁMOS

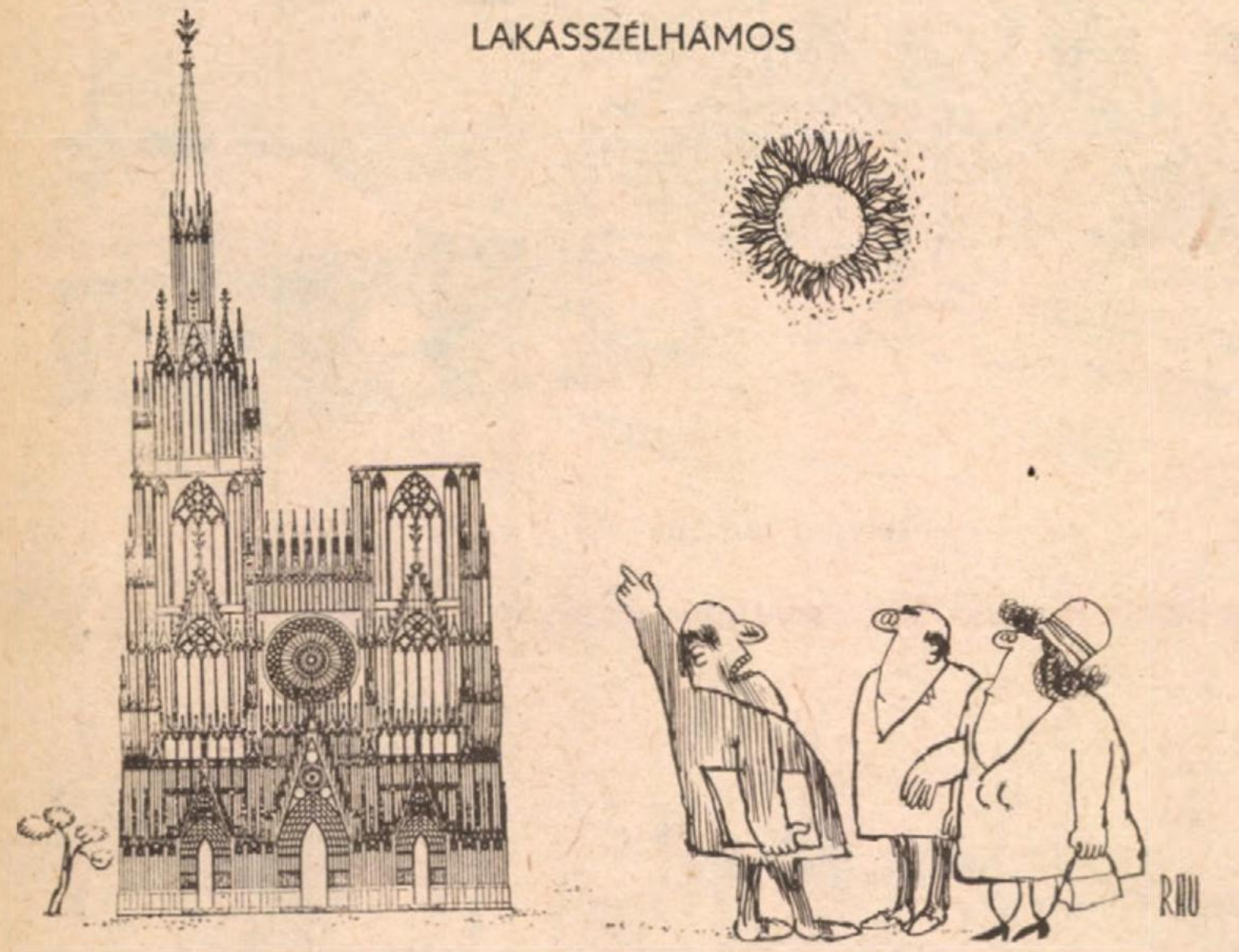

– Kérem szépen, ide tudok vállalni lakásráépítést negyvenezerért. Lift, sajnos, nincsen, de nagyon szép a kilátás...

NINCS TÖBBÉ MAFFIA!

Amerika törvénytisztelő lakossága bizonyára megkönnyebbüléssel veszi tudomásul, hogy a bűnözés klasszikus hazájában megszűnik a „Maffia" és a „Cosa Nostra", az alvilág két rettegett neve.

Fájdalom, csak a név szűnik meg. A jórészt szicíliai bevándorlók által alapított bűnszövetkezetek továbbra is folytatják működésüket, csak éppen cégjelzés nélkül. Az amerikai igazságügyminiszter, Mr. John N. Mitchell úgy nyilatkozott, hogy mivel a tisztességes, példás életű, olasz származású amerikaiakat mélyen sértik az olyan kifejezések, mint „Maffia" és „Cosa Nostra", elhatározták, hogy az igazságügyi szervek ezt a két kifejezést többé nem használják hivatalos iratokban, jelentésekben, nyilatkozatokban.

Ha ezt Al Capone megérhette volna!

NE ÉRTSÜK FÉLRE

Egy kollegám érdekes jelenségre hívta fel a figyelmemet:

— Észrevetted, hogy egy magyar nőt már nem lehet megszólítani, annak a veszélye nélkül, hogy azt ne higgye: aszfaltbetyár, huligán vagy, aki ki akar vele kezdeni.

Elgondolkoztam a dolgon és rájöttem, hogy igaza van. Én például a minap, a Margitsziget árnyas sétányán, odaléptem egy ifjú hölgyhöz és megkérdeztem:

— Bocsánat, kisasszony, nem találkoztunk mi valaha?

A nő szigorúan végigmért és azt mondta:

— Nem!

— Ezen azonban még lehet segíteni — mondtam és képzeljék: a lány felkapta a fejét és otthagyott!

Nem sokkal később egy presszó-asztalnál ülő leánytól kívántam megtudakolni; nem tudja-e mikor indul a legközelebbi gyorshajó Hajdúnánásra. A nő rám sem nézett, csak a fogai között sziszegte:

— Ócska trükk! — Majd hátat fordított, jelezvén, hogy ezt a csekélyke információt is megtagadja tőlem.

Férfiak vagyunk, bevallhatom, hogy nem volt szándékomban Hajdúnánásra utazni, csak nyomasztó magányomat kívántam megosztani valakivel. Láttam, hogy a hölgy is egyedül van, micsoda idétlenség, hogy két ember — mindkettő társas lény — egymástól fél méterre ül, külön asztalnál, és mindketten unatkoznak. Nem akartam az idézett hölggyel kikezdeni, nem akartam ajánlatokkal zaklatni, eszembe sem jutott, hogy megkérjem a kezét, csupán beszélgetni akartam, megtudni, hogy mi a véleménye az életről, a halálról és a magyar futballról.

Arra gondoltam, hogy ez fordítva is történhetett volna. Ülök az asztalnál és odalép hozzám egy csodálatosan szép, fiatal lány és azt mondja:

— Bocsánat, nem tudja véletlenül, hogy hol a Kisdiófa utca?

Én megesküszöm, hogy ebben az esetben nem kiabálnék rendőrért, nem néznék a lányra lesújtó pillantásokkal, hanem hellyel kínálnám, hozatnék neki egy colát és részletesen elmagyaráznám, hogy merre keresse a Kisdiófa utcát. Persze, utána lebeszélném a keresésről, és felajánlanám, hogy keressük inkább a Kisstáció utcát, ahol véletlenül pont én lakom, de egy pillanatra sem hinném, hogy a lány ki akart velem kezdeni és eszembe sem jutna, hogy visszaéljek a helyzettel.

Igaza van a kollegámnak. Hovatovább az lesz a helyzet, hogy az ember nem mer megszólítani egy másik embert, egy felebarátját, csupán azért, mert történetesen az a másik nemhez tartozik. Már olyan lázálmok gyötörnek, hogy három napja vonszolom magam a Szahara forró homokján. Vízkészletem két napja kifogyott, nyelvem, mint a kiszáradt fakéreg zörög a számban. S akkor feltűnik egy csinos, fiatal lány, de én nem merem megkérdezni tőle: merre van a legközelebbi oázis, mert még képes azt hinni, hogy sivatagi betyár vagyok és a lakásomba akarom felhívni.

Szerencse, hogy a tinédzserek már túlteszik magukat az effajta kispolgári konvenciókon. Tegnap este a buszmegállónál láttam egy tizennyolc év körüli kislányt. Éppen meg akartam kérdezni tőle, hogy az idén milyen napra esik húsvéthétfő, amikor mellé lépett egy húsz év körüli srác és megszólította:

— Te nem szoksz az Ifjúsági Parkba járni?

— De szokok — mondta barátságosan a lány és öt buszmegállóval odébb már vadul szorongatták egymás kezét. Felemelő dolog ez barátim, lám egy mai lány már nem érti félre a helyzetet... Most kellene fiatalnak lenni!

Ősz Ferenc

A SZERKESZTŐ EBÉDEL

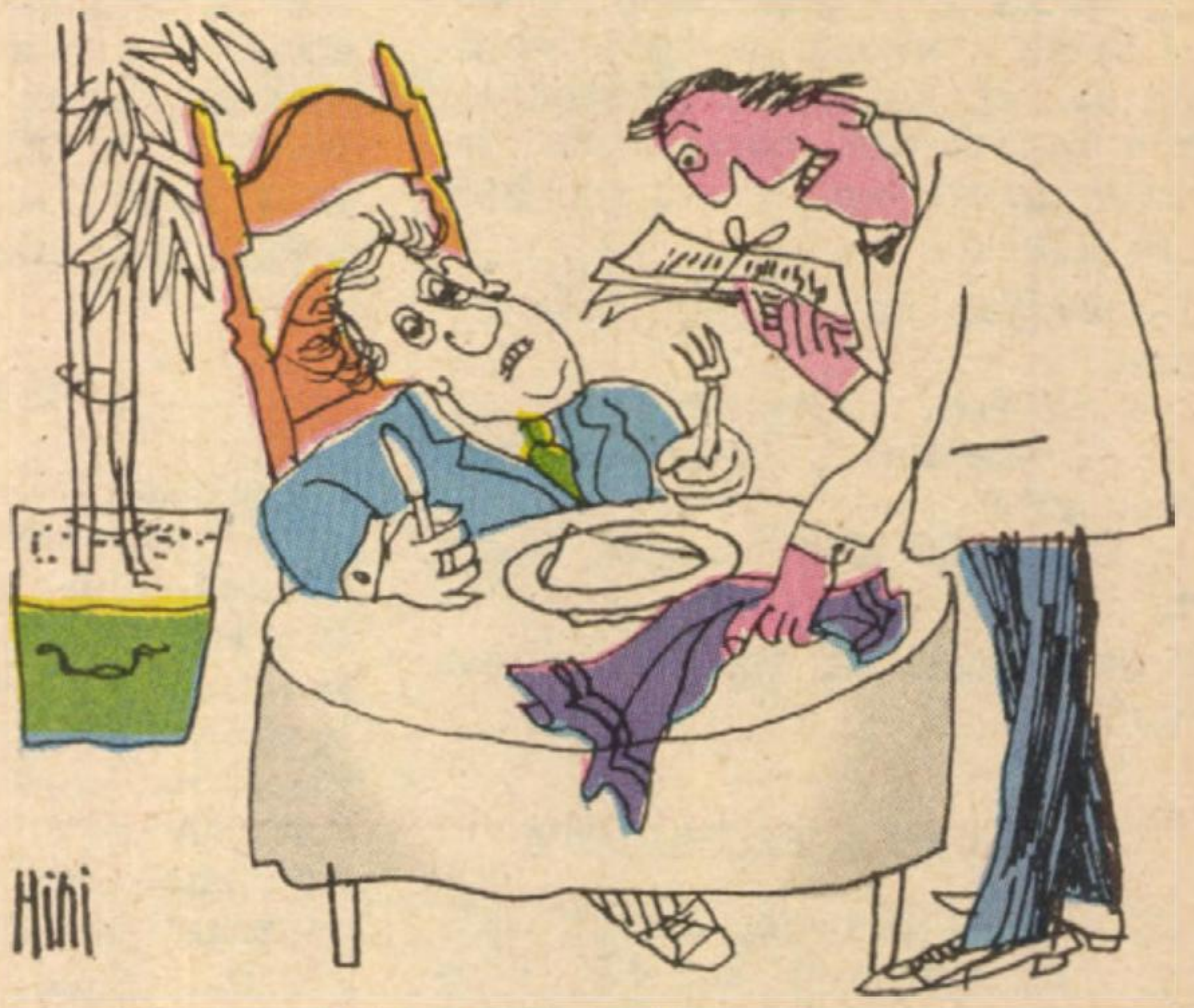

– Mit tud ajánlani?
– A verseimet a figyelmébe...

OBJEKTÍV AKADÁLY

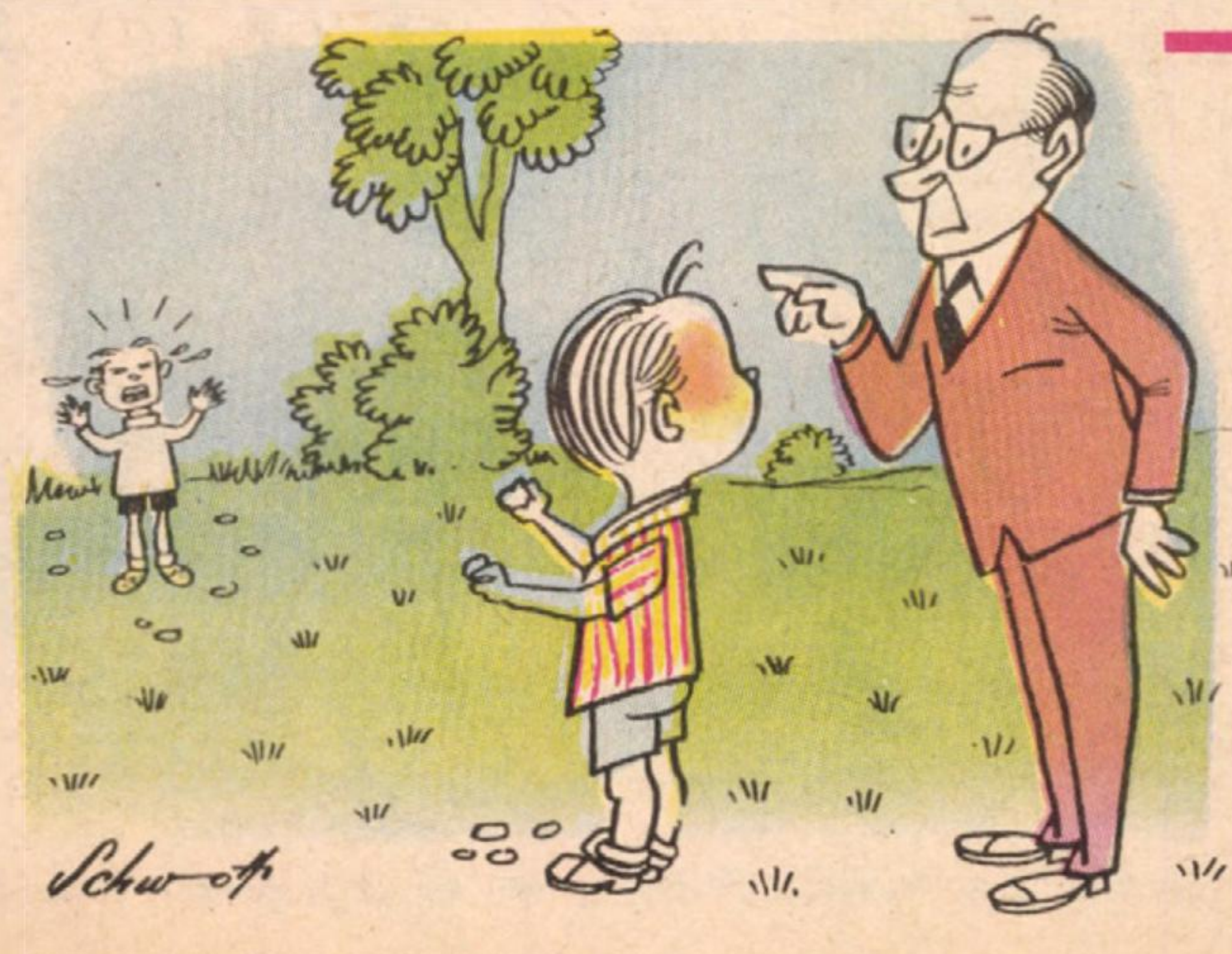

– Miért dobálod kővel a barátodat?
– Mert nem szabad közel menni hozzá, szamárköhögése van.

KORSZERŰ HASONLAT

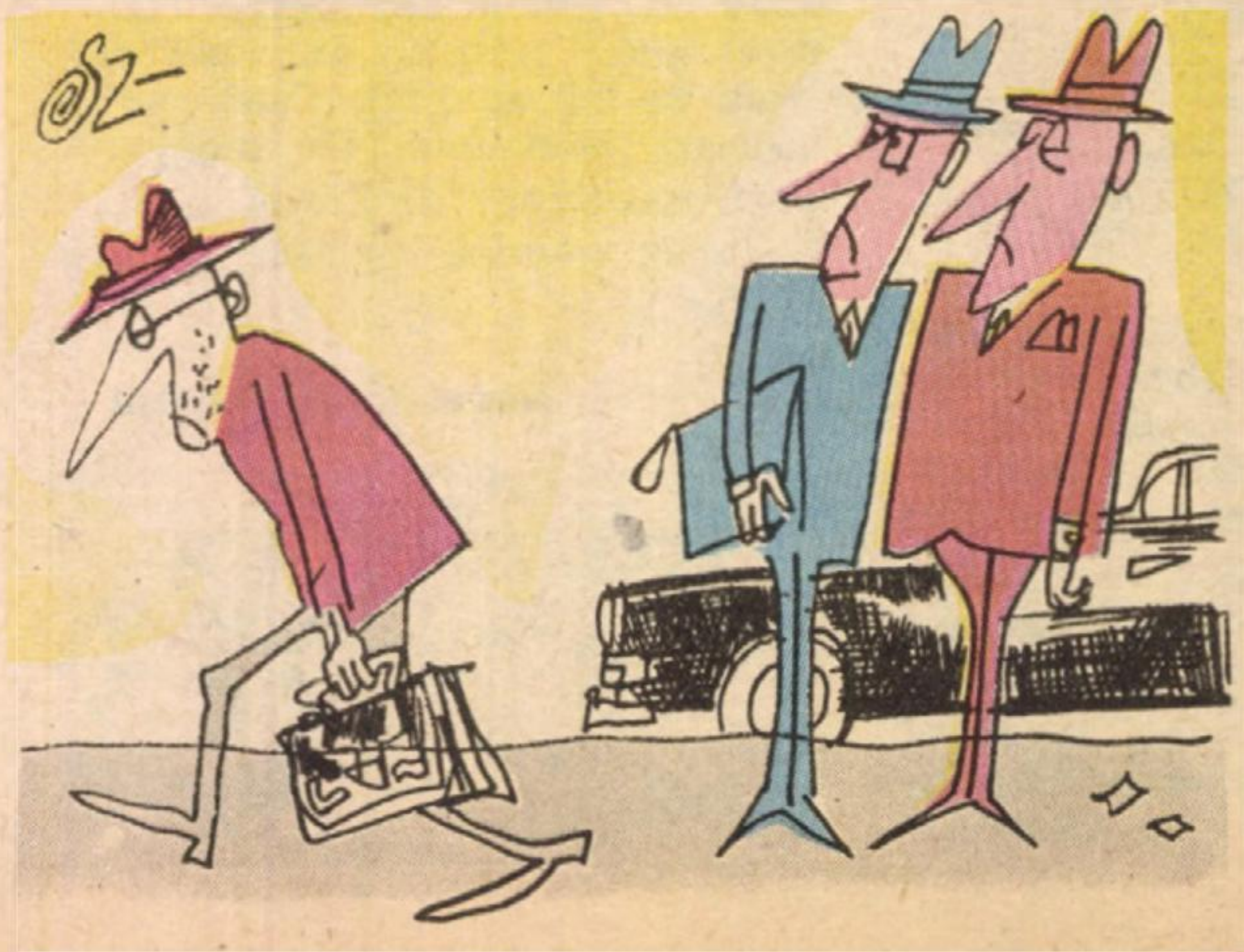

– Mondd, hogy megy ennek a Kovácsnak?
– Él, mint hal a szennyezett vízben!

20 BAGATELL

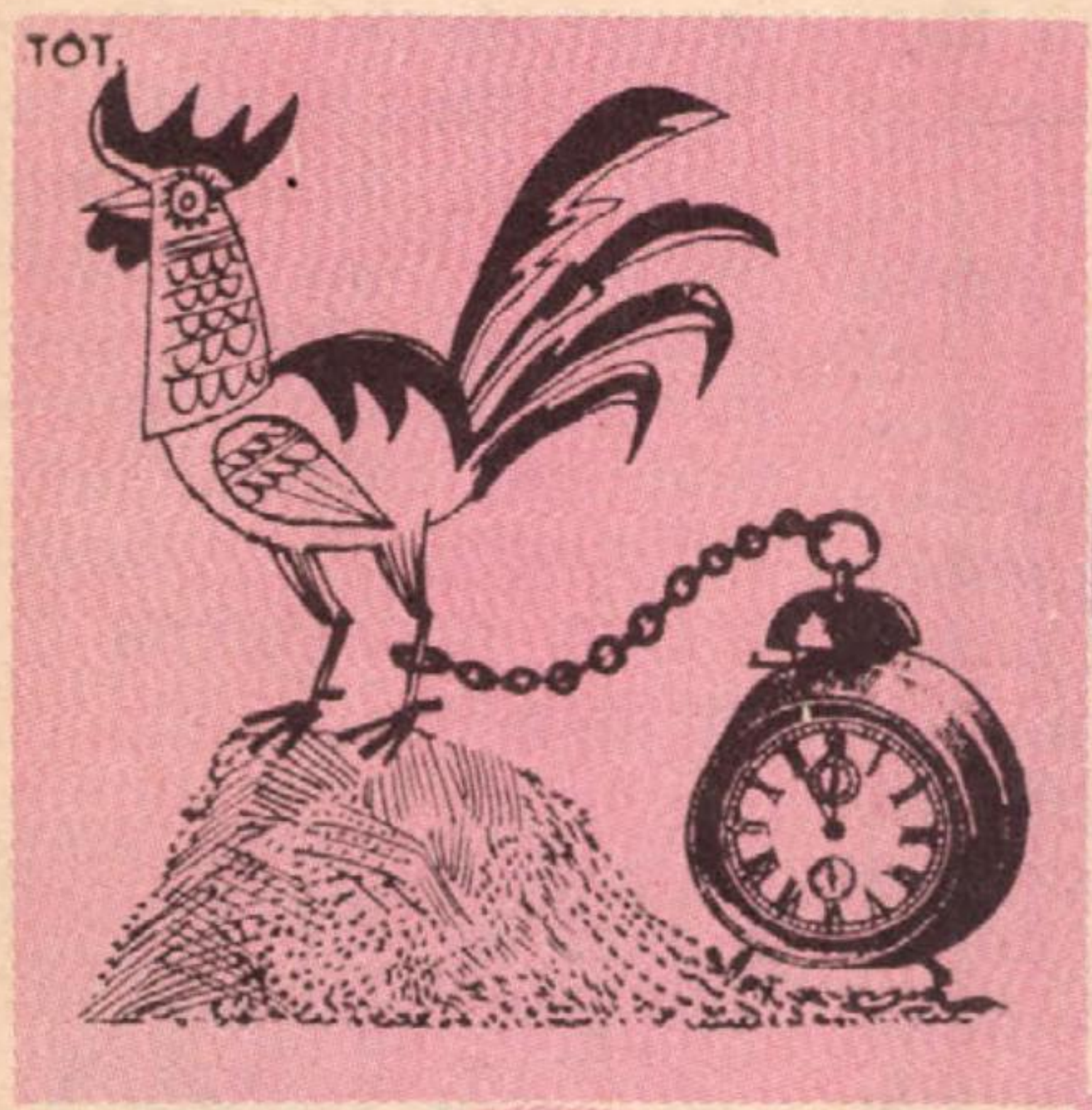
TÓT,

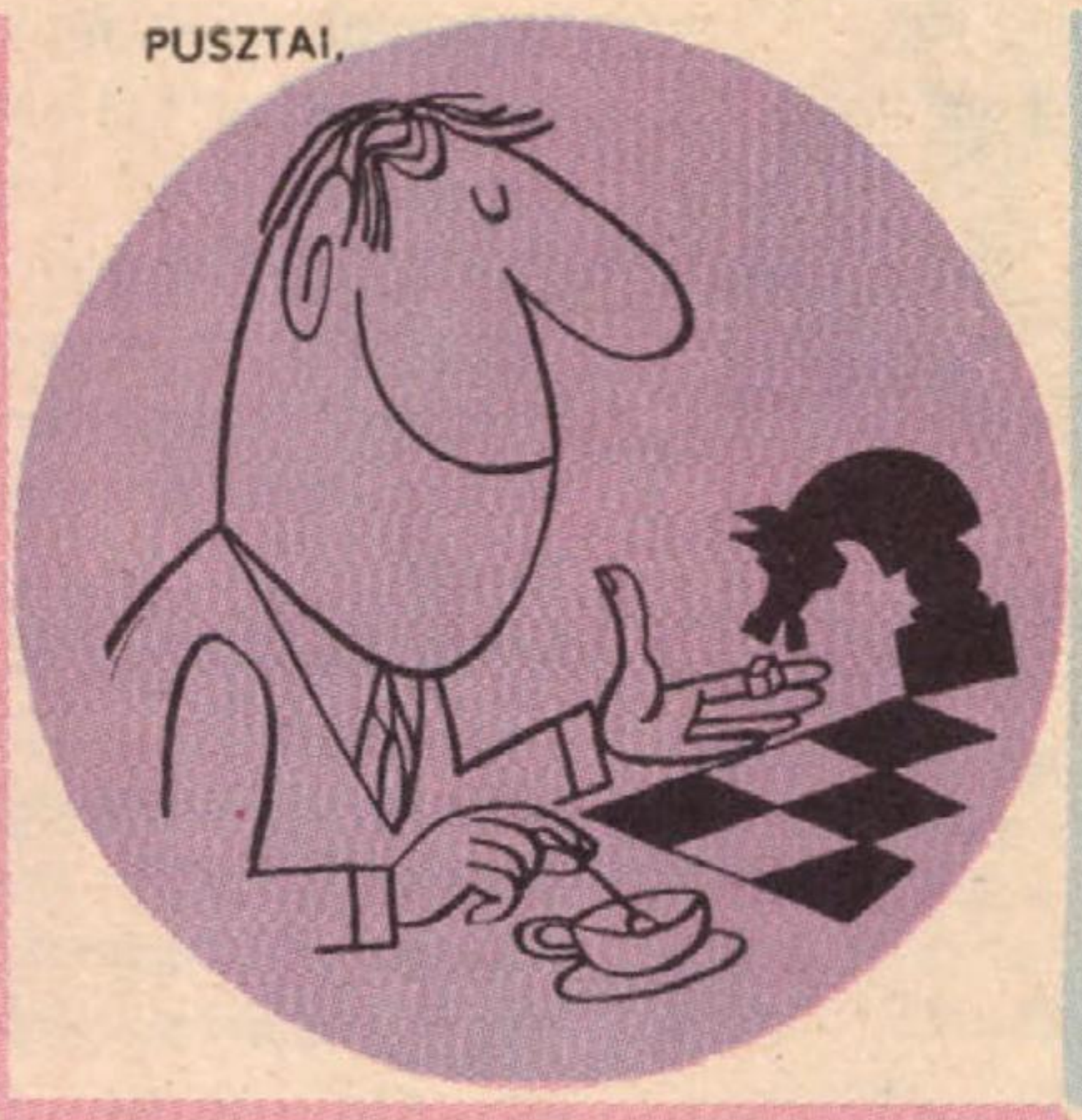
PUSZTAI,

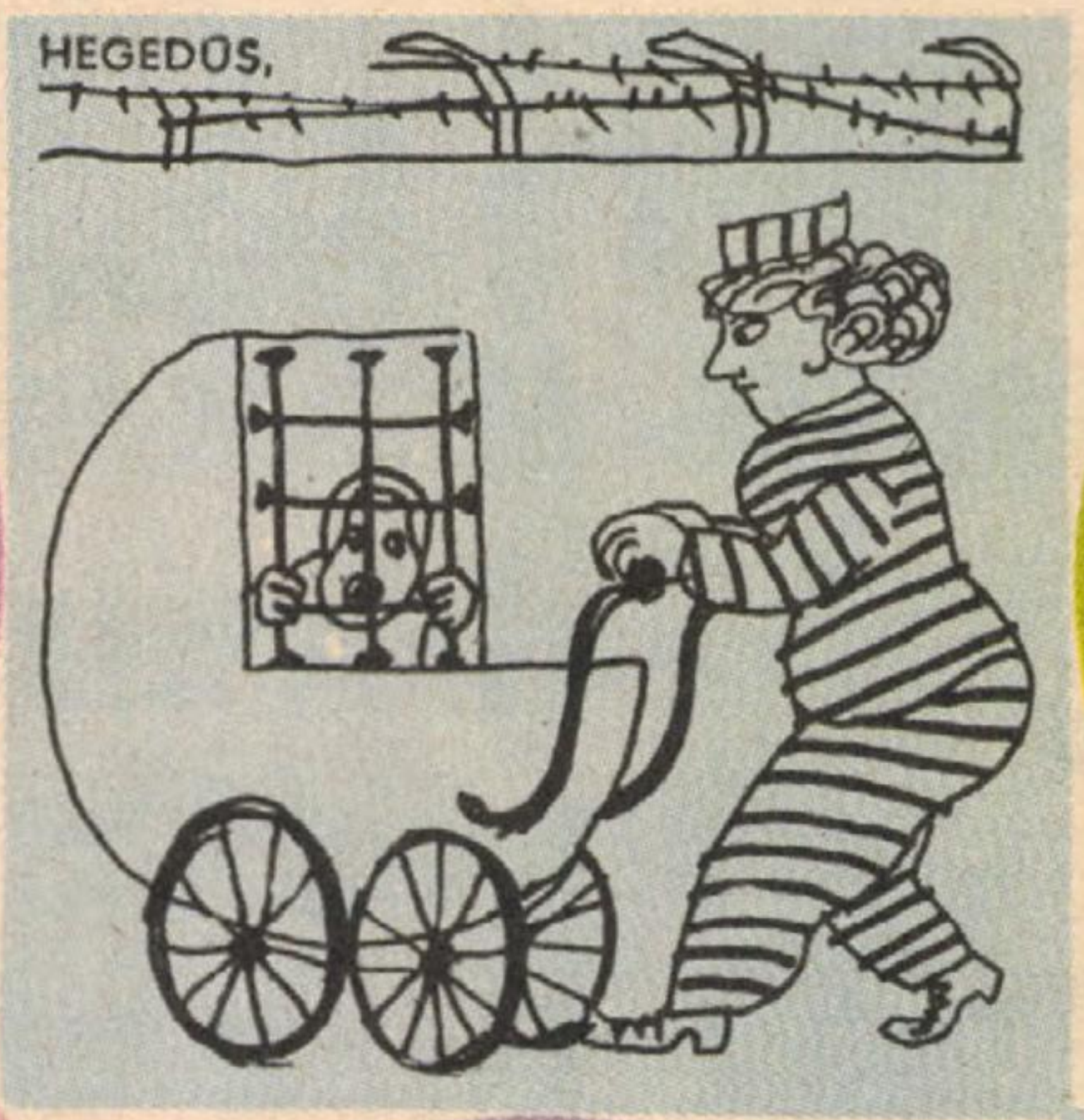
HEGEDÜS,

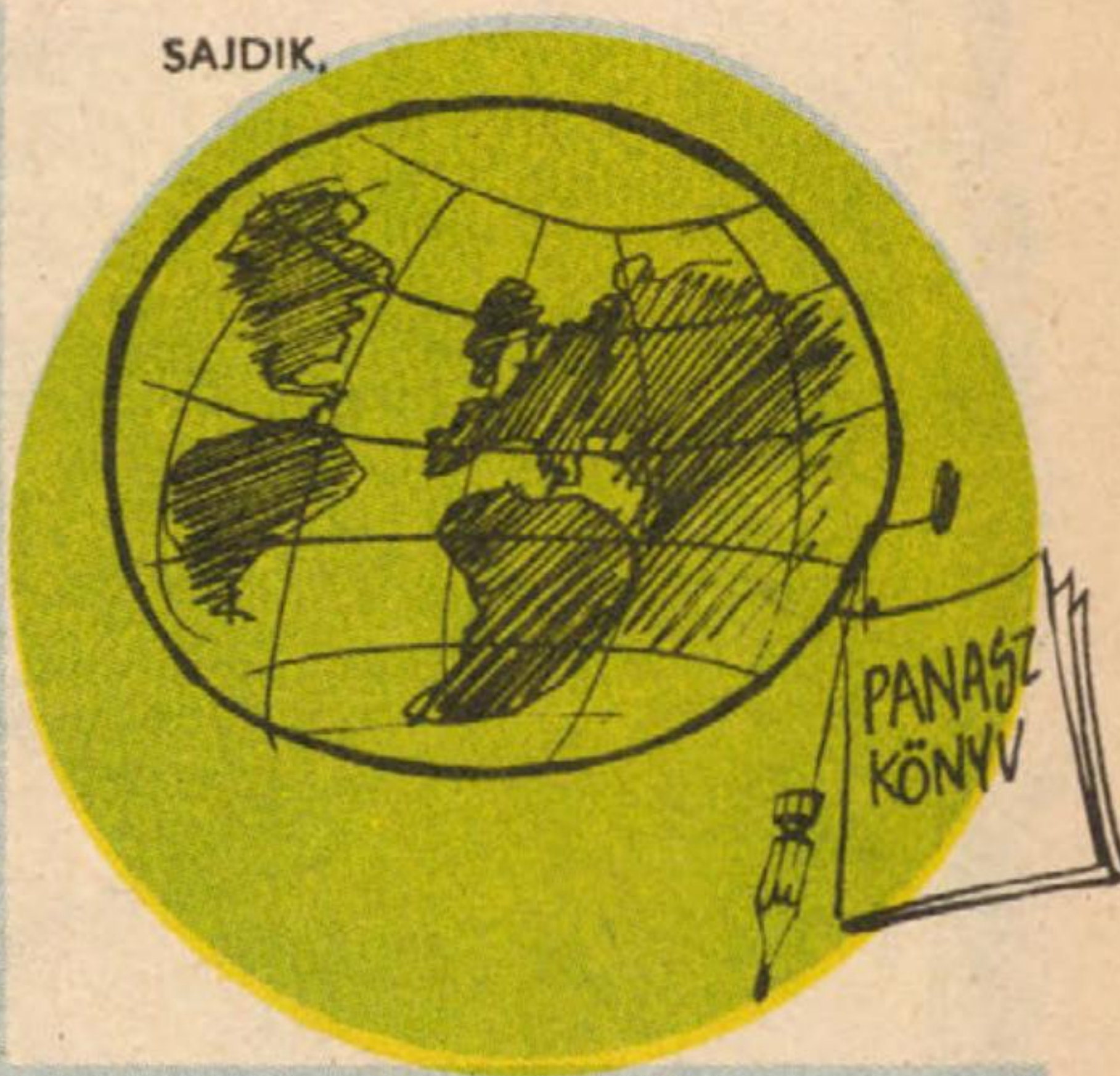
SAJDIK,
PANASZ KÖNYV

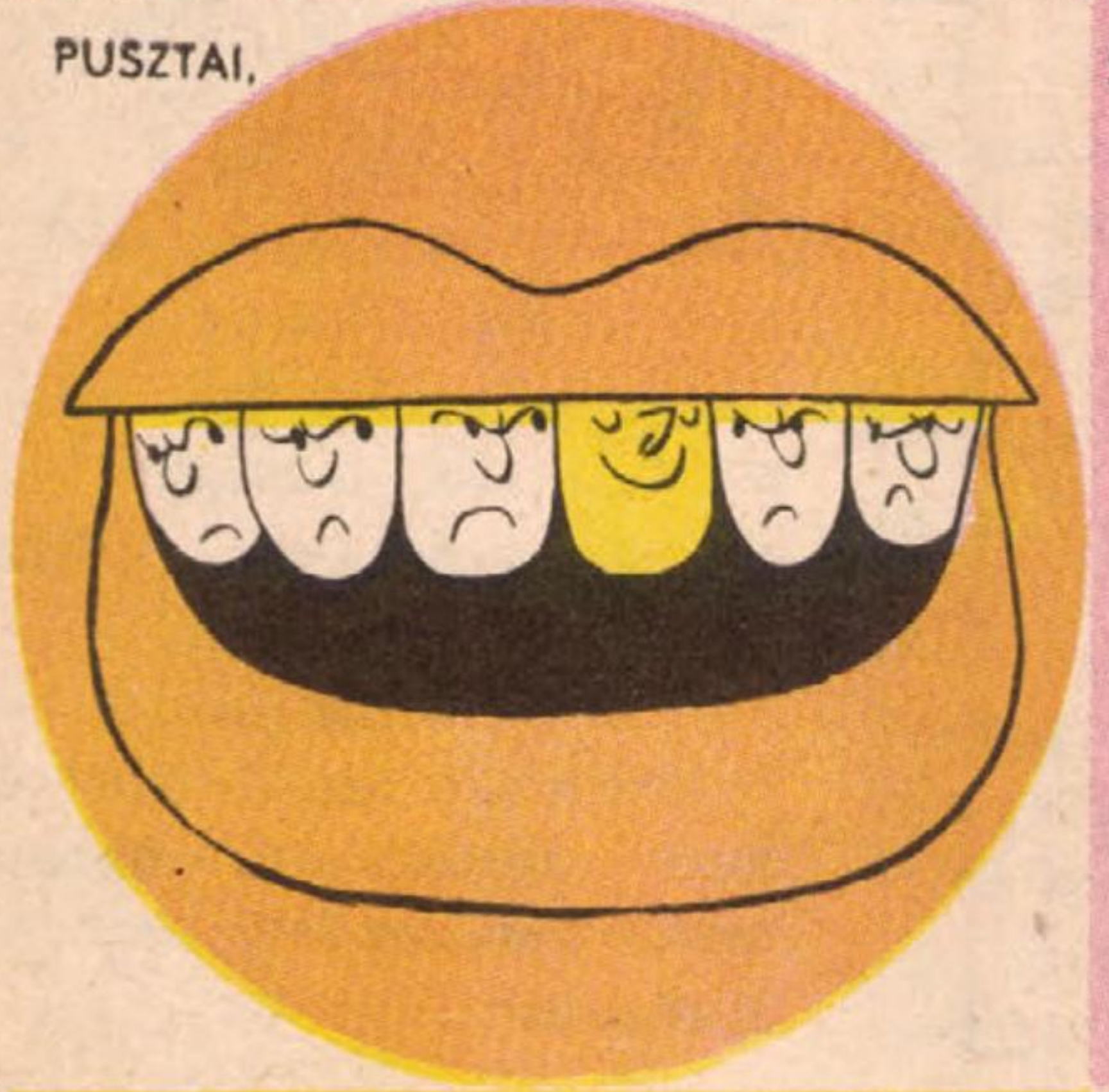
PUSZTAI,

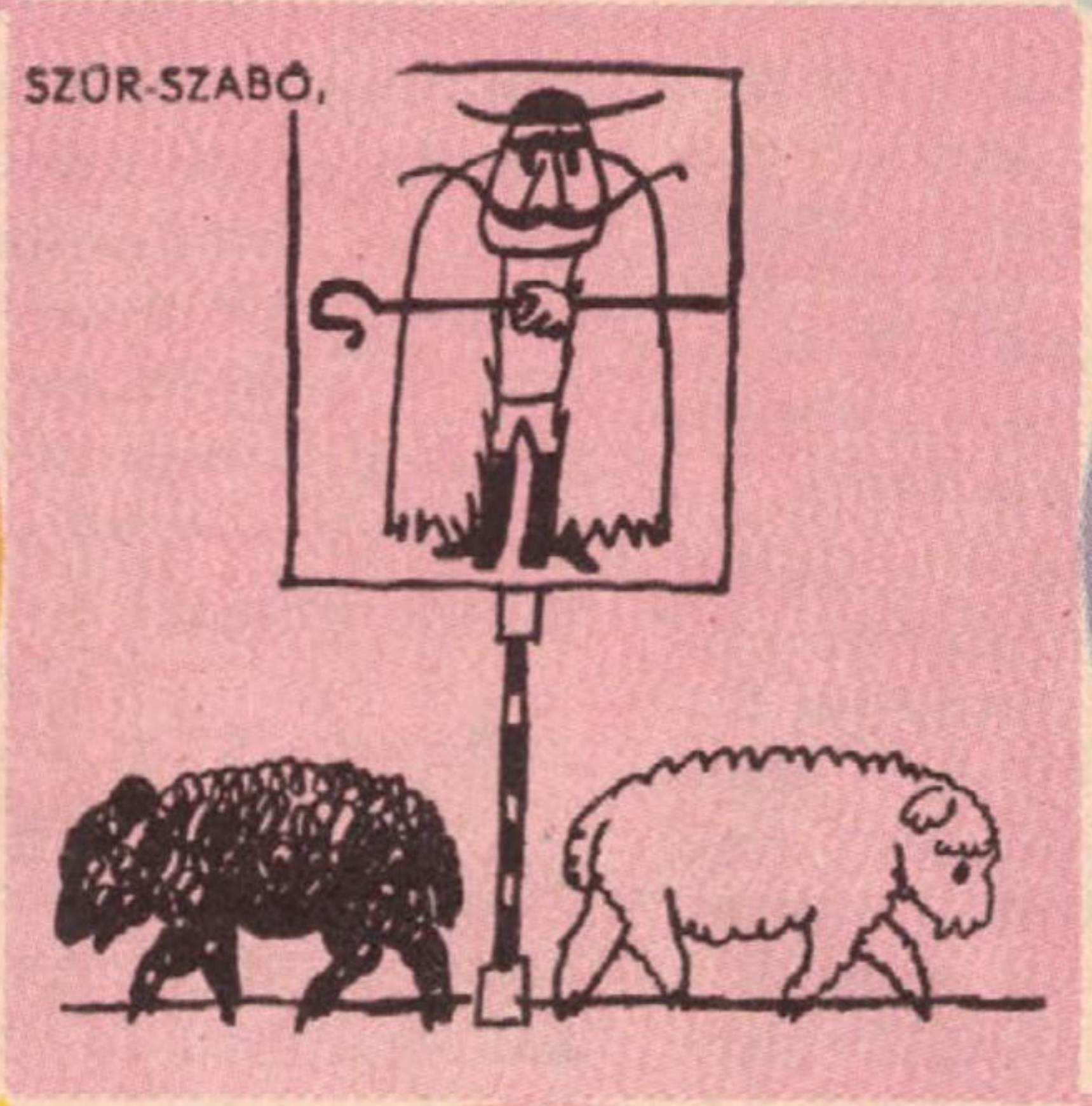
SZÜR-SZABÓ,

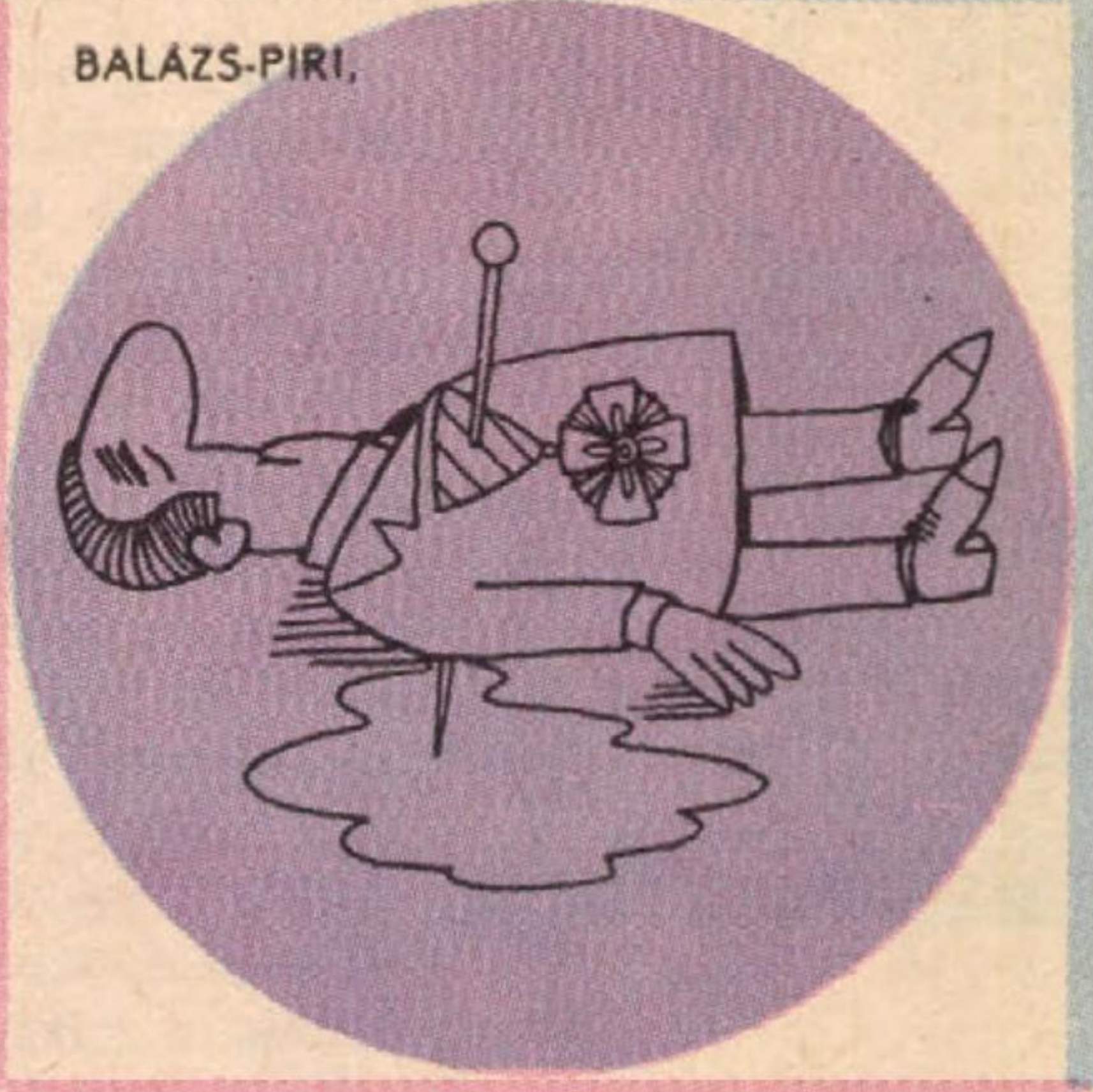
BALÁZS-PIRI,

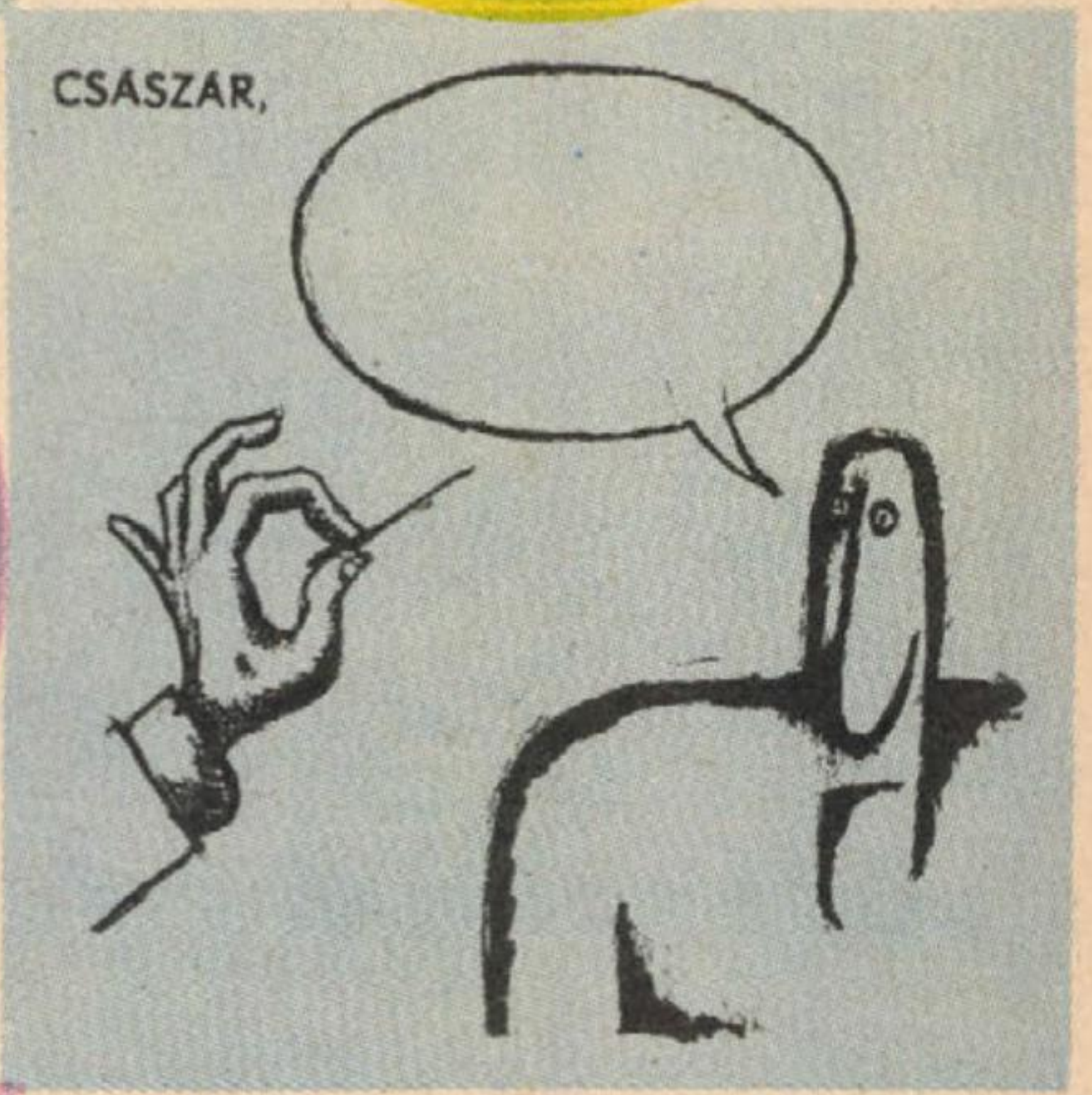
CSÁSZÁR,

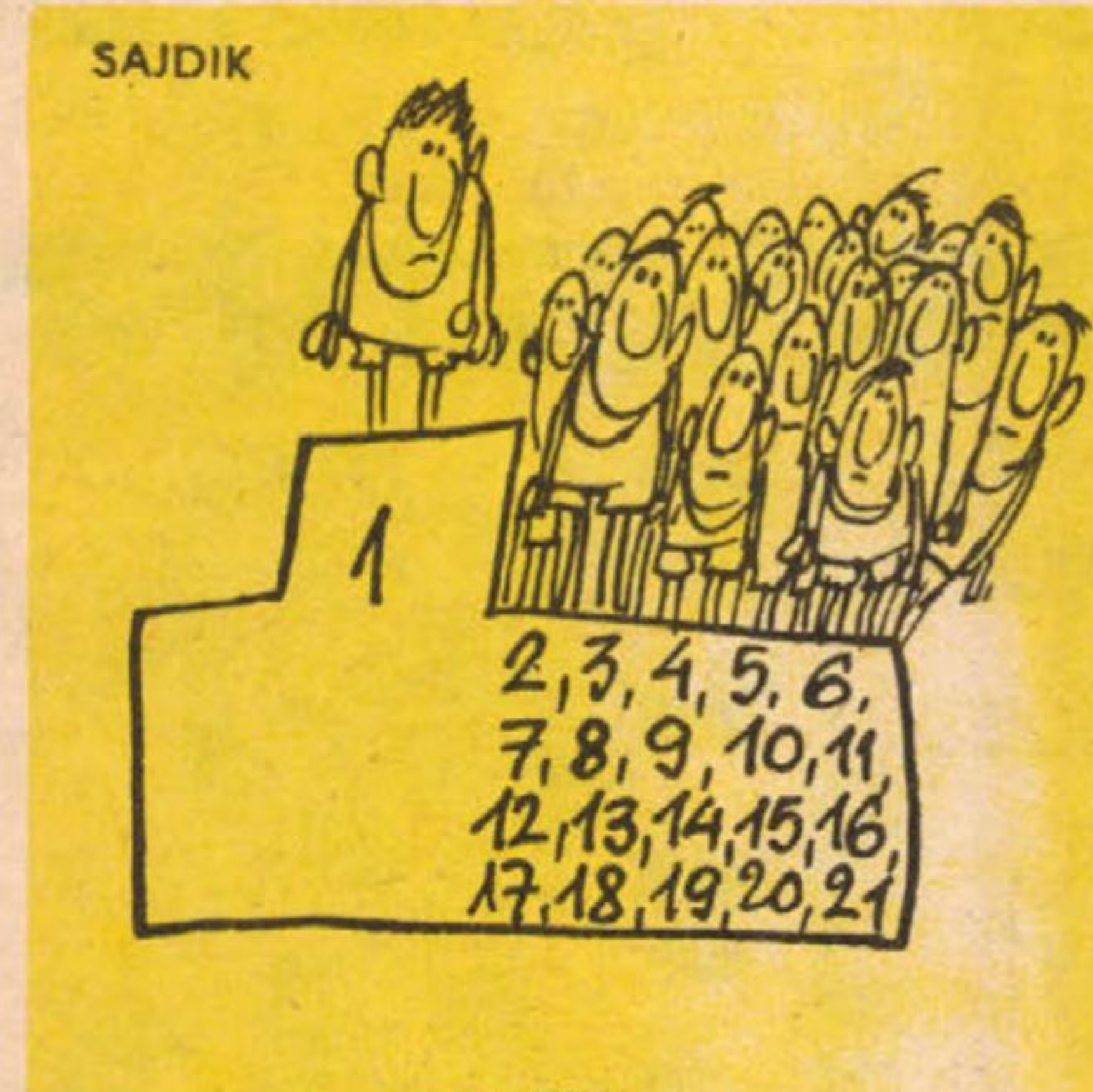
SAJDIK
1
2, 3, 4, 5, 6,
7, 8, 9, 10, 11,
12, 13, 14, 15, 16,
17, 18, 19, 20, 21

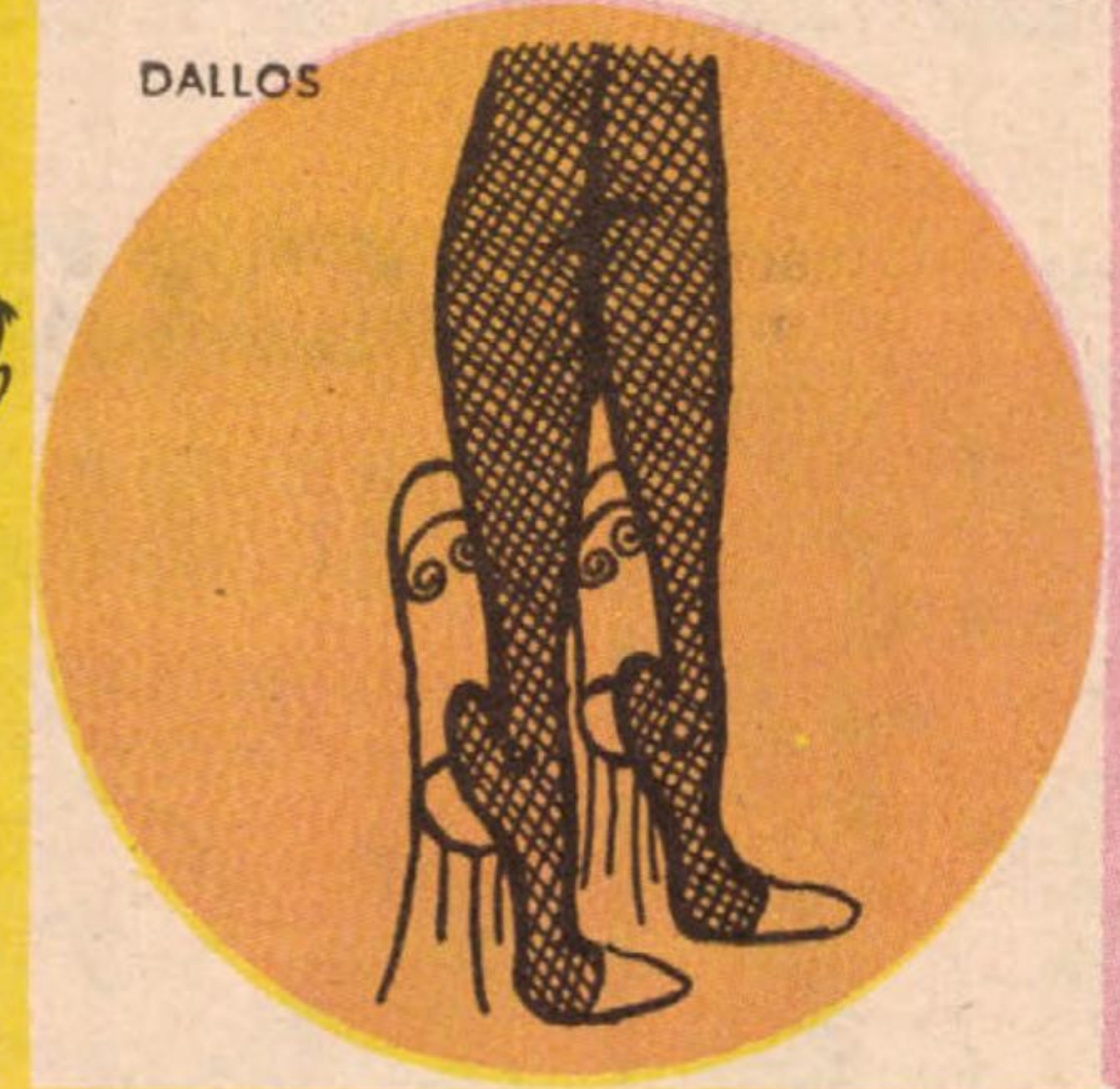
DALLOS

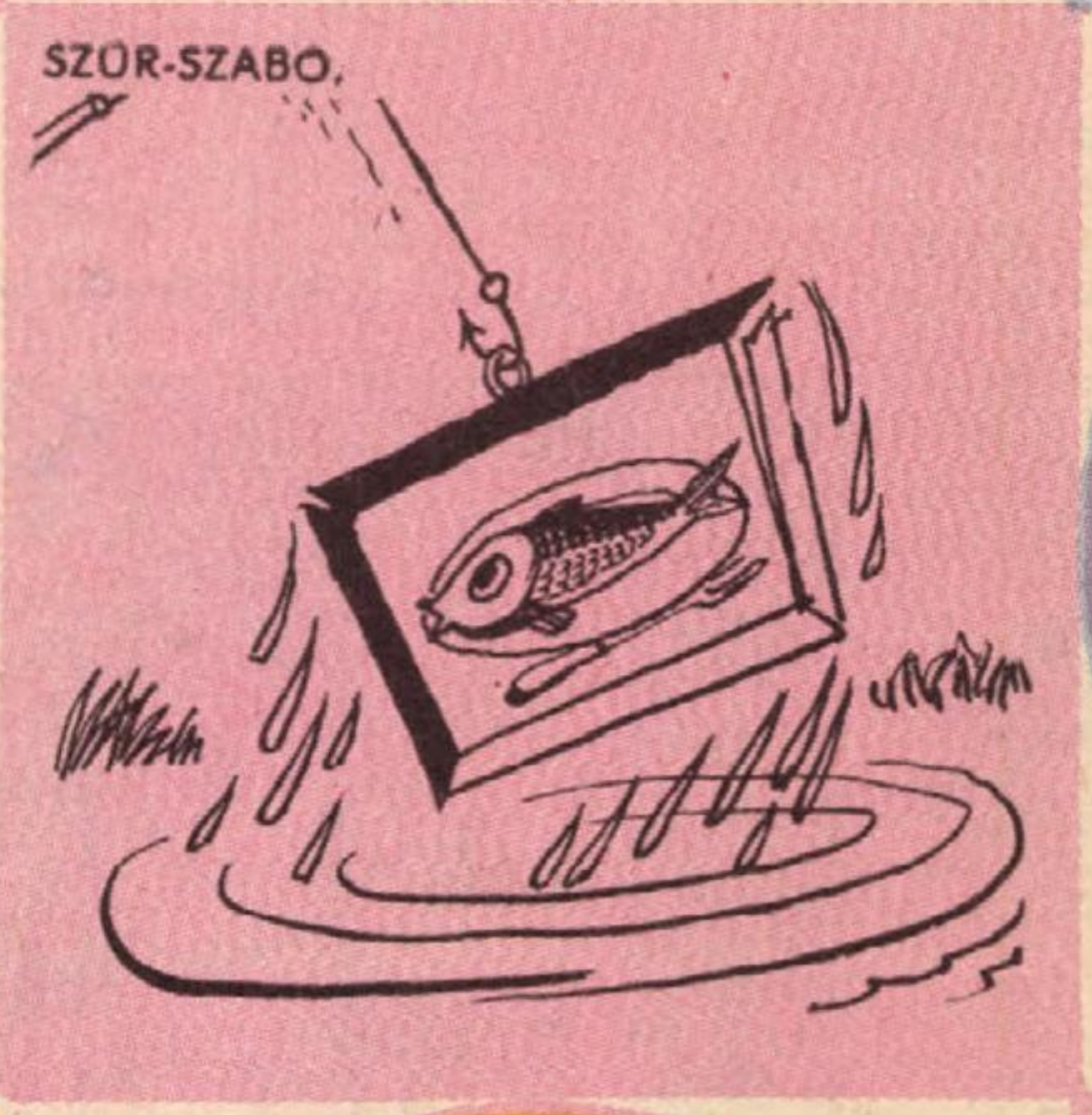
SZÜR-SZABÓ,

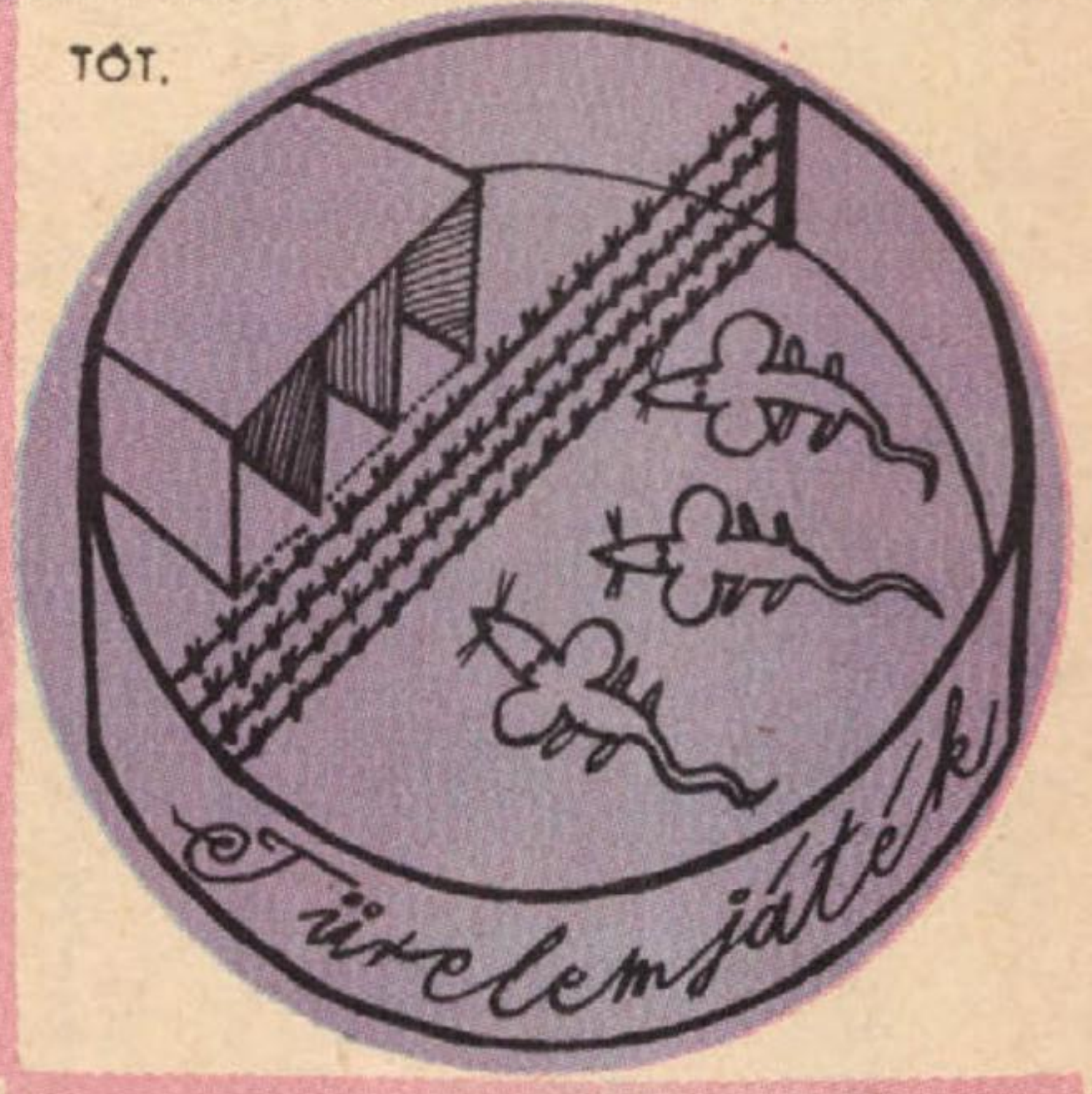
TÓT.
Türelemjáték

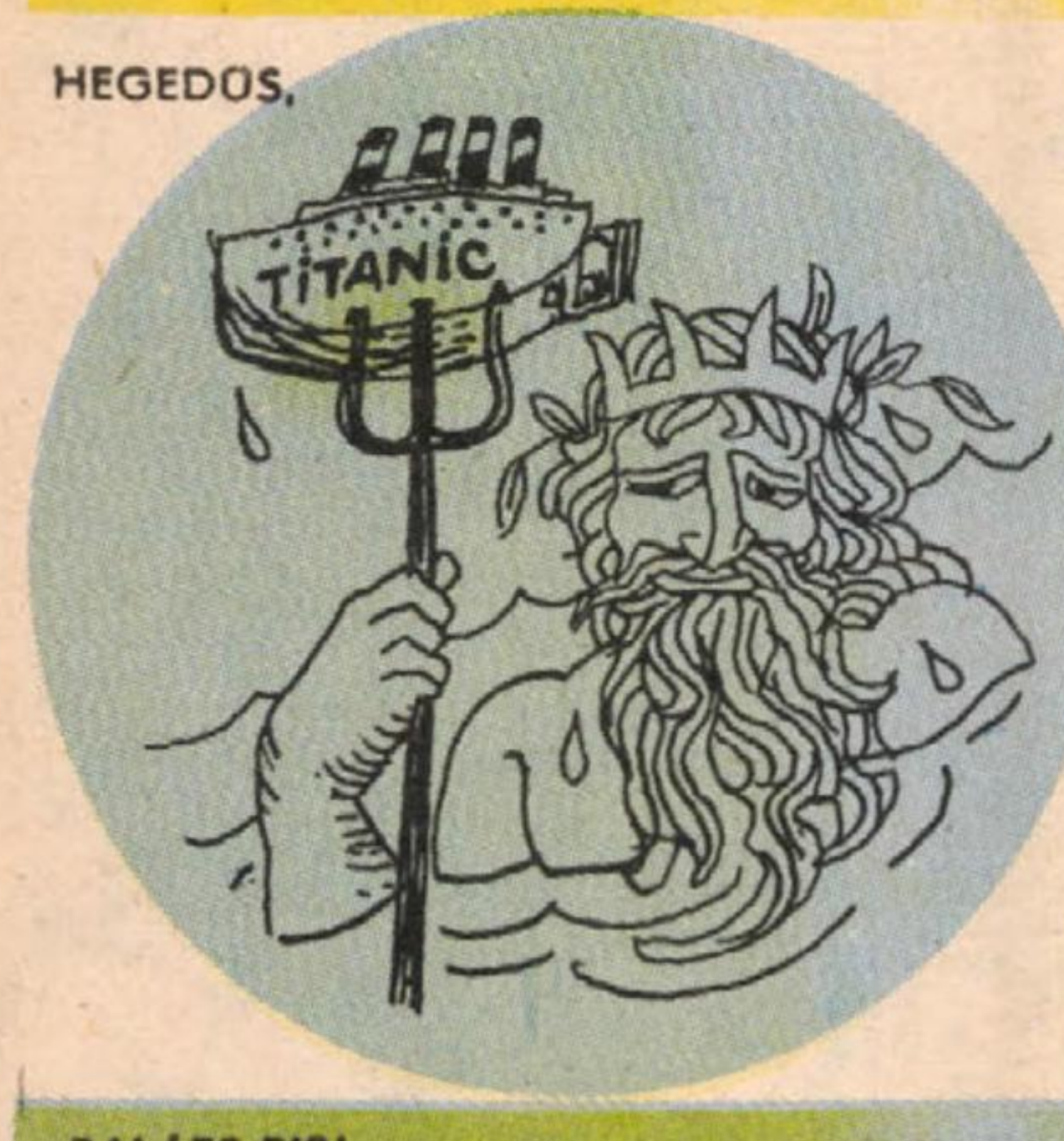
HEGEDÜS,

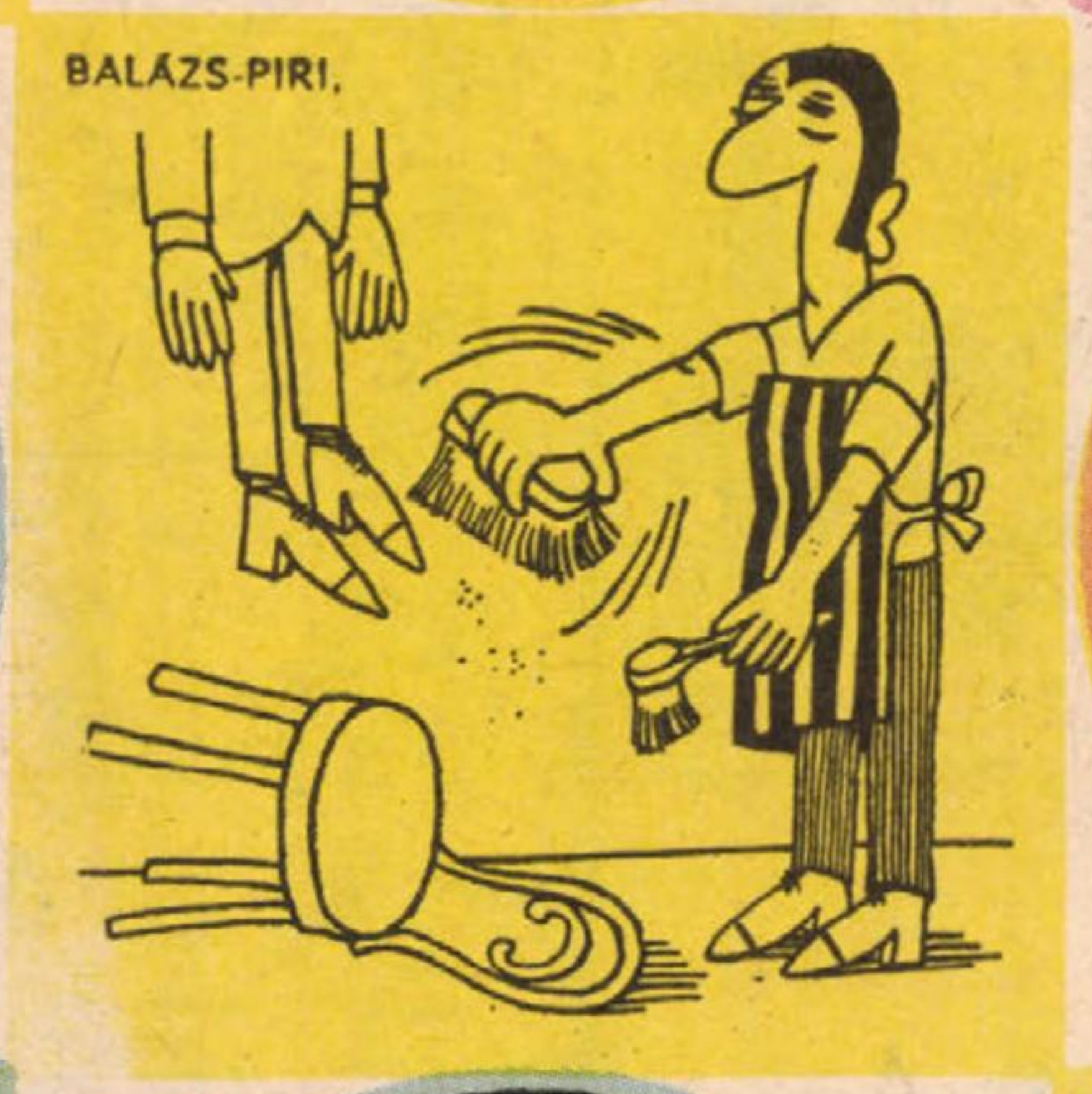
BALÁZS-PIRI,

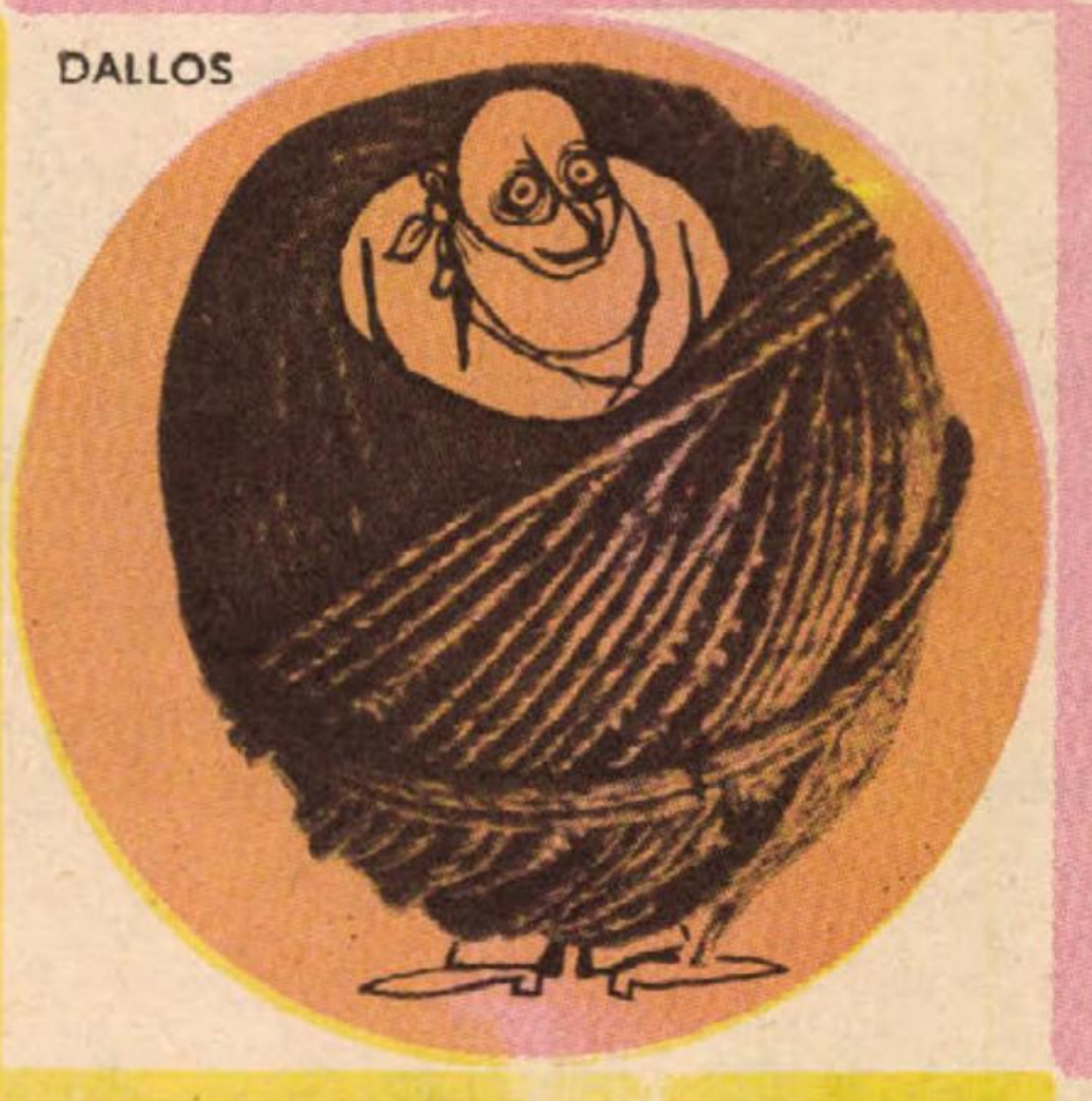
DALLOS

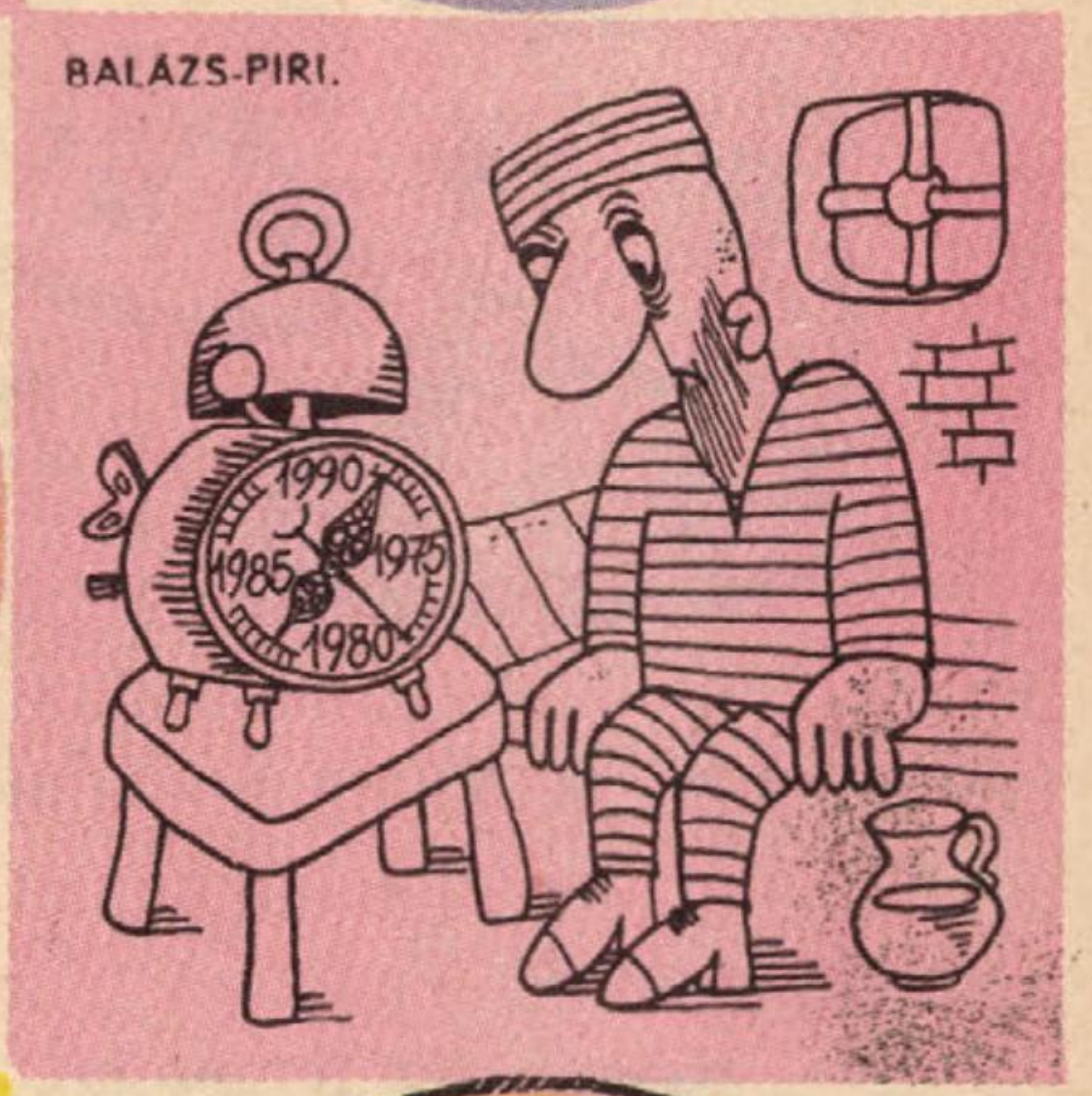
BALÁZS-PIRI.
1990
1975
1980
1985

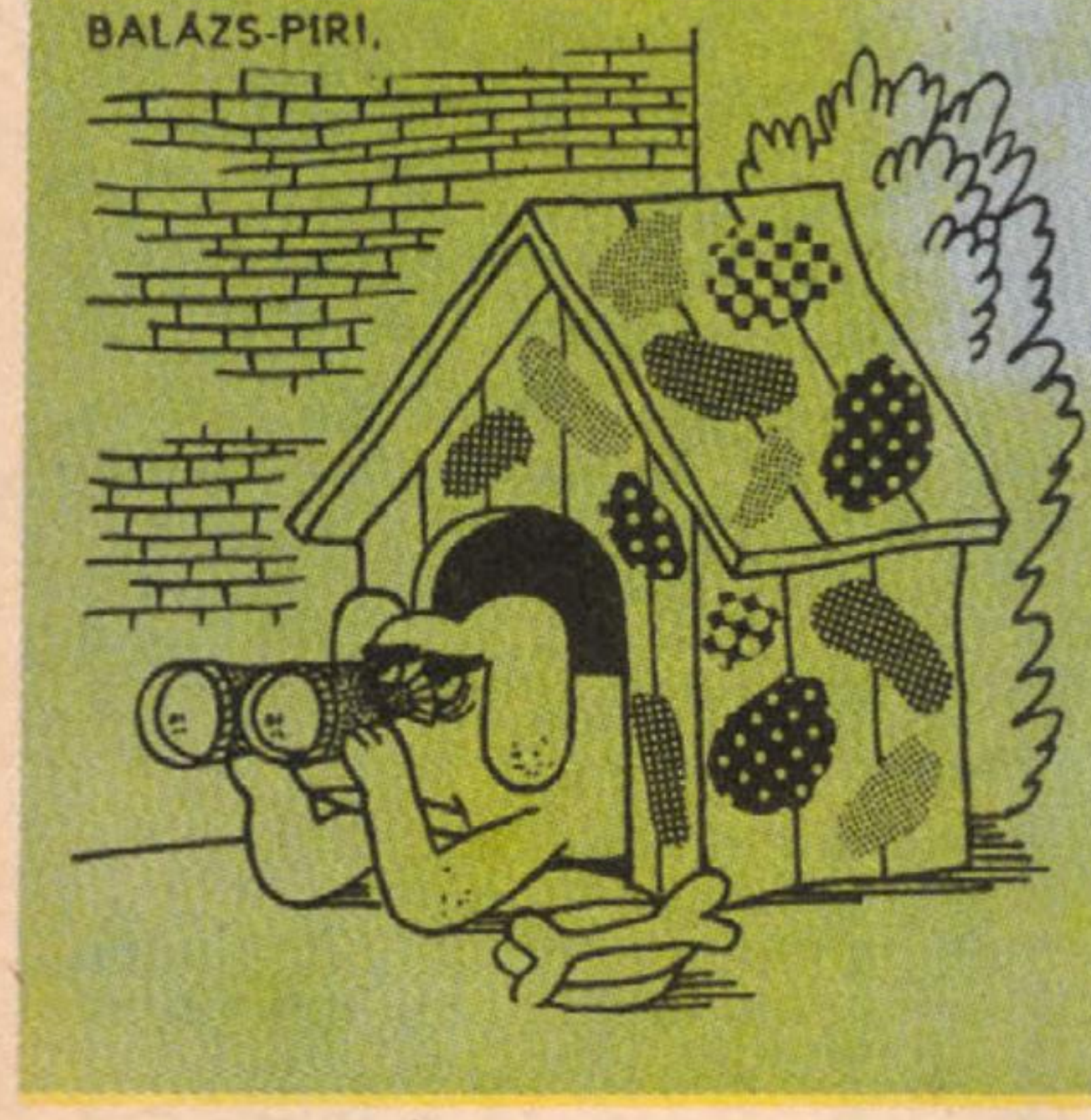
BALÁZS-PIRI,

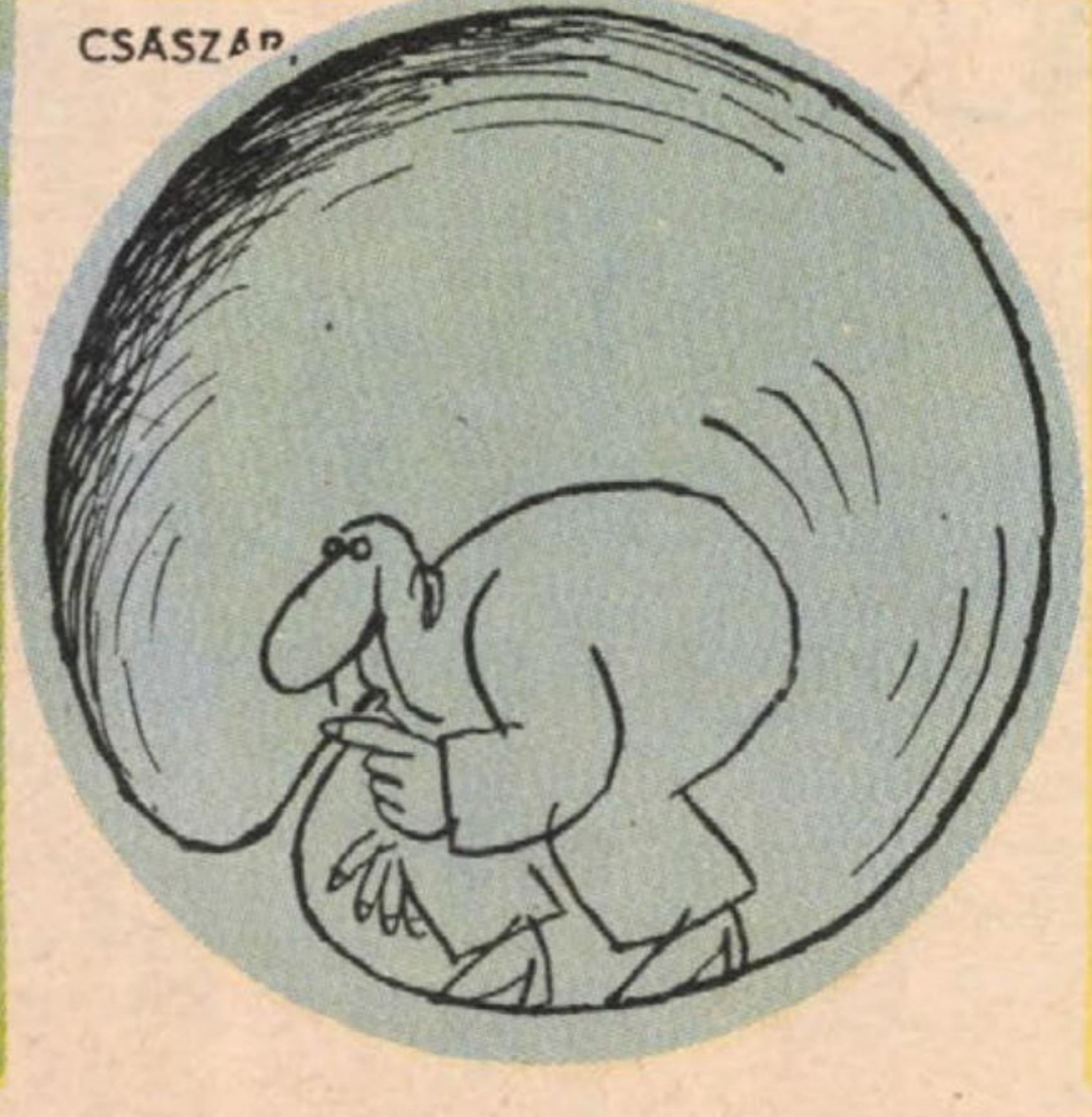
CSÁSZÁR,

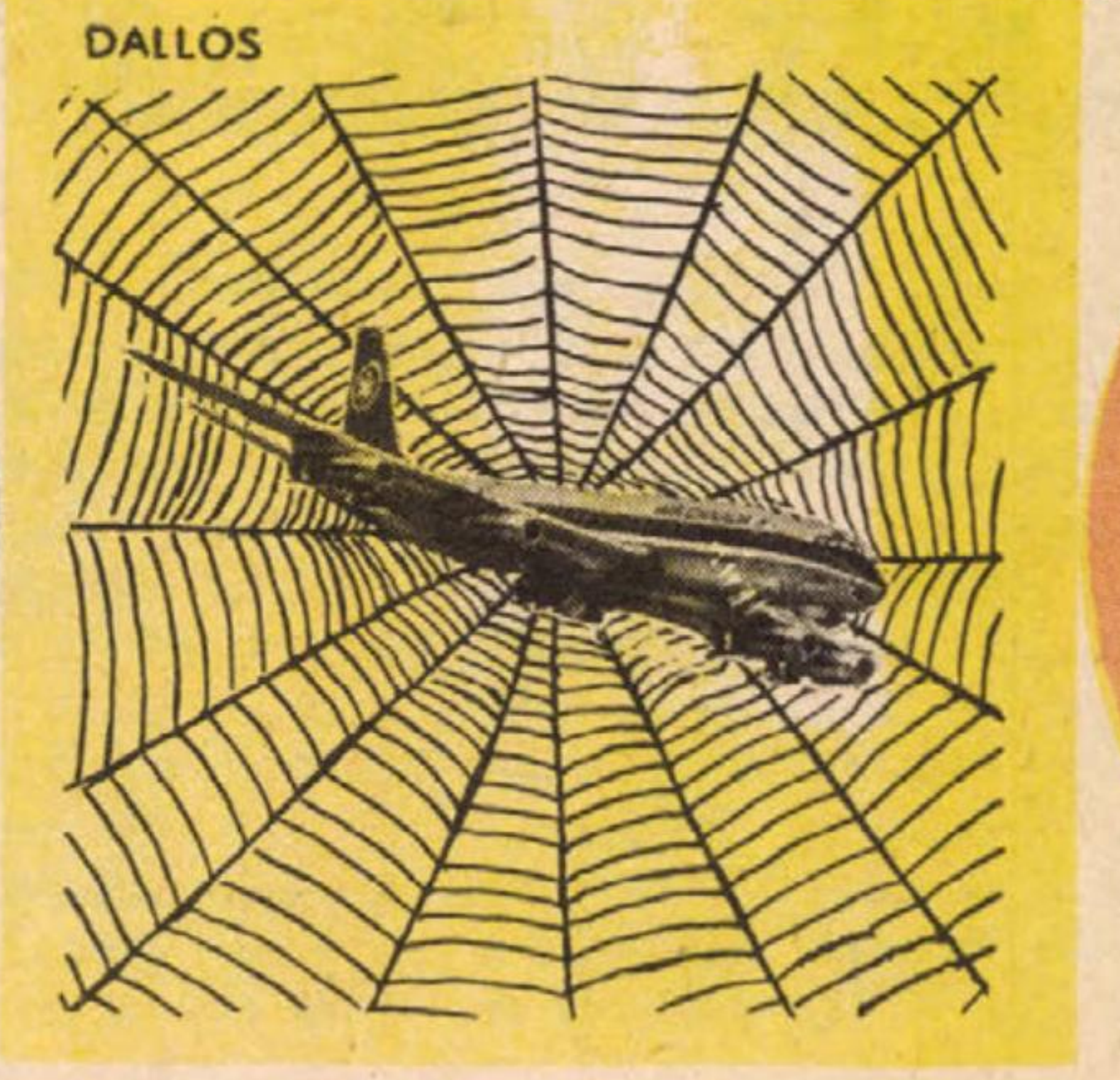
DALLOS

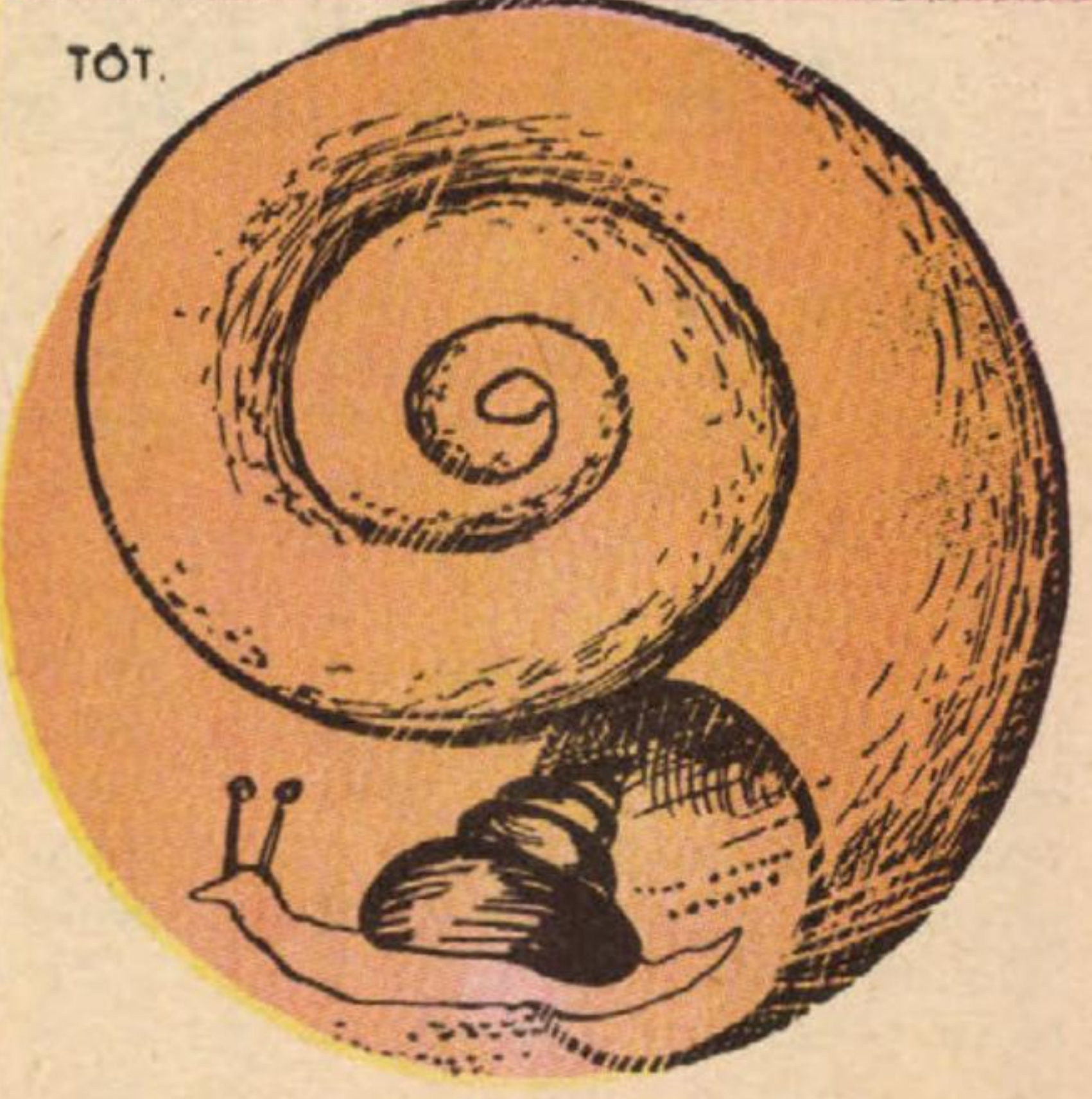
TÓT.

HOSSZÚ BESZÉLGETÉS

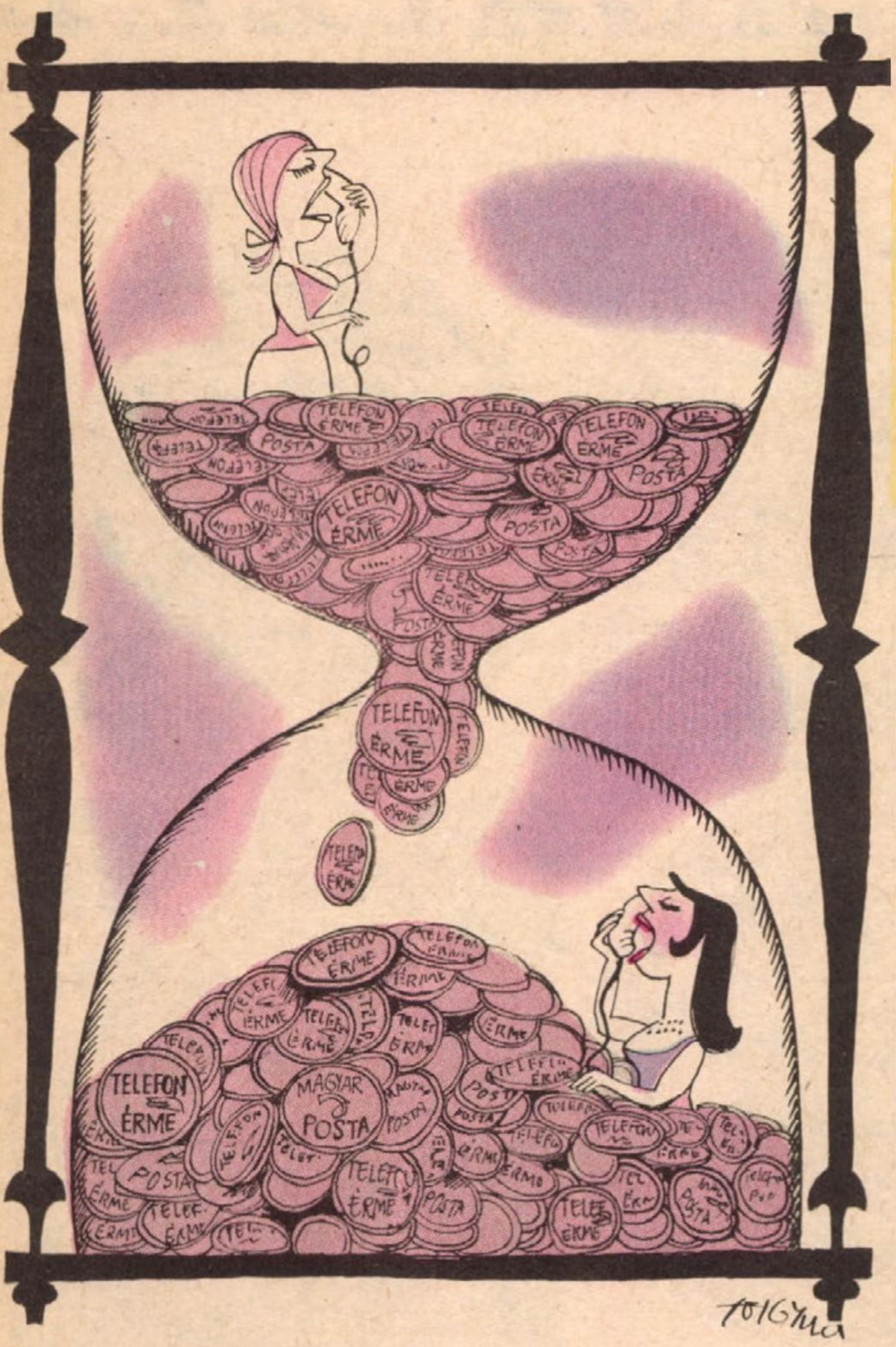

a VILÁG anekdota kincséből

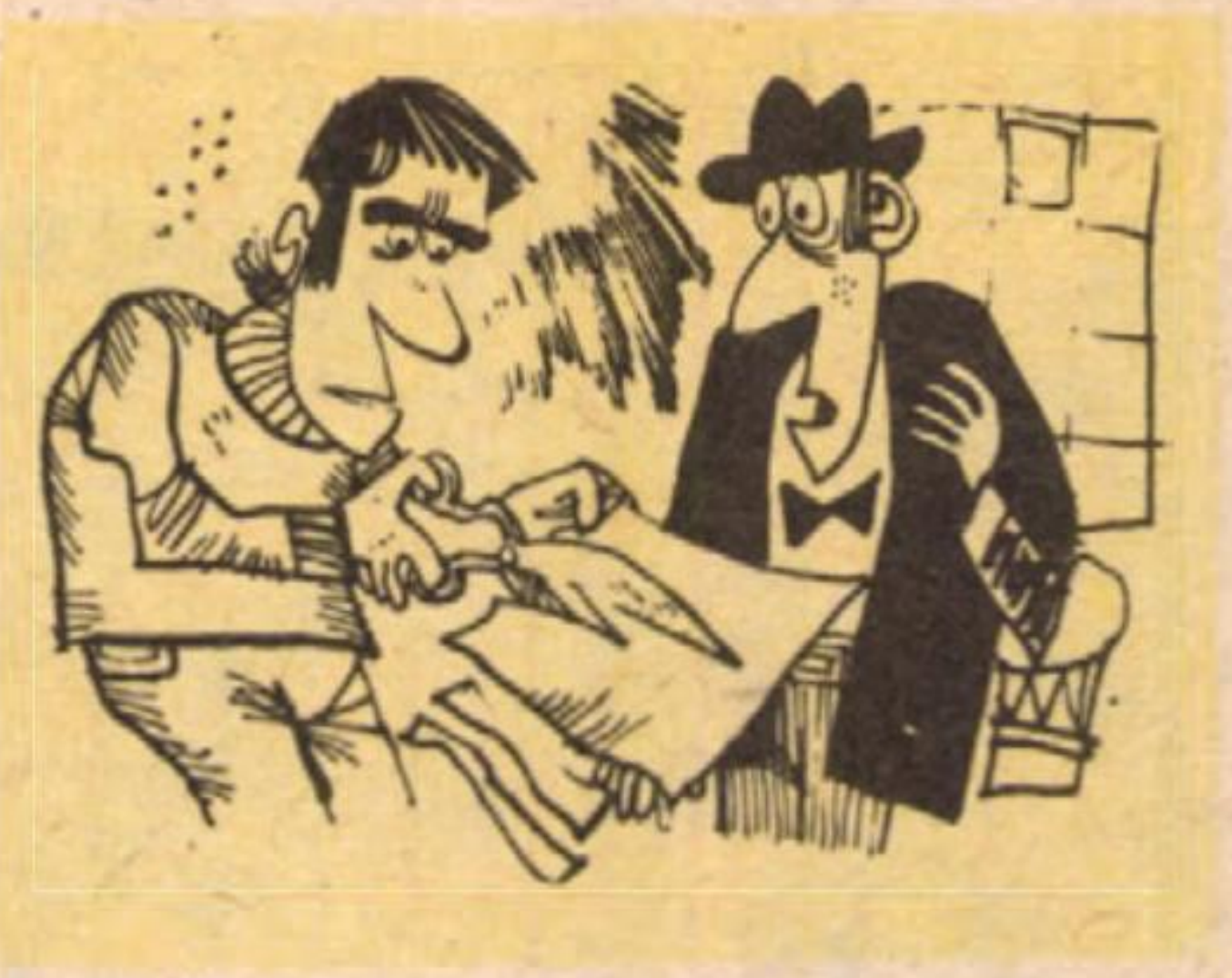

Renato *Guttuso,* az ismert olasz, haladószellemű festő, hírének, értékelésének emelkedésével eljutott odáig, hogy hovatovább több hamisított műve került forgalomba, mint amennyi eredetit festett.

Egy napon felkereste műtermében egy férfiú, kicsomagolta a kezében tartott olajfestményt, egy állítólagos, nem szignált Guttusovásznat, s kérte a művészt: írja alá utólag a képet.

Kurta pillantás — Guttusónak nem is lehetett kétsége, hogy a festmény: hamisítvány. Felkapott tehát egy ollót, s pillanatok alatt laskává nyirbálta a vásznat. A képtulajdonos elsápadt, s hevesen tiltakozni kezdett:

— *Ez barbárság! Lehet, hogy tényleg nem Ön festette, de nekem tetszett. Nem volt joga hozzá, hogy az én képemet miszlikbe hasogassa!*

— *Tisztelt uram* — felelte nyugodtan Guttuso —, *én teljesen jogszerűen cselekedtem. Bárki megengedheti magának, hogy például hamis bankjegyeket őrizzen a szekrényében, sőt megmutathatja barátainak is, s elálmélkodhatnak rajta, hogy milyen tökéletesen dolgoznak a pénzhamisítók. De ha ön egy hamis ezerlírás bankjegyet bevisz egy bankba, akkor a bankárnak joga és kötelessége, hogy szétdarabolja a hamis bankót. És az adott esetben, az Ön által nekem bemutatott festményt illetően — én vagyok a bankár!*

Sacha *Guitry,* századunk első felének egyik legsikeresebb francia színművésze és vígjátékírója, sokat küzködött az „önzetlen protektorok" rohamaival.

Egy barátja egy roppant csinos és igen fiatal kis színésznőt ajánlott a figyelmébe, akinek színpadi tevékenysége eleddig abban merült ki, hogy csilingelő hangon bejelentette: — *Asszonyom, az asztal terítve van!*, vagy mély pukkedlivel, ezüsttálcán egy levelet nyújtott át valamelyik főszereplőnek.

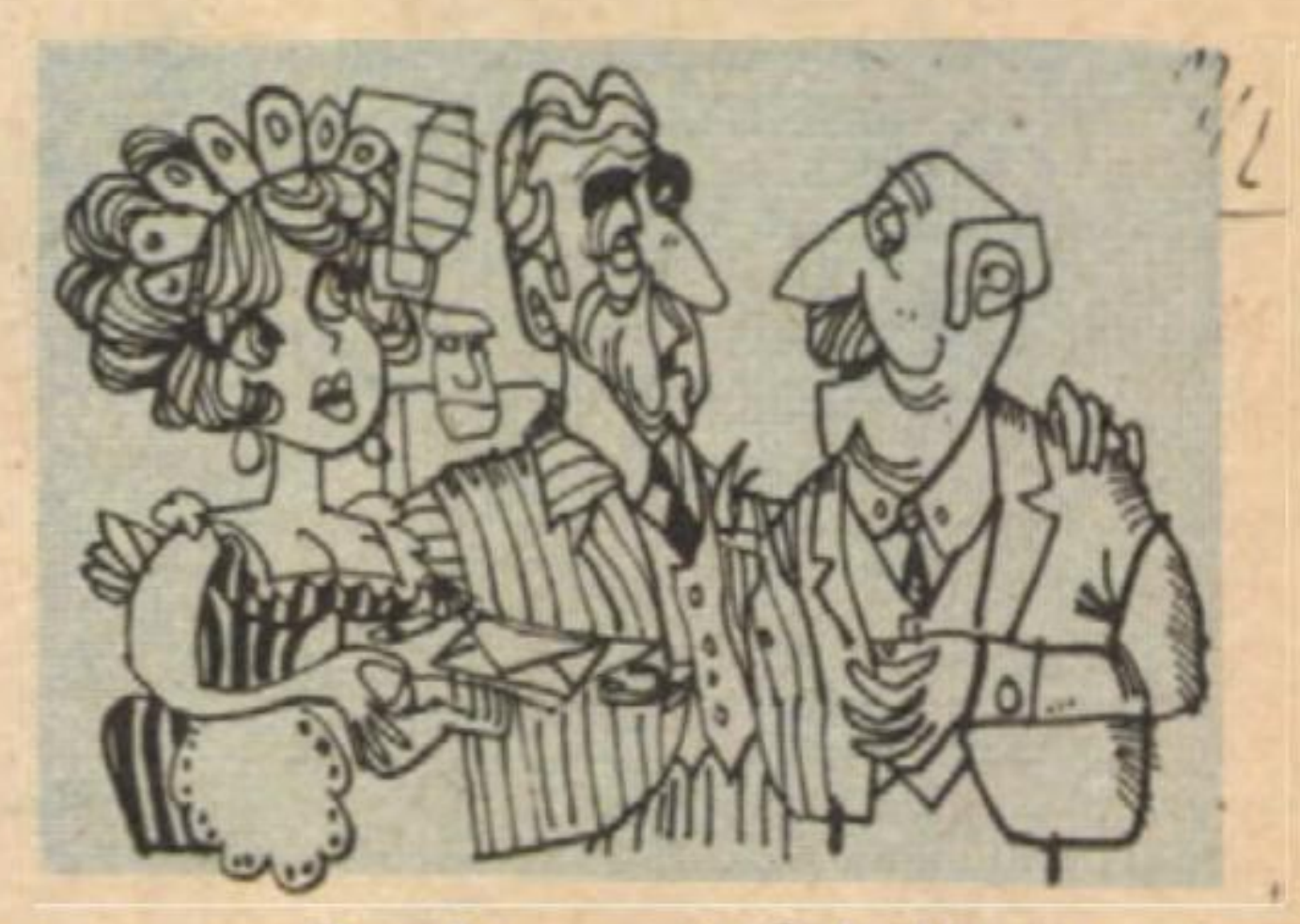

— *Sacha* — kérlelte a jóbarát —, *nem tudnál valami fontosabb feladatot bízni a kislányra? Olyan ügyes, olyan elragadó...*

— *De, megpróbálom* — felelte a művész. — *Ezentúl nem közönséges, hanem csakis ajánlott leveleket fog kézbesíteni.*

Békés István gyűjtése

A VIDÁM PARKBAN

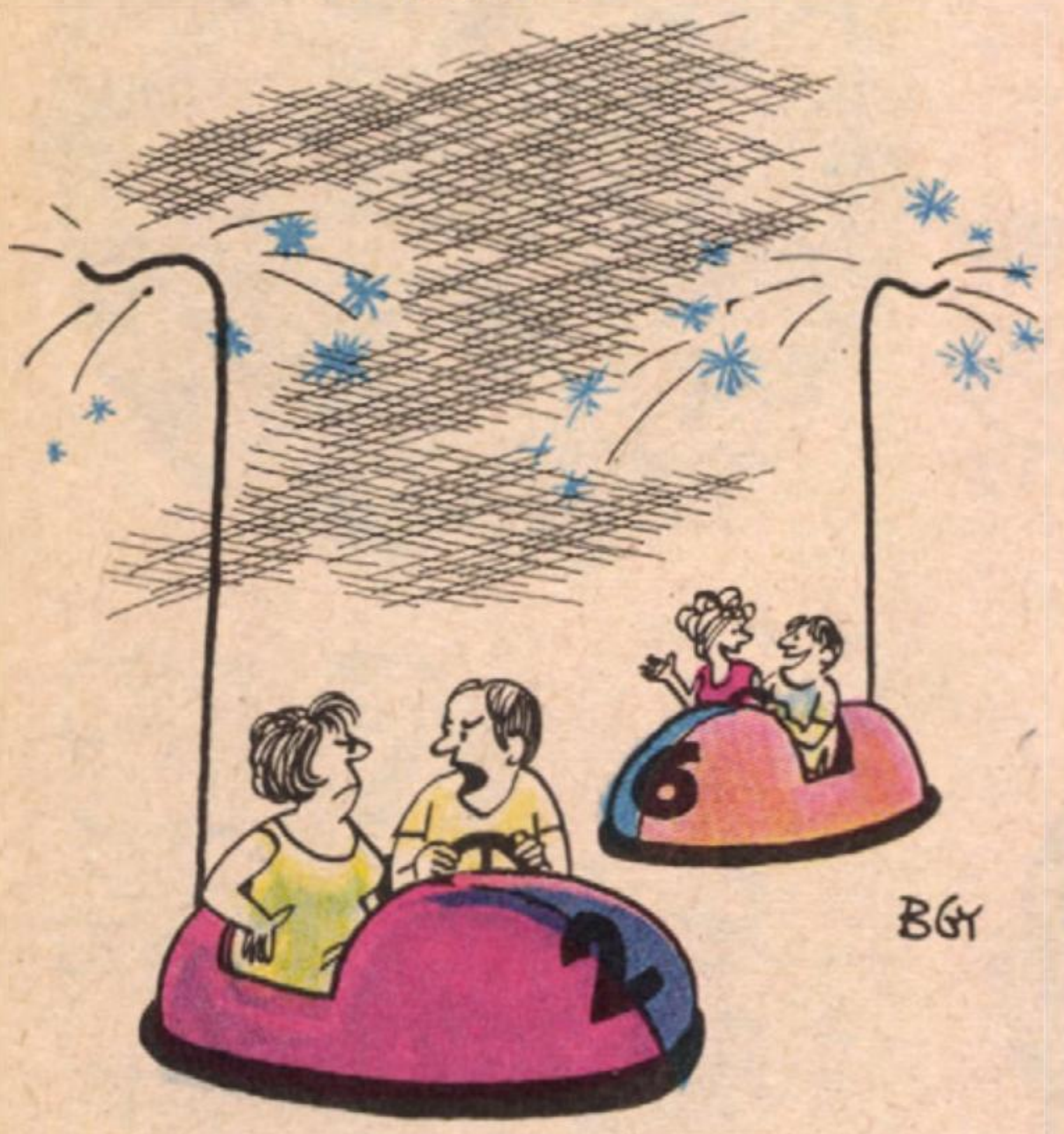

– Vezess te, ha mindent jobban tudsz.

A SZEMORVOSNÁL

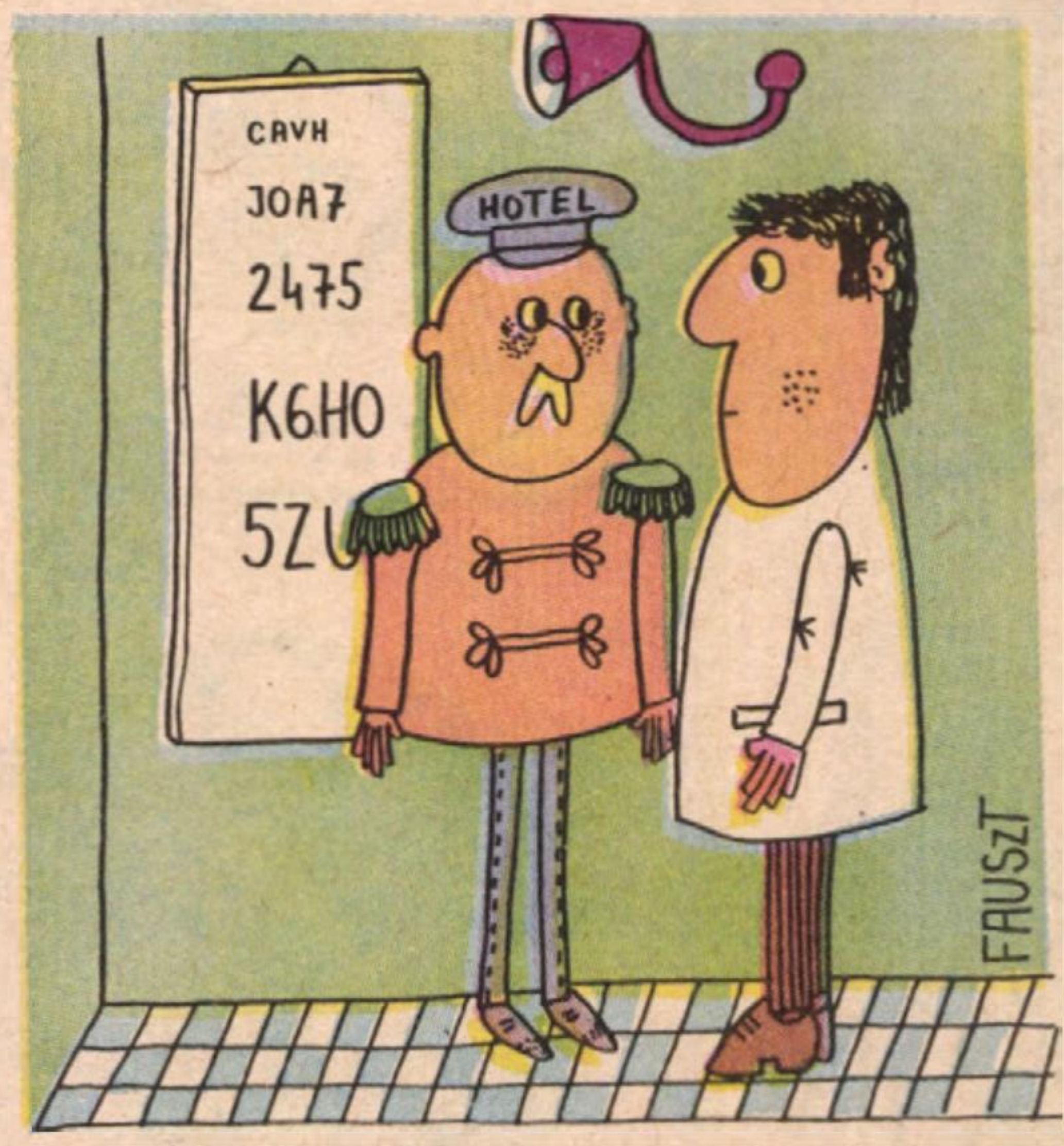

– Egy jó erős szemüvegre lenne szükségem, külföldinek néztem egy magyar vendéget...

AZ UTCA KÉT OLDALÁN

Megyek az utca jobb oldalán, ám egyszerre utamat állja egy halom homok, sóder és tégla, nincs tovább út, gyerünk át a túloldalra.

A bal oldalon alig teszek néhány lépést: egy teherautóra éppen árut raknak, a kocsi felállt a járdára, el sem lehet csúszni mellette, ki kell térni, átvágni ismét a jobb oldalra.

Ott viszont snúrozó fiúkba ütközöm. Isten őrizz, hogy a „pályára" lépjek, nyelhetném a goromba megjegyzéseket! Gyerünk vissza a másik oldalra!

Pár lépés után újabb akadály: lelkes kutyatulajok járhattak itt nemrég, egészségügyi sétára vonszolva jószágukat. E sétának, sajnos, látható nyomai maradtak a járdán... Gyorsan át a túloldalra!

Igen ám, de ott meg éppen most mossák a hentesbolt kövezetét, s az ultras vizet nagy seprűkkel terelgetik a járdára.

Visszamegyek a bal oldalra, ott haladok tovább, egészen addig, amíg egy évek óta ottfelejtett állványzat újból el nem térít az útirányomtól.

És így megyek a nagy utcán végestelen-végig: a jobb járdáról a bal járdára, a bal járdáról a jobb járdára.

Sej, haj.

(radványi)

HIRDETÉSEINK

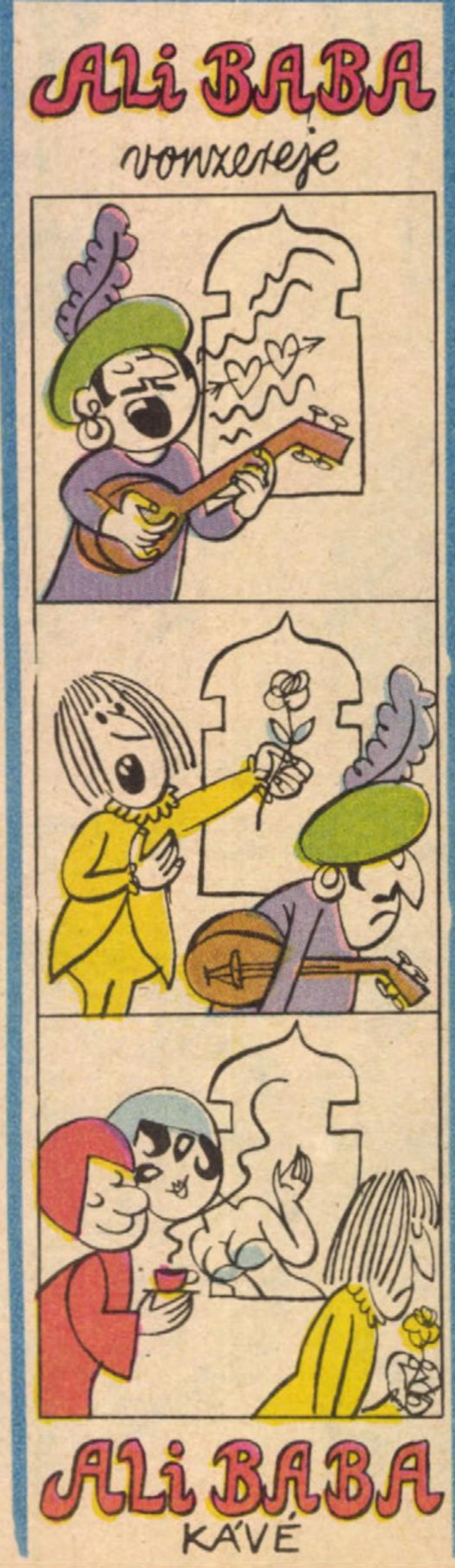

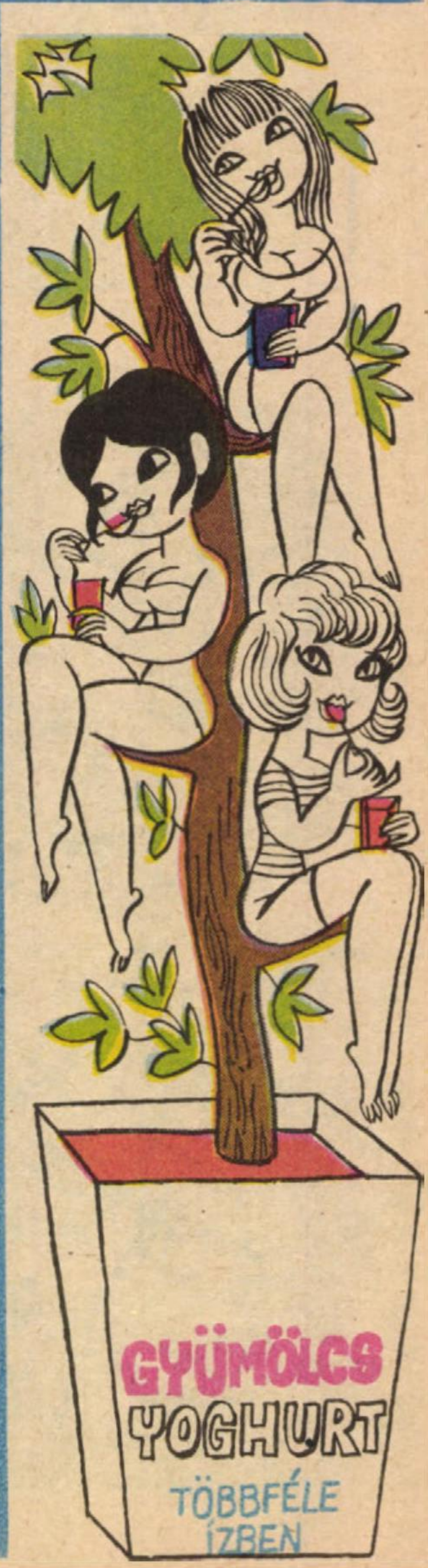

TÜCSÖK és BOGÁR

Számtalanszor előfordul, hogy ugyanazt a képet vagy újságkivágást több olvasónk is beküldi rovatunkhoz. Ilyenkor is csak egy nevet tüntetünk fel a kép vagy a szöveg alatt, azét, aki a legfrissebb volt, s elsőként küldte be az általa felfedezett tücsköt-bogarat szerkesztőségünkbe.

Legutóbb, amikor a Népszava szerkesztősége tévedésből elcserélte az egyik képes hirdetés aláírását, 24 órán belül ötven olvasónk hívta fel a figyelmünket a hibára. Mindannyiuknak megköszönjük az igyekezetét, de az újságkivágást nem közöljük, nem akarunk ingyen reklámot csinálni.

Továbbra is szívesen fogadjuk olvasóink „bogaras" küldeményeit. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

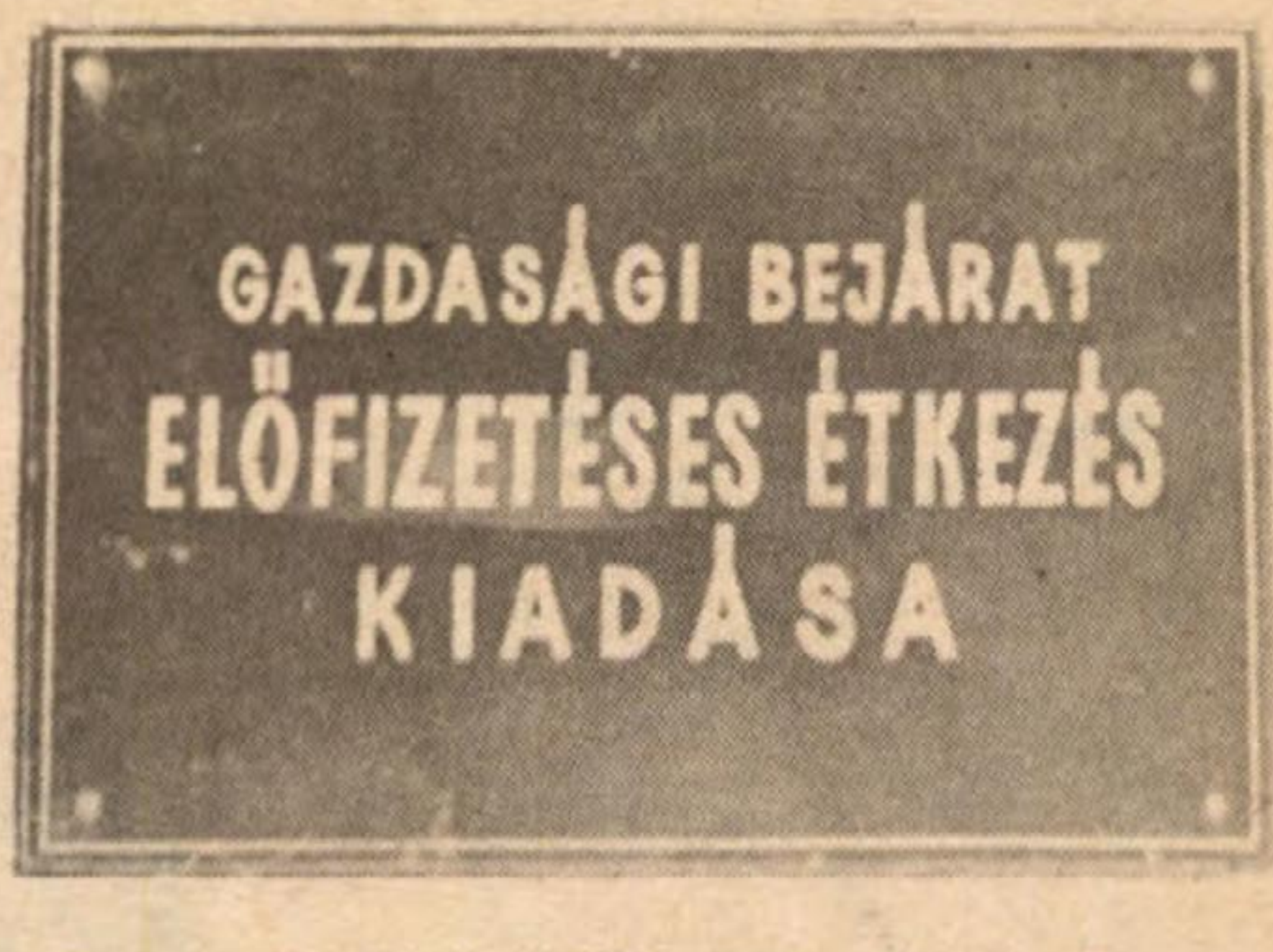

GAZDASÁGI BEJÁRAT
ELŐFIZETÉSES ÉTKEZÉS
KIADÁSA

Ez a felirat kissé félreérthető, nemde?

(Bánréti Zoltán, Budapest)

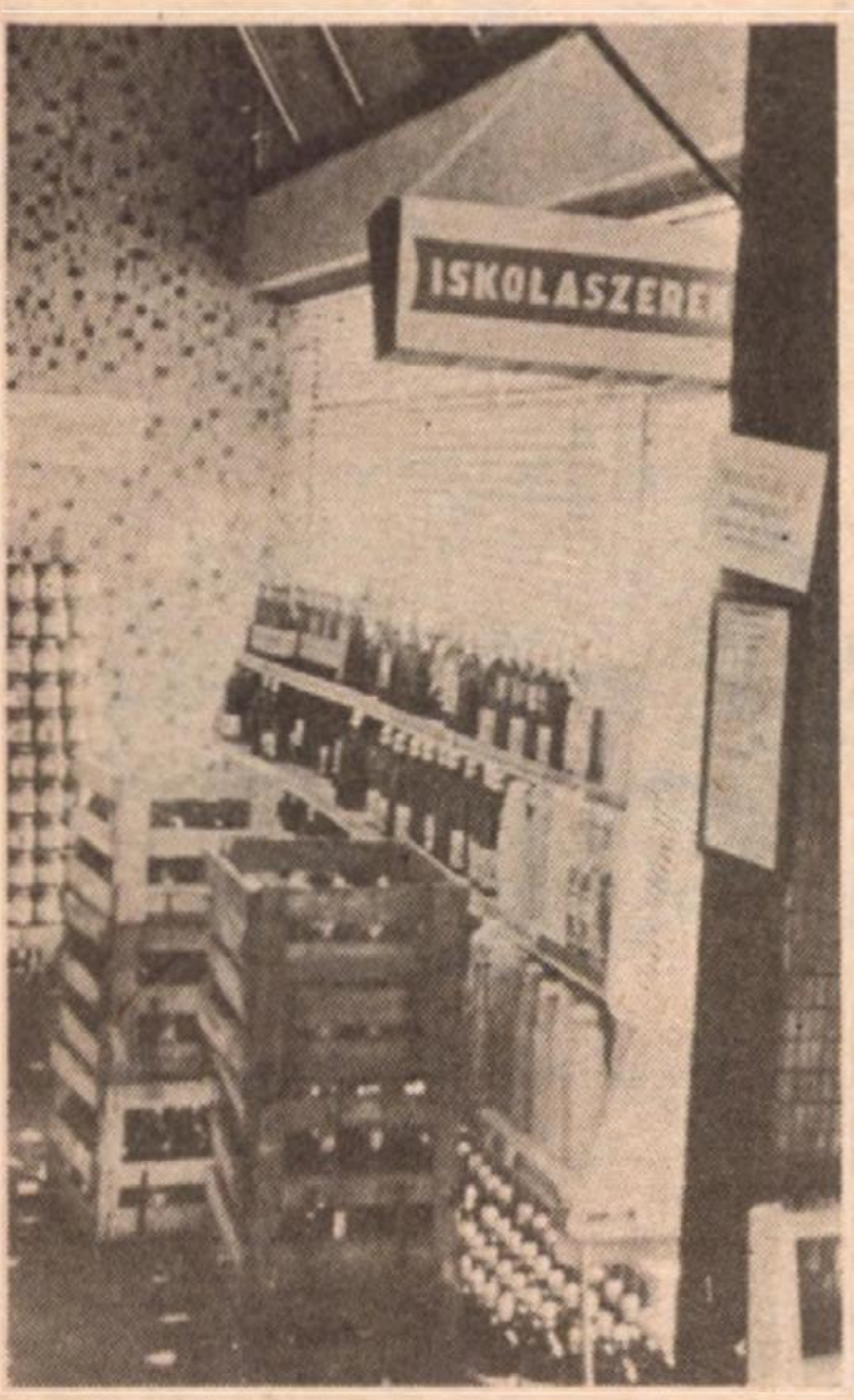

Én is szívesen beiratkoznék egy olyan iskolába, ahol ilyenek a tanszerek!

(Beküldte: Kálmán Endre, Budapest)

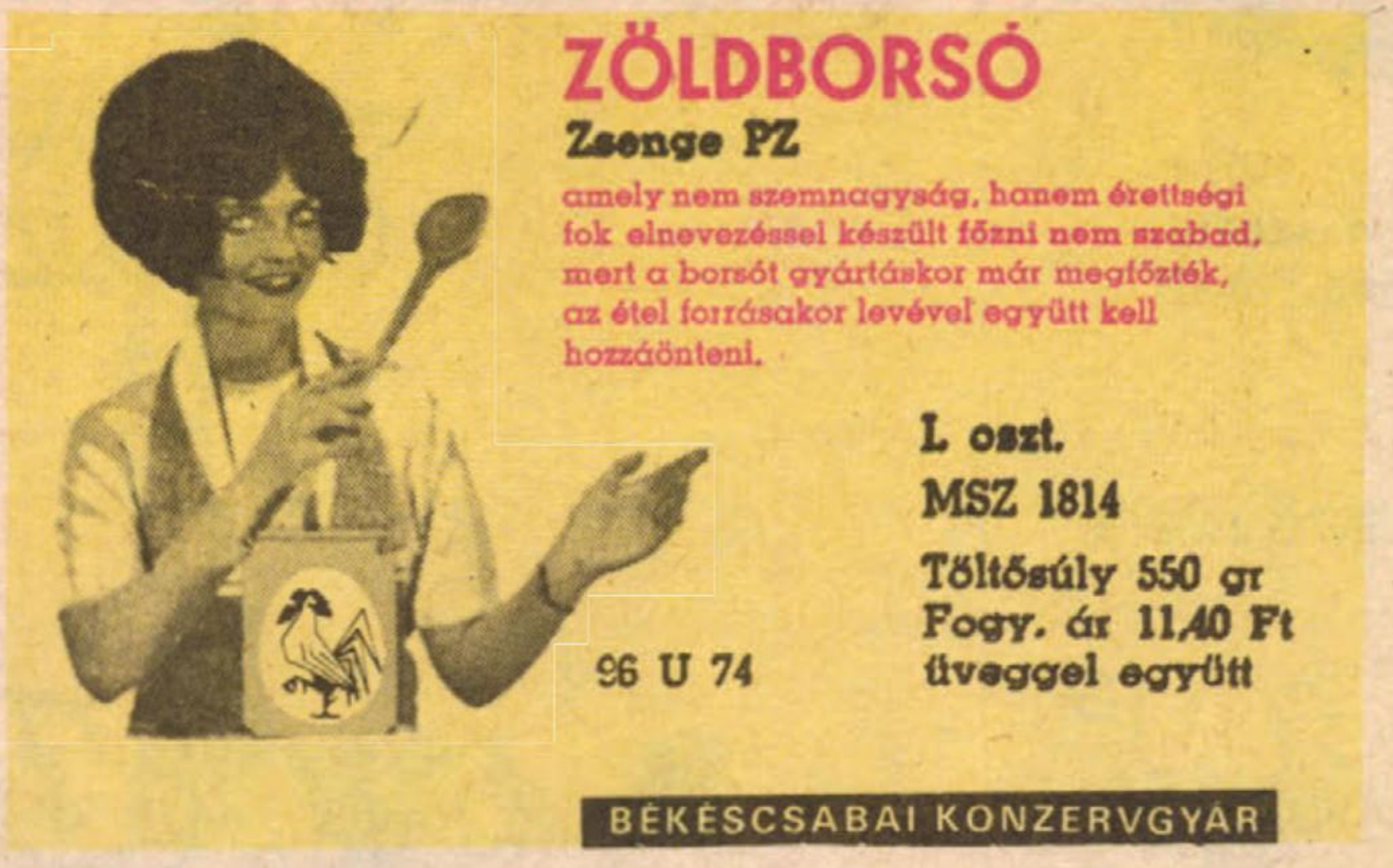

ZÖLDBORSÓ
Zsenge PZ
amely nem szemnagyság, hanem érettségi fok elnevezéssel készült főzni nem szabad, mert a borsót gyártáskor már megfőzték, az étel forrásakor levével együtt kell hozzáönteni.

I. oszt.
MSZ 1814
Töltősúly 550 gr
Fogy. ár 11,40 Ft
üveggel együtt

96 U 74

BÉKÉSCSABAI KONZERVGYÁR

A borsót a gyárban kifejtették a hüvelyéből. Én viszont a címke szövegének az értelmét szerettem volna kihüvelyezni. Sajnos, nem sikerült.

(Beküldte: Máté Miklós, Budapest)

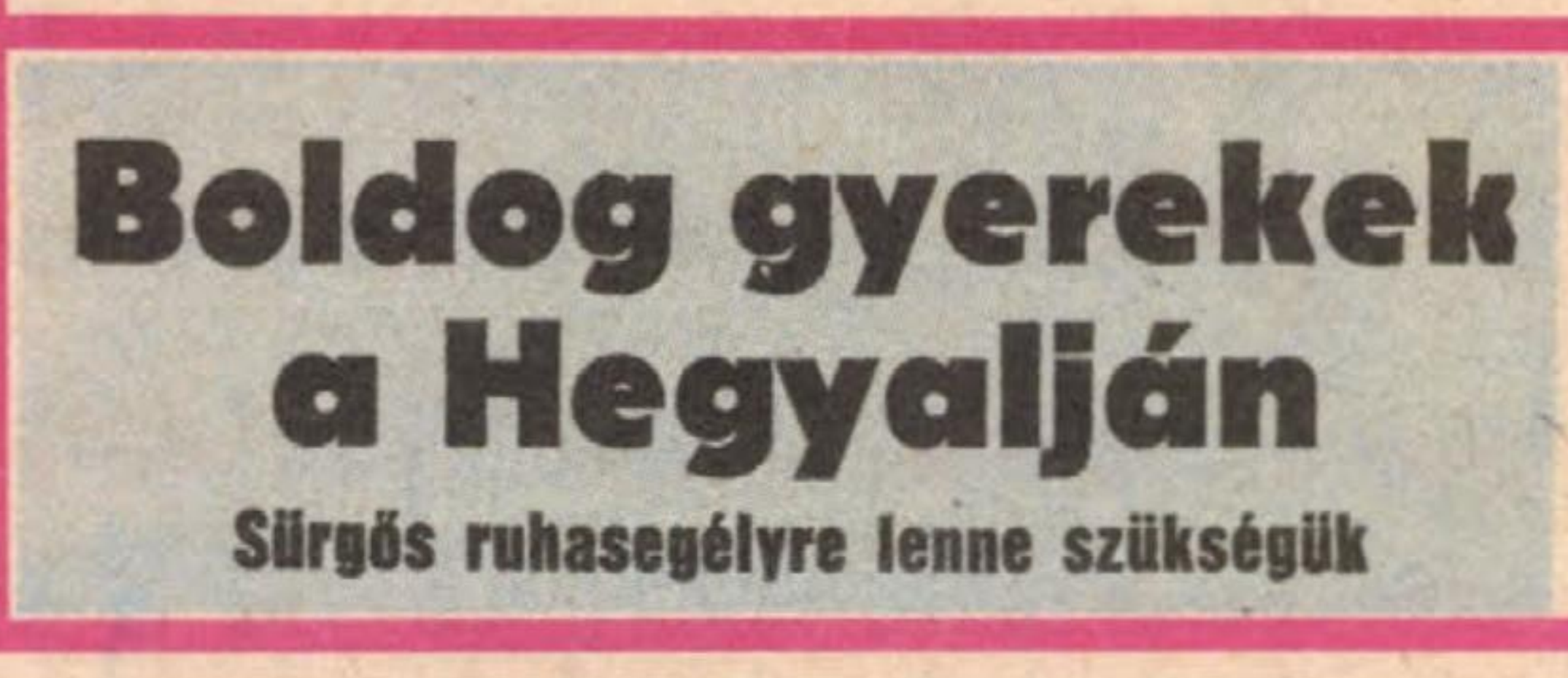

Boldog gyerekek a Hegyalján

Sürgős ruhasegélyre lenne szükségük

Hát igen, a boldogság fogalma nagyon relatív!

(A Délmagyarországból ollózta és beküldte: Liliom Károly, Bpest)

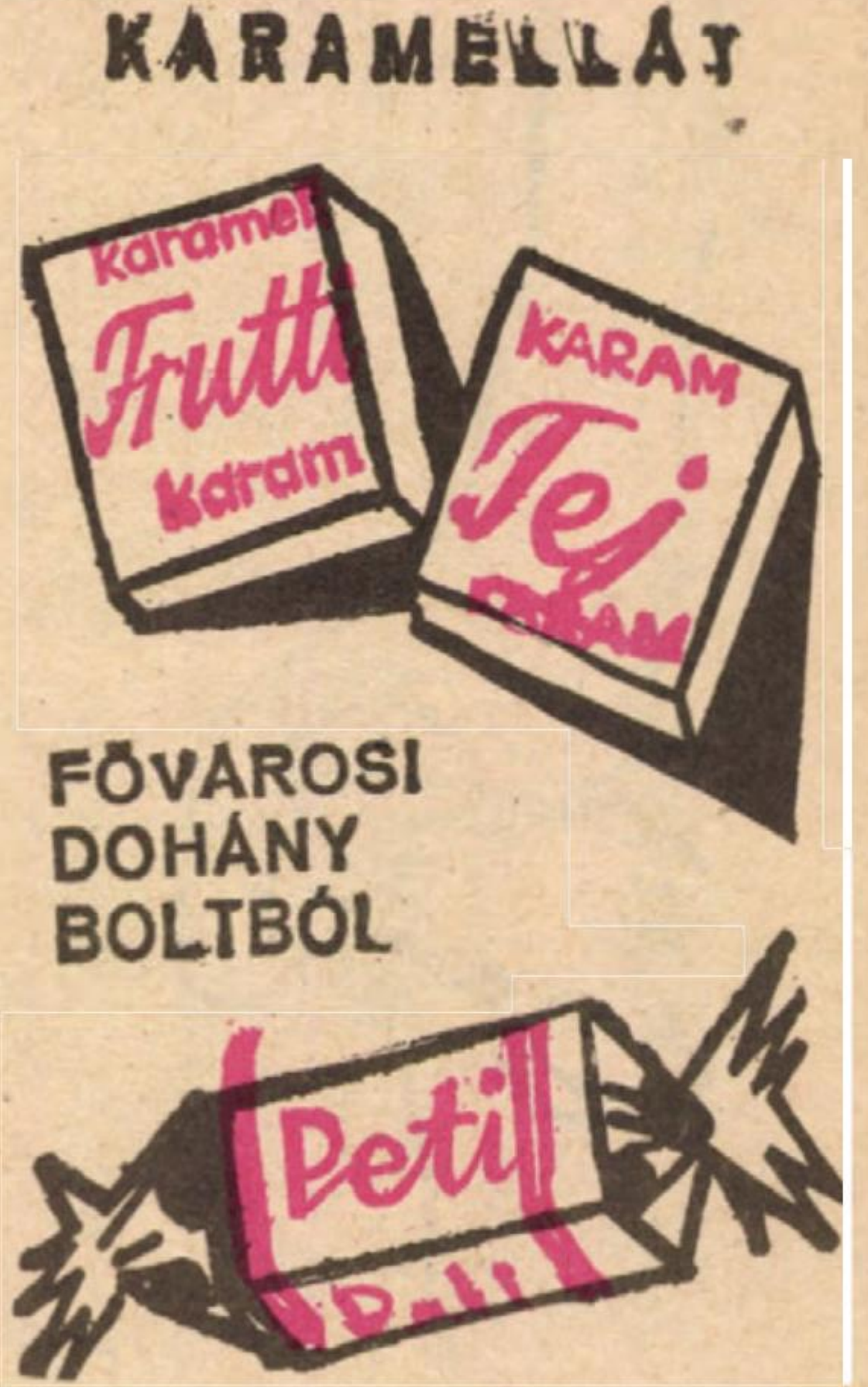
KARAMELLÁK
Karamell
Frutti
karam
KARAM
Tej
KARAM
FŐVÁROSI
DOHÁNY
BOLTBÓL
Peti
Peti

Ezután már csak az a problémám: melyik édességboltban vásárolhatok pipadohányt?

(Beküldte: Suhajda István, Budapest)

EZT OLVASTAM

NEM ÉPP CÉLIRÁNYOS SZÉLIRÁNY

A Tükör a Magyarország elleni 1954-es amerikai léggömb-akció kivitelezőiről írja (a mondat az elbeszélő jelenidő ellenére is a múltról szól, persze): *„Már napok óta várnak és kártyáznak, mert a szél iránya nem keleti."*

Sajátságos, hogy az amerikaiak olyan tájékozatlan emberekre bízták az akciót, akik azt sem tudták, hogy Magyarország az NSZK-tól — a korabeli akció színhelyétől — *keletre* fekszik, következésképp nekik épp a *nyugati szél* volna a megfelelő.

VILÁGOS BESZÉD

„A hipnopédia nem ‚prazsiktyorsztvo' — hóbortos tervezgetés" — nyugtat meg a Magyar Nemzet.

Kész szerencse. Bevallom: már aggódtam, hogy az. Tessék csak elképzelni a hipnopédiát, mint ilyen hóbortos prazsik-micsodát. Egyáltalán: hipnopédia lenne az olyan?

ÉGITEST A FÖLDÖN?

Cím a Népszabadságban: *„Rendkívül fényes szupernovát fedeztek föl Piszkéstetőn."*

Szent ég! Hogyan került le rólad a szupernova Piszkéstetőre?

SZOKATLAN KÍNÁLAT

Hirdetes a Népszabadságban: Vállalatunk *eladásra felkínál...* (Itt a felsorolás következik.)

Eddig — úgy tudom — jobbára *megvételre* szoktak felkínálni ezt-azt. S még vannak, akik szerint nincs új a nap alatt!

Timár György

ISKOLAÉV ELEJÉN

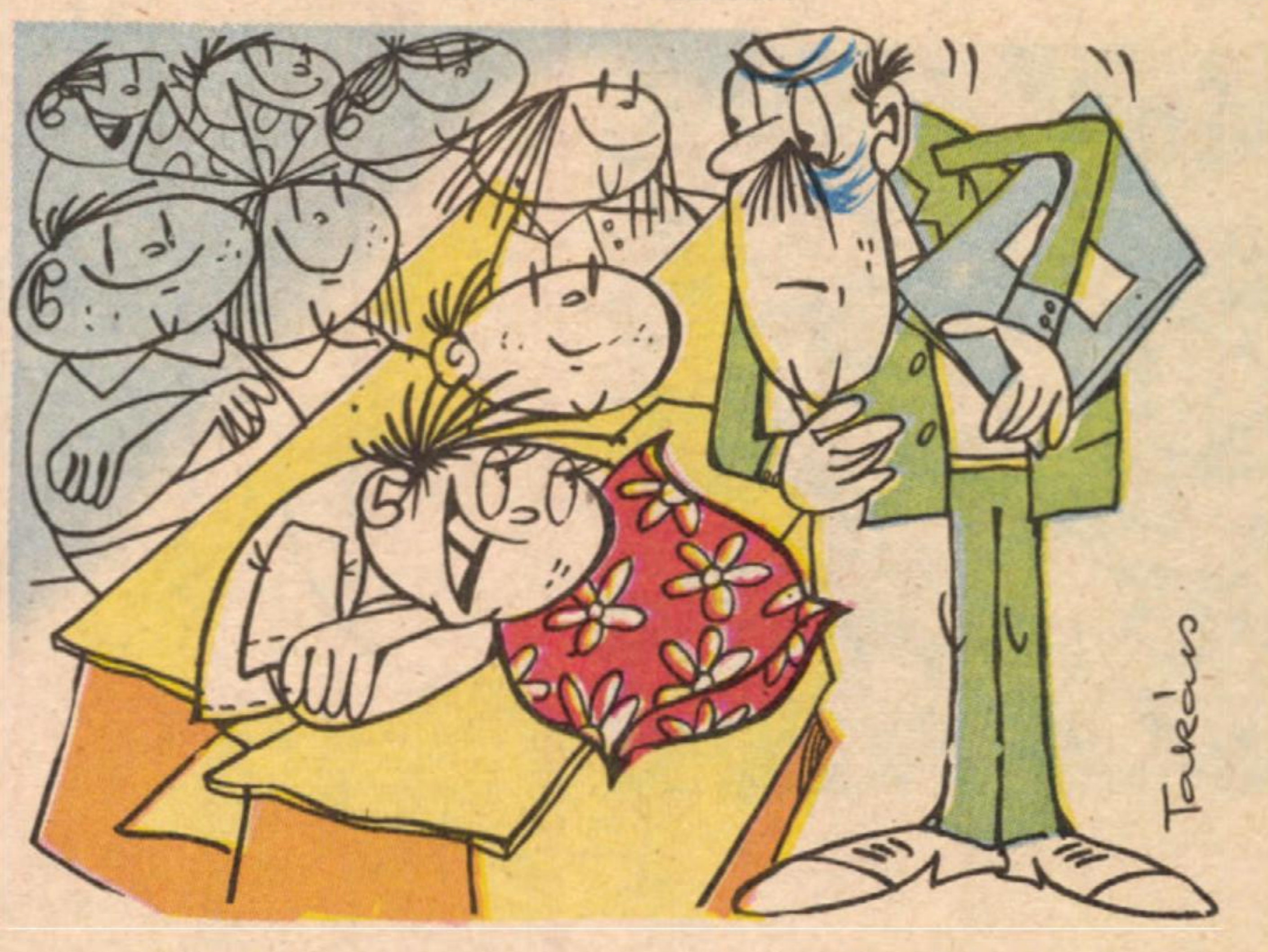

– Elnézést, tanár úr, csak a szünidei fáradalmat pihenem ki...

SZABADSÁG UTÁN

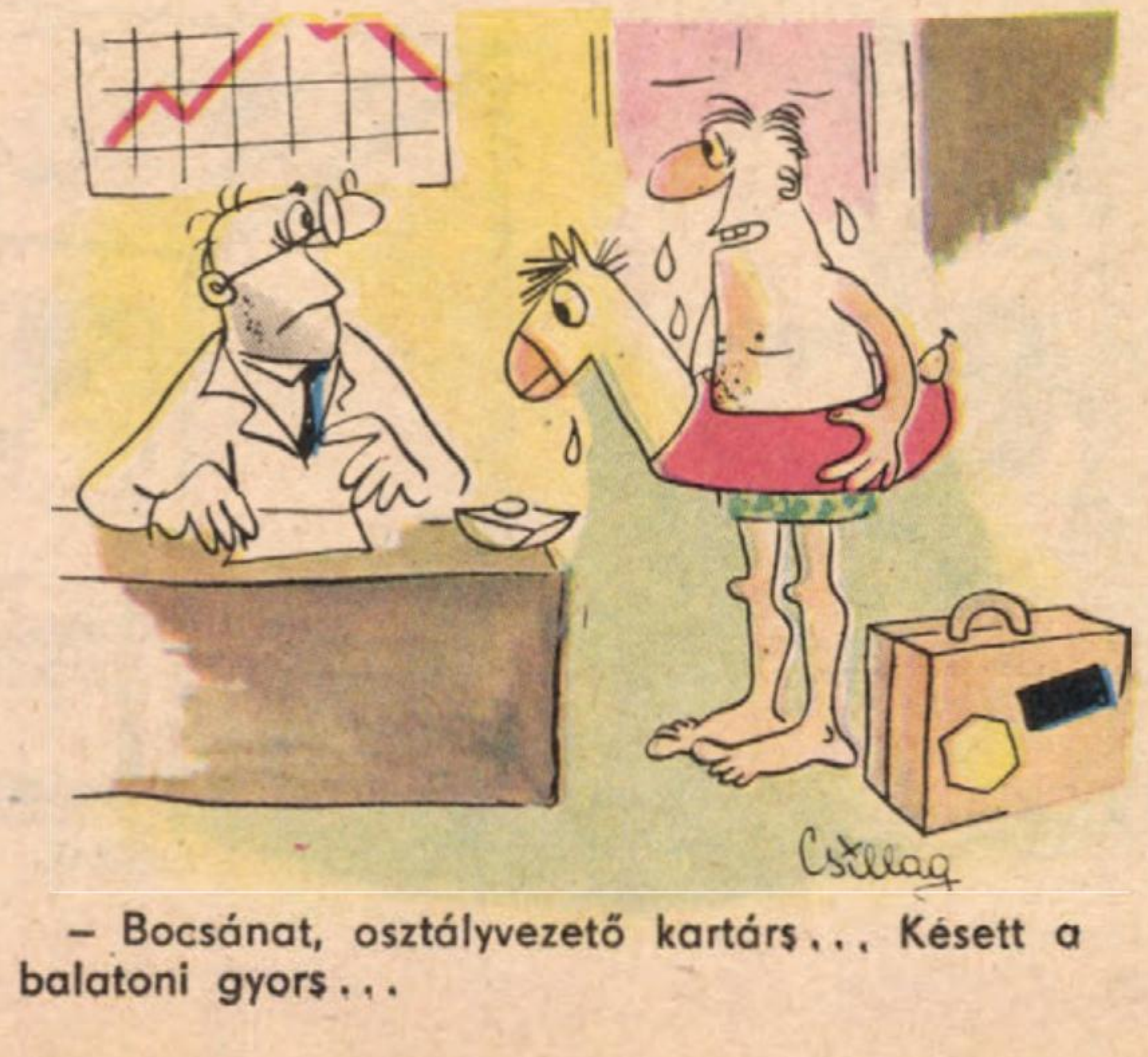

– Bocsánat, osztályvezető kartárs... Késett a balatoni gyors...

RÉSZEG ELEFÁNTOK

Rhodesiában most érik a marulabogyó. Az elefántok nagyon szeretik ezt a gyümölcsöt, de úgy berúgnak tőle, hogy a lehető legfelelőtlenebb cselekedetekre ragadtatják magukat. Figyelmeztetjük azokat, akik Rhodesiába szándékoznak utazni, hogy halasszák el utazásukat, vagy utazzanak máshova, például a Velencei-tóhoz, vagy Abádszalókra, ahol tudomásunk szerint nincsenek ittas elefántok. Rhodesiában ez idő szerint nincsen olyan intézmény, amelyben elvonókúrára lehetne fogni az elefántokat.

MOLY

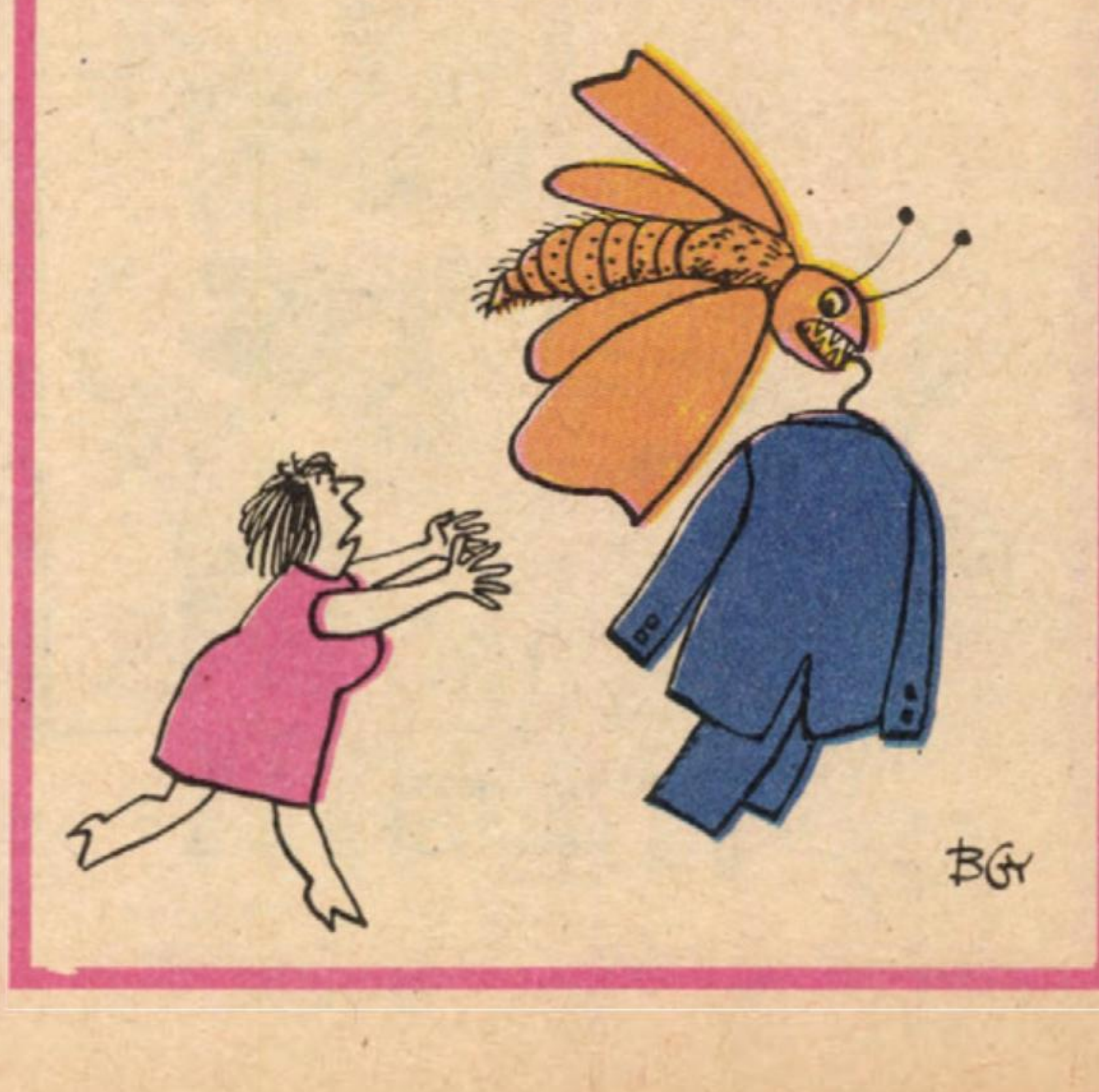

IMPORT HUMOR

A PECSENYESÜTŐ

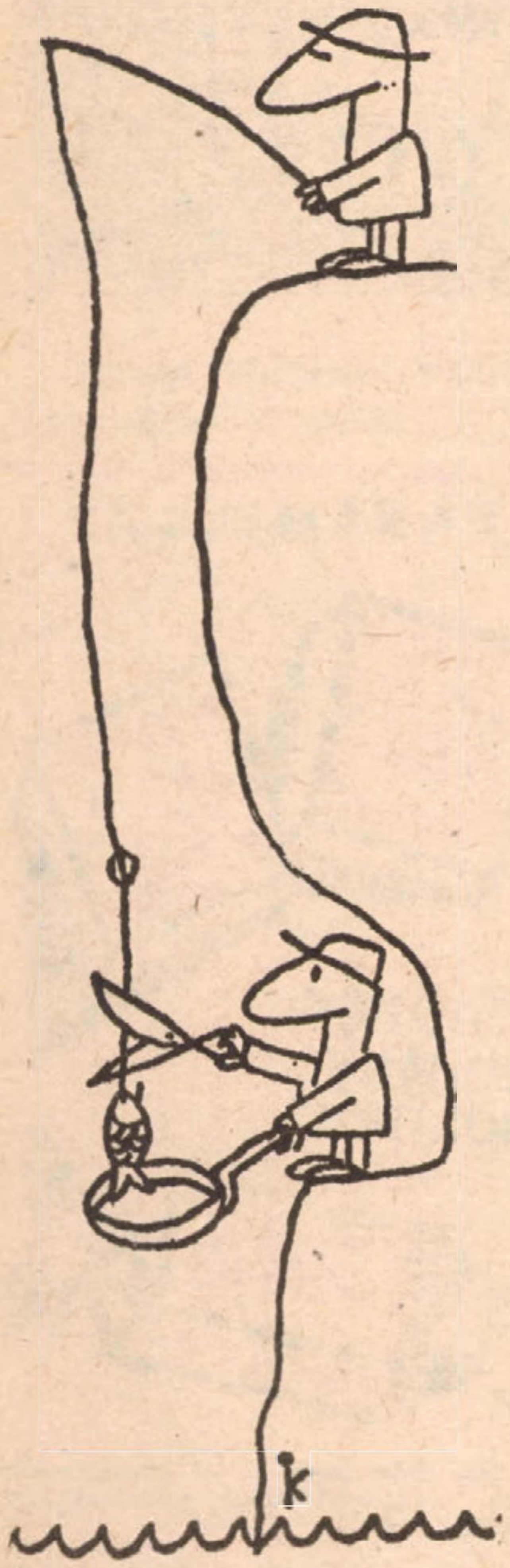

Стършел

(Rajzok a szófiai „SZTRSEL”-ből)

ÖNZŐ EMBER

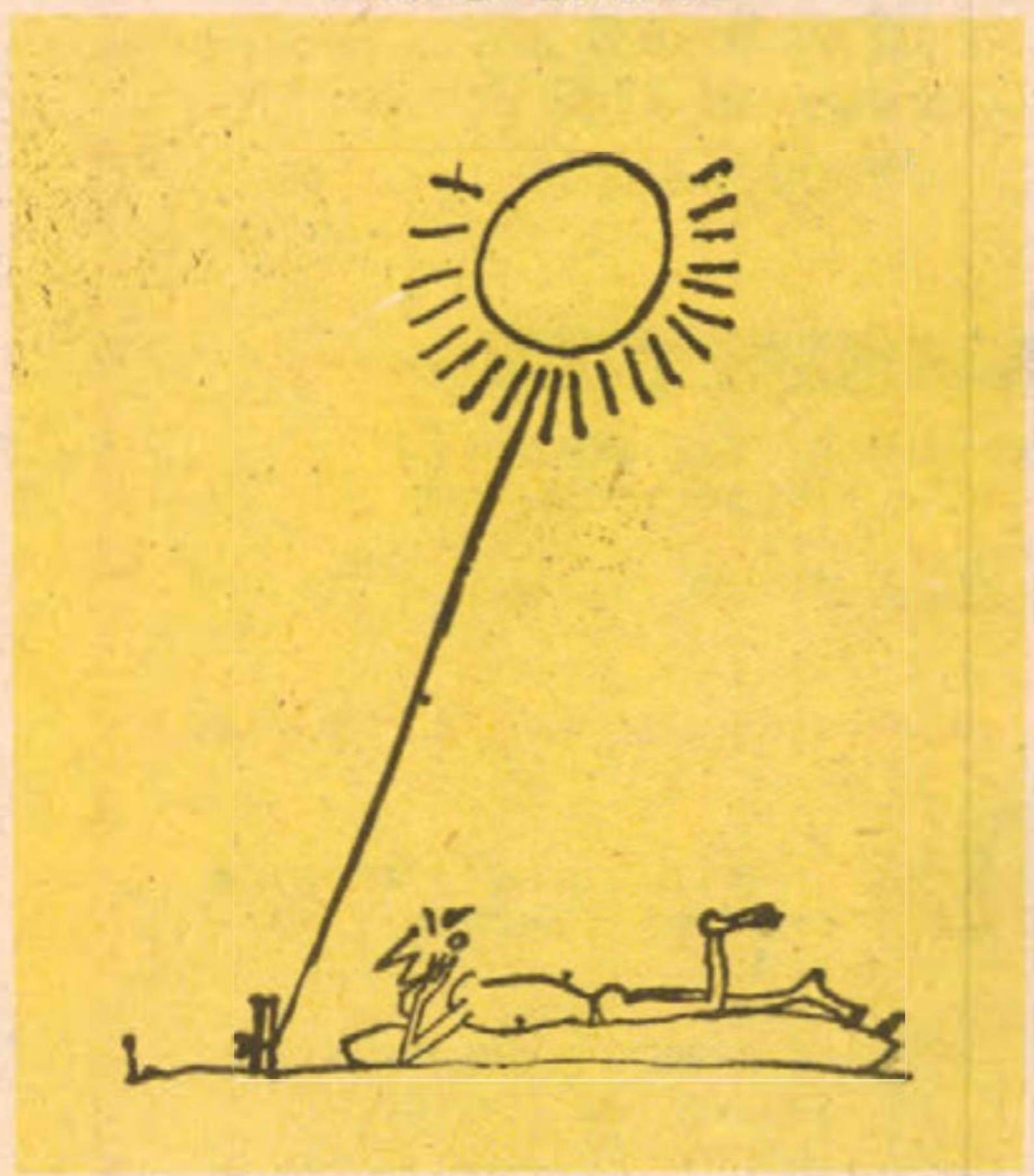

ELKÉSETT SZERENÁD

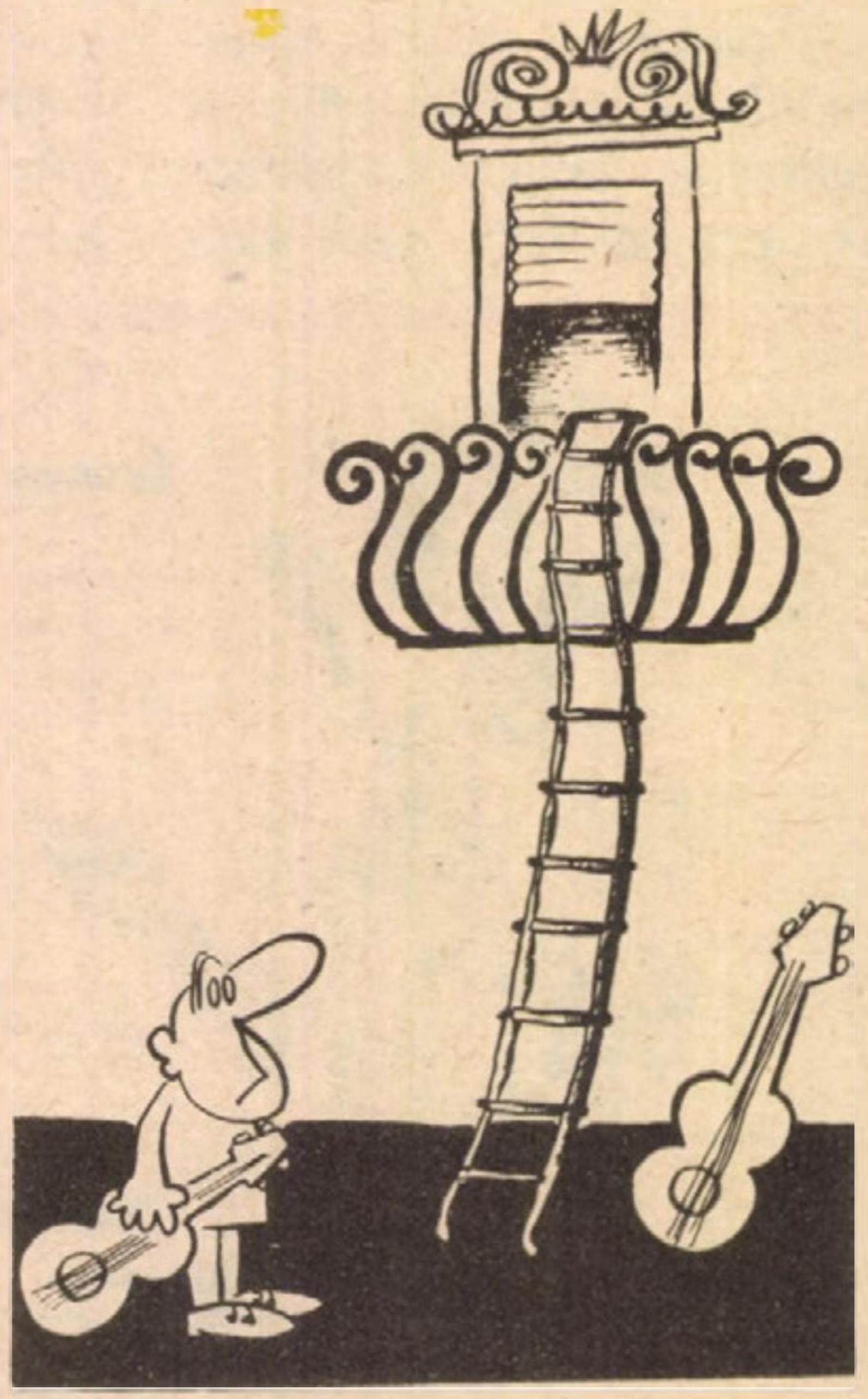

CINEMA VERITÉ

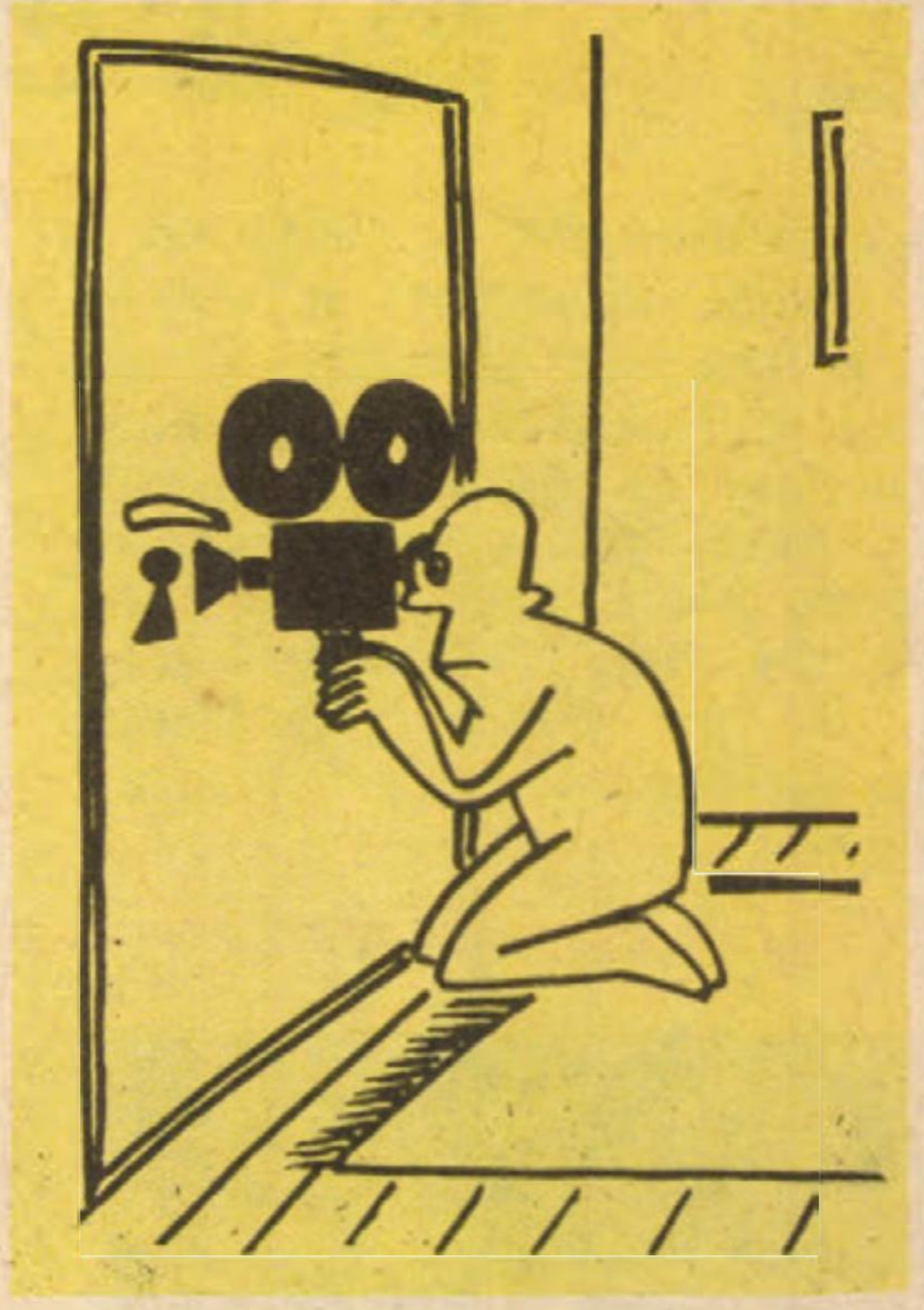

Urzica

(Rajzok a bukaresti „URZICA”-ból)

KIVONULÁS A HATÁRBA

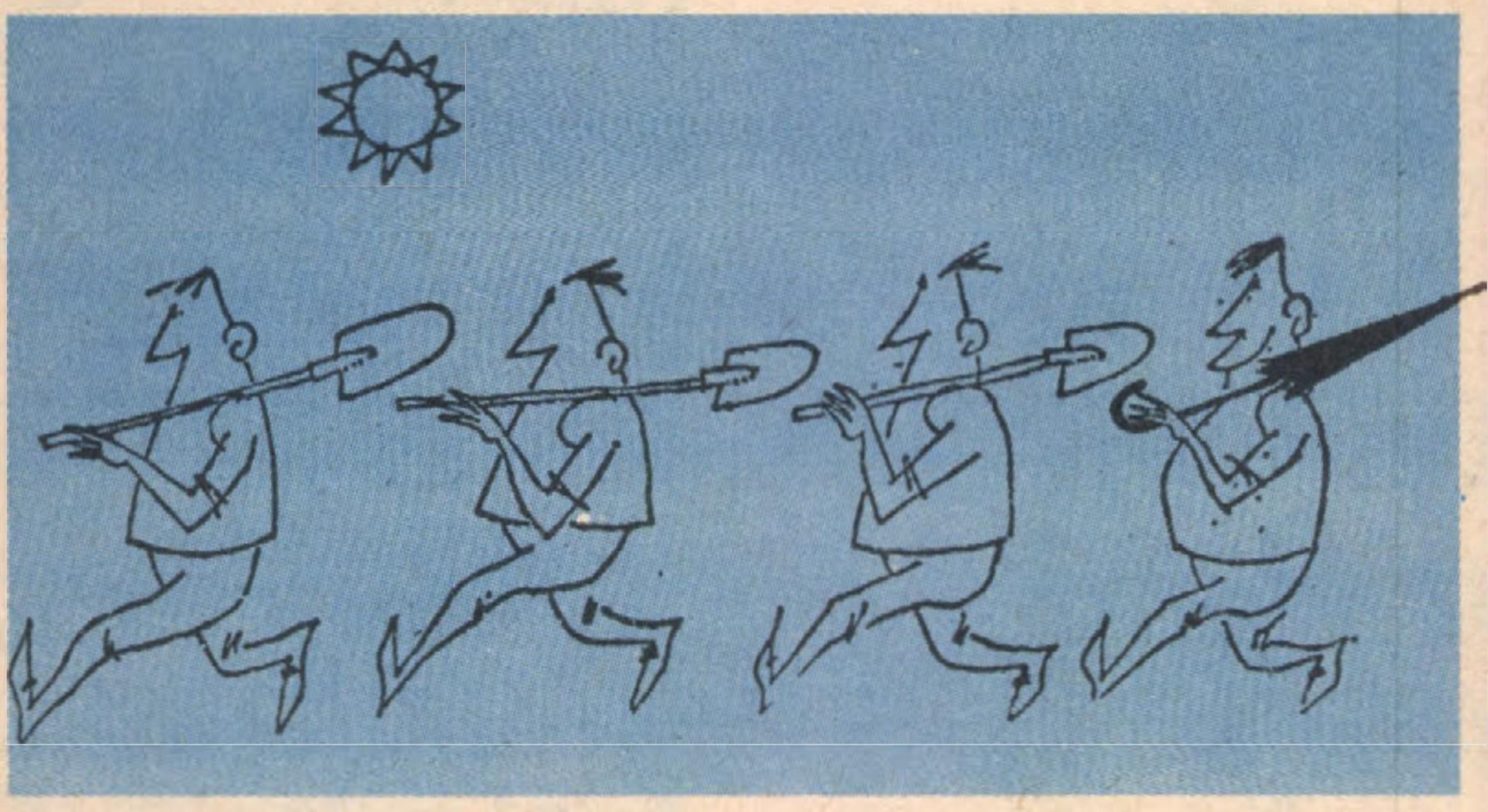

JÁR A BABA, JÁR...

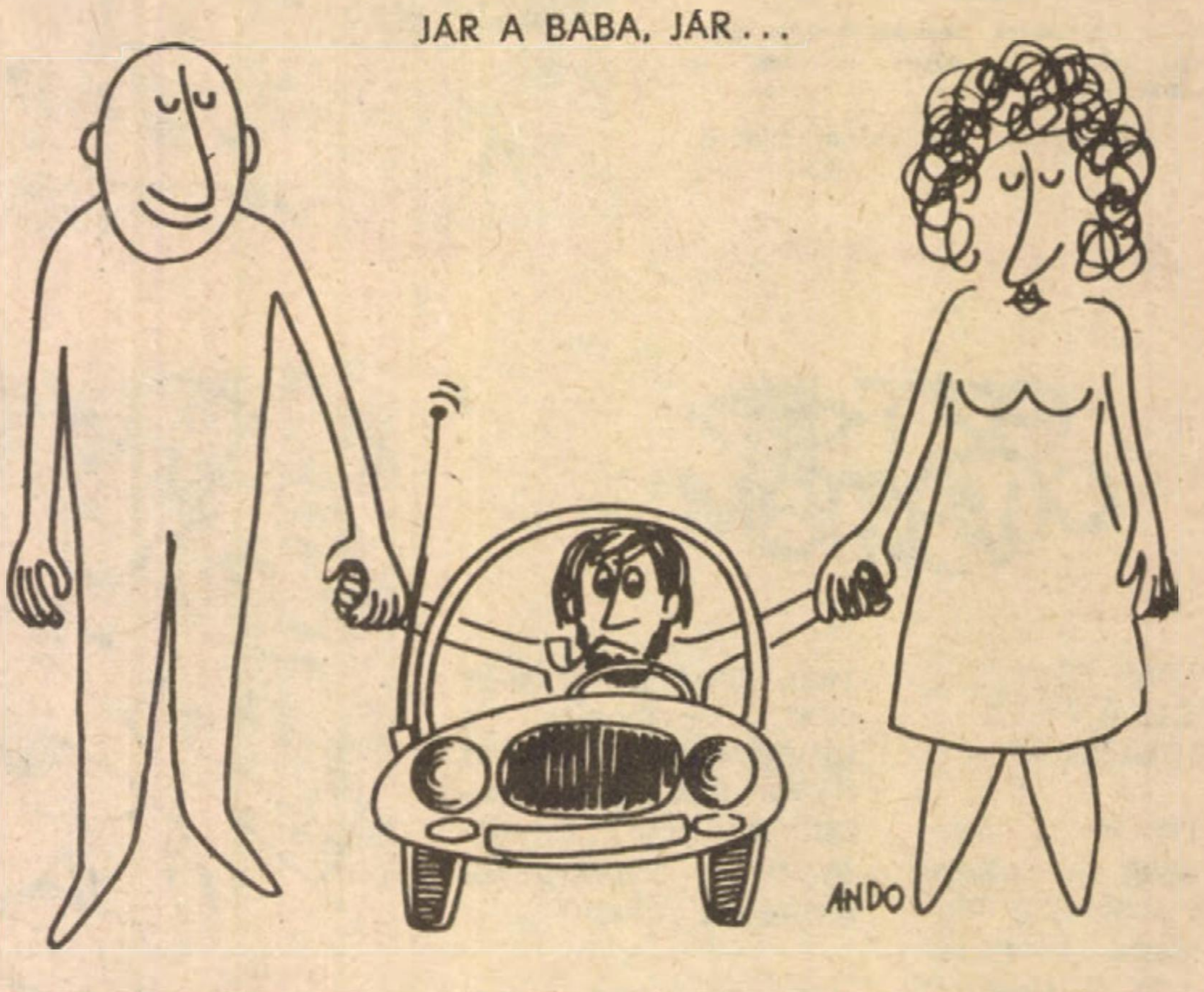

A MUNKA HÖSE

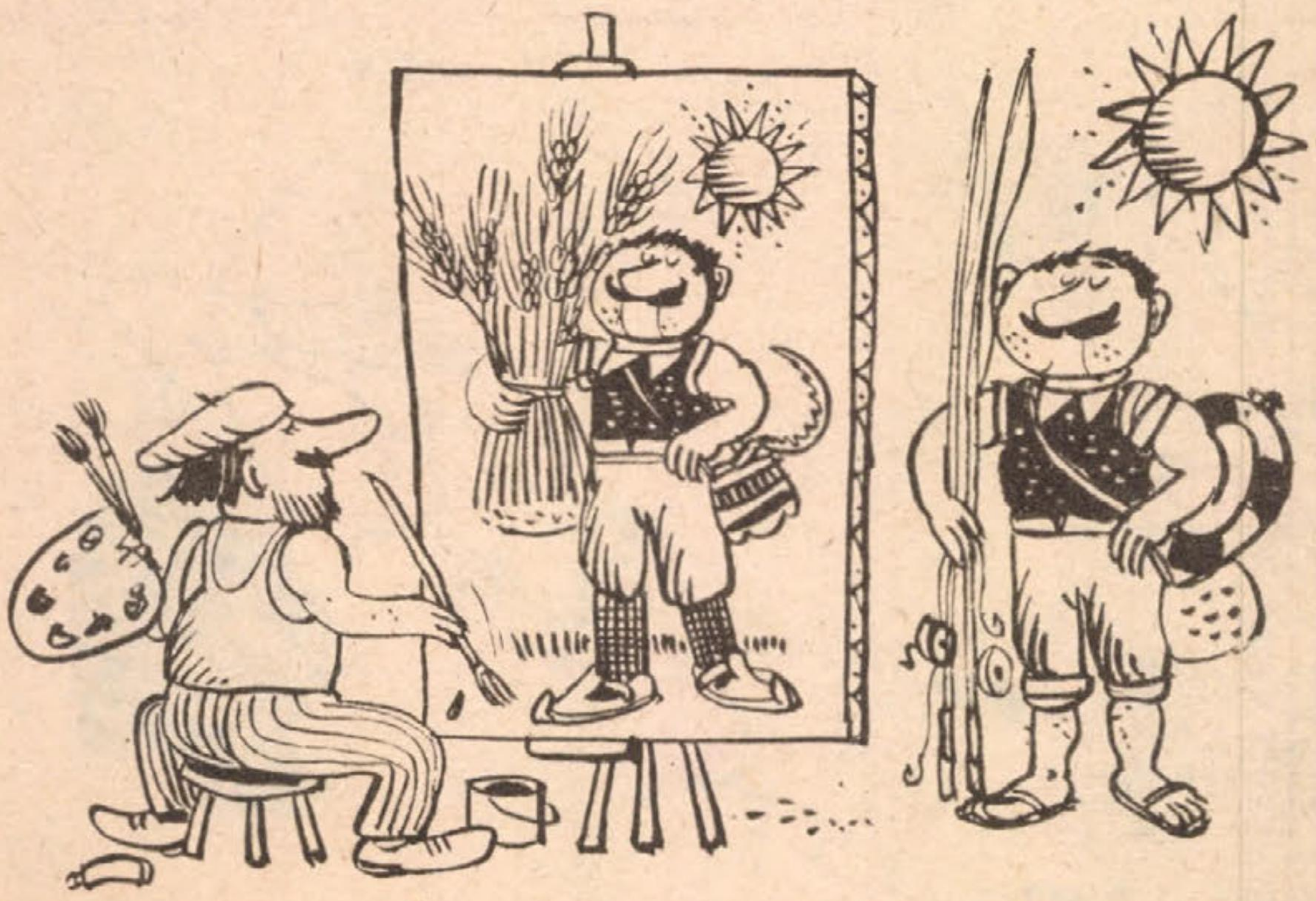

A BEOSZTOTT

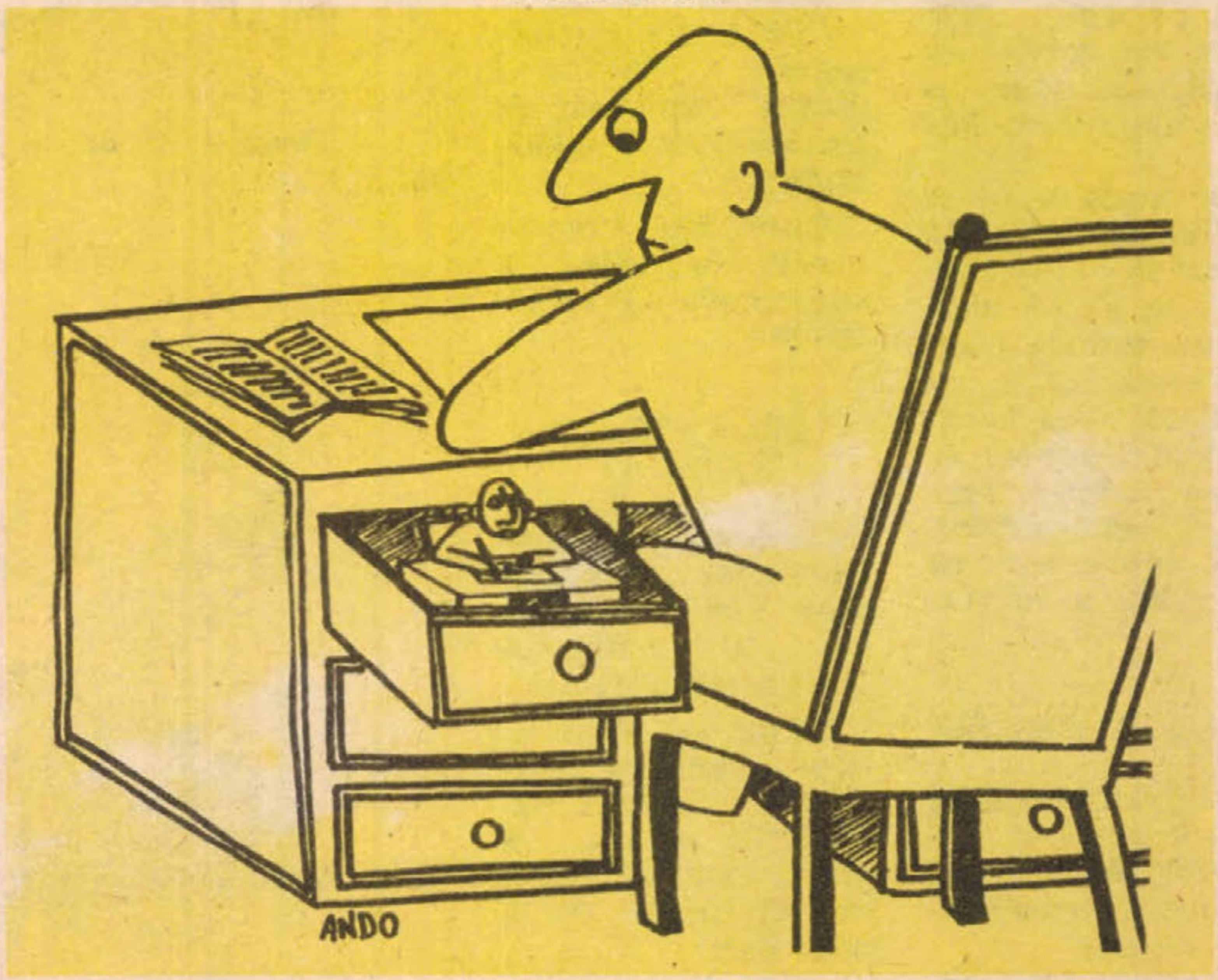

FELHÁBORODÁS

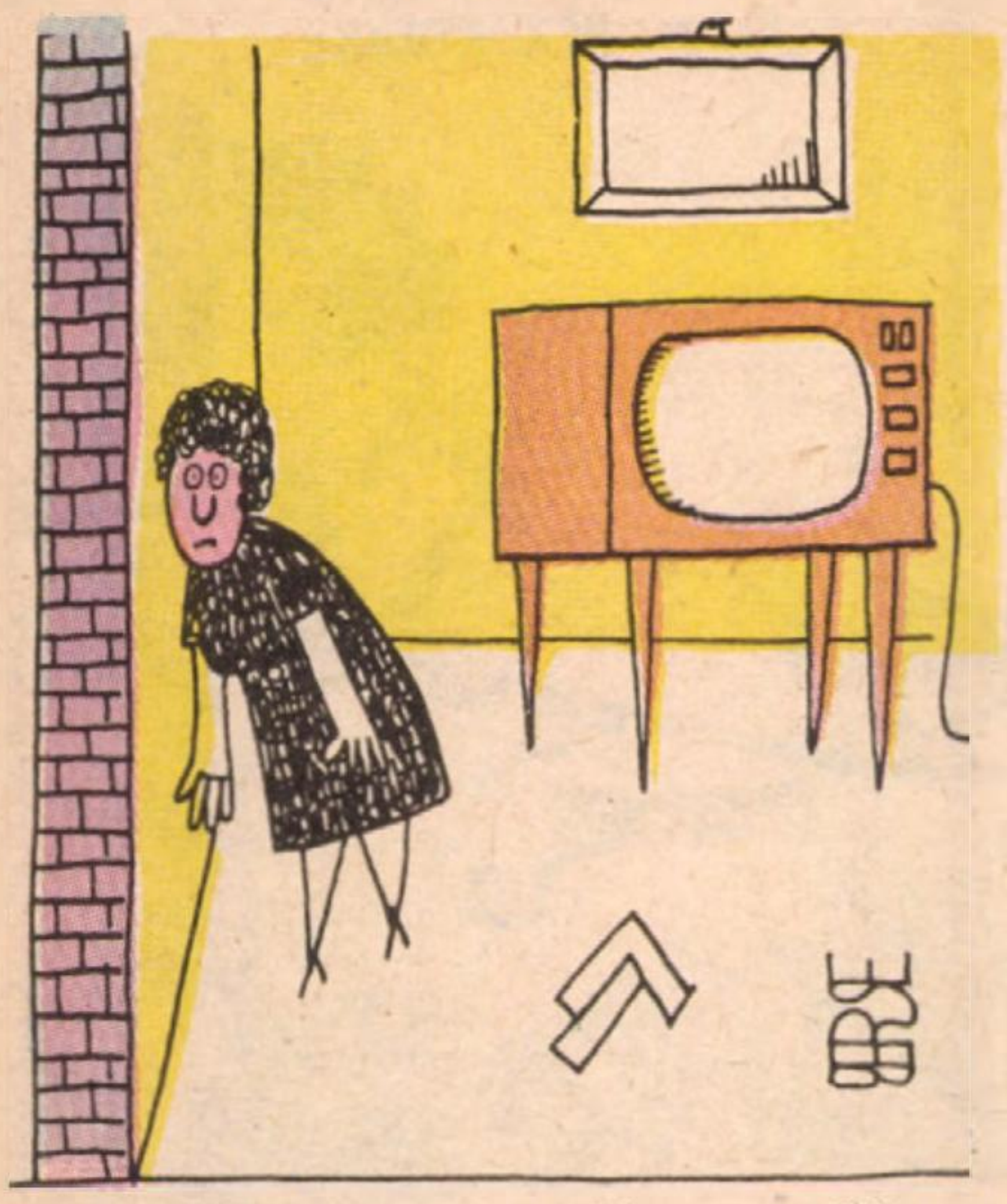

– Nahát, ilyet mondani a fülem hallatára!

RÉBUSZ

138. rejtvényünk megfejtése:

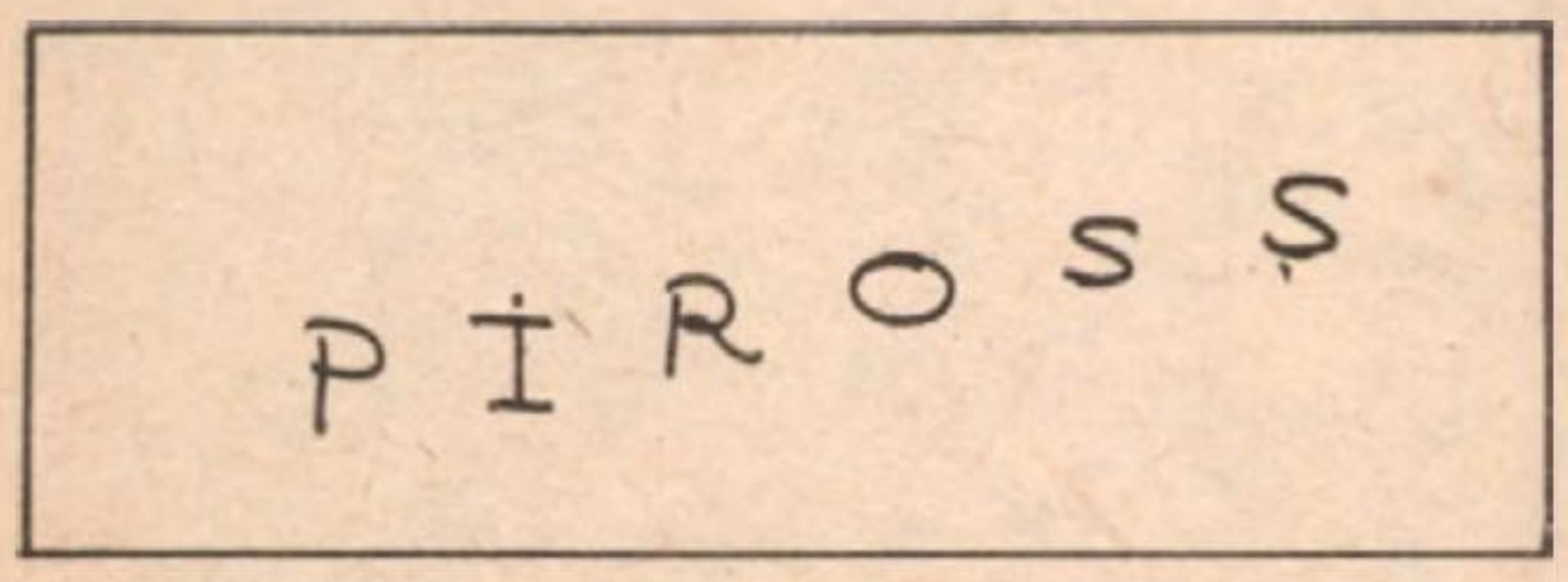

Felszínes

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Várnay Gézáné, Budapest V., Múzeum krt. 21.
Ágoston István, Tótkomlós, Aradi út 2.
Jordán László, Budapest V., Néphadsereg utca 30.

140. REJTVÉNYÜNK

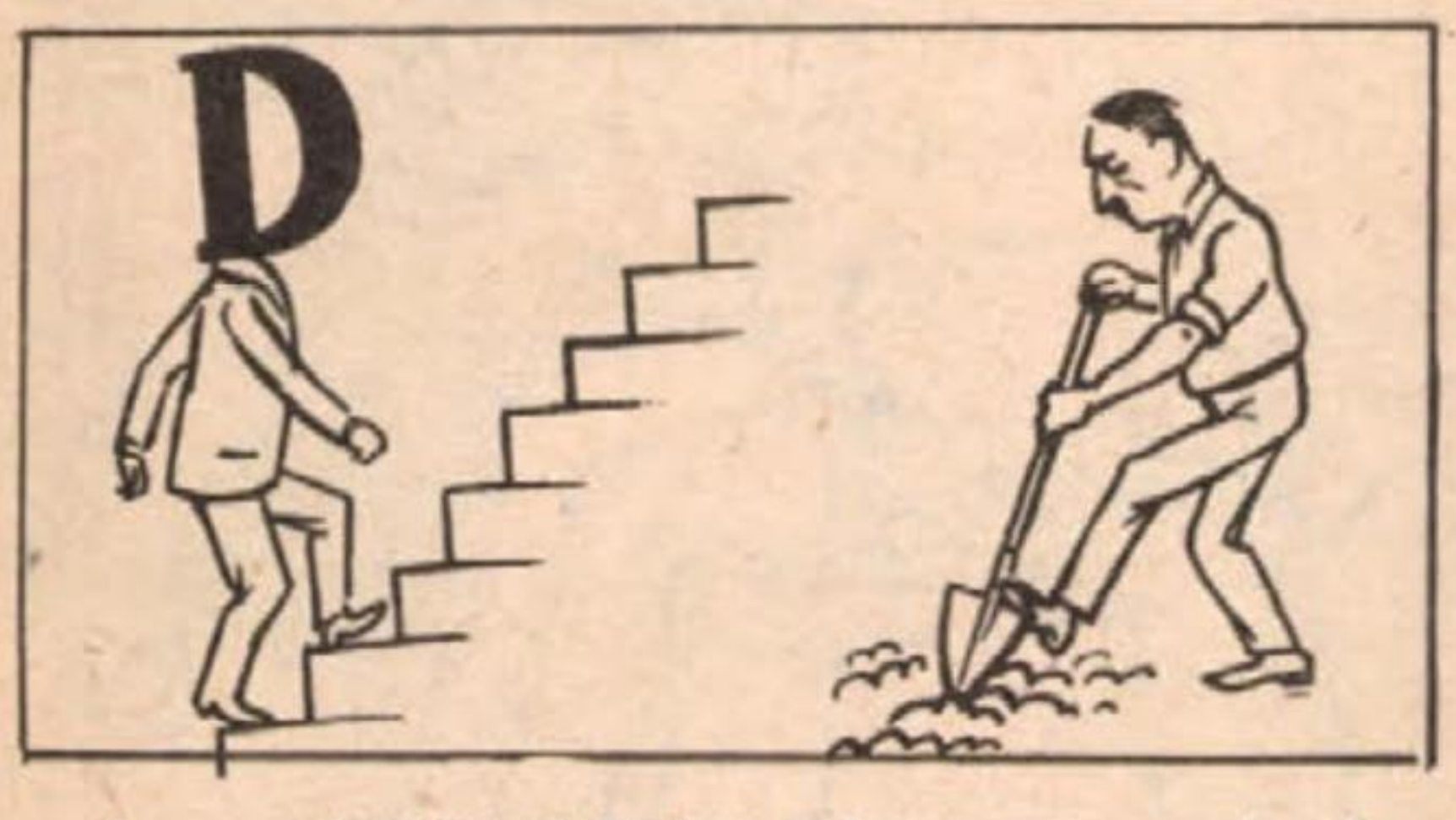

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb szeptember 7-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

TÚLZOTT ÓVATOSSÁG

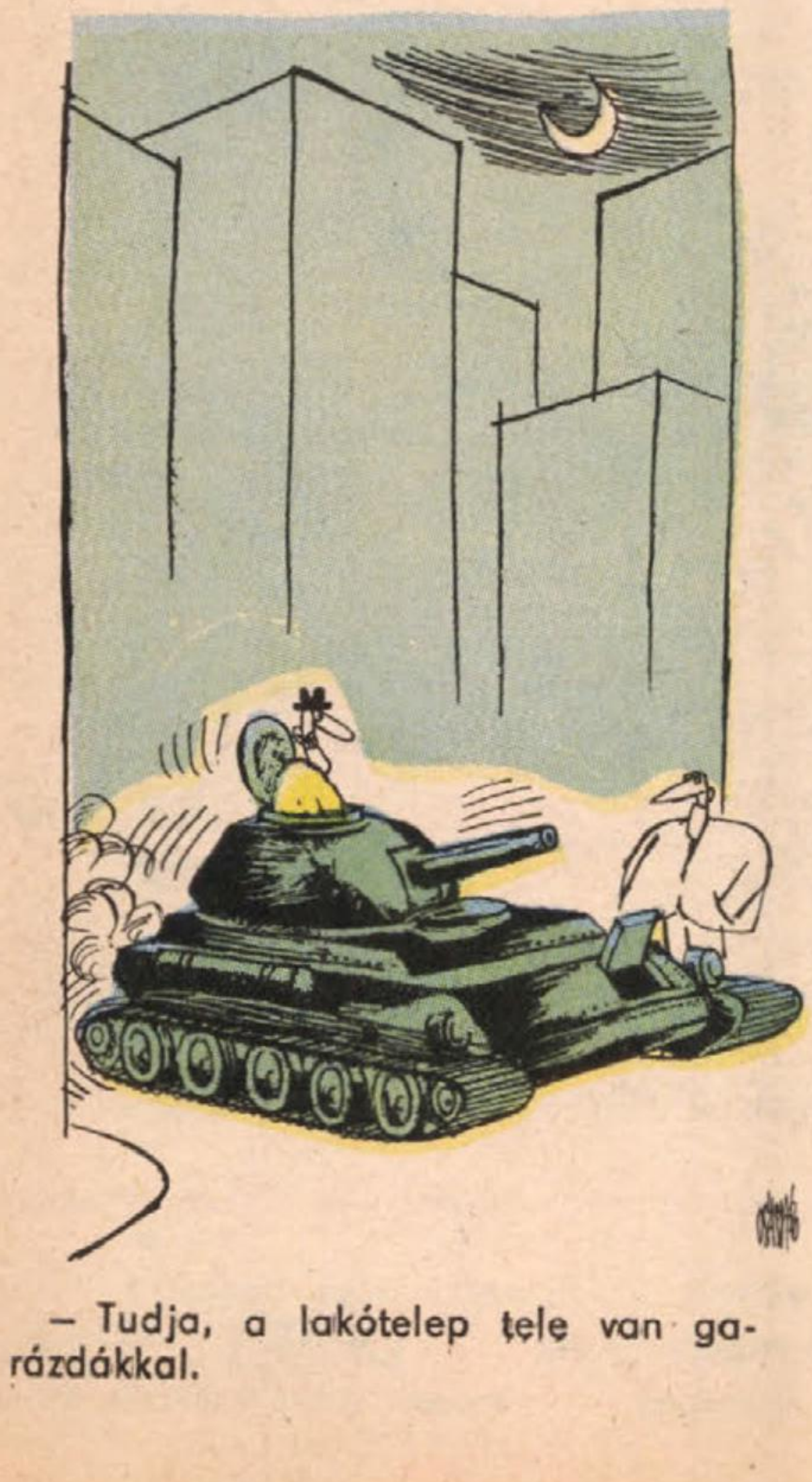

– Tudja, a lakótelep tele van garázdákkal.

A dezillúzió hatása

– Itt jól főznek! – szóltam a vendéglőben.
– A piszkos konyhát látnád – mondta Pál.
Én legyintettem, mert költő barátom
ahová pillant, csak hibát talál.
Az utcán mutattam egy épületre:
– Milyen hatalmas, remek ez a ház!
– Ez? – vonta vállát – Stílustalan csúfság,
s a falról máris pattogzik a máz.
– Egész jól laknak benne – mondtam –
Kovácsék, tudod, boldog ifjú pár!
– A férj buta, a nő rabszolga-lélek –
jelentette ki fanyalogva Pál.
Most elértünk a Semmelweis-szoborhoz.
– Az anyák megmentője! – szóltam én.
– Nem volt okos, csak összeférhetetlen –
szegezte le barátom könnyedén.
Én fölnevettem: – Jól tudom, te Palkó,
hogy két ballábbal áldott meg az ég,
melyikkel keltél ma? Én azt ajánlom,
cseréltesd ki az egyiket ma még!
Ő rámkiáltott: – Léha viccelődés!
A célom az, hogy kinyissam szemed,
a világot nézd s lásd meg körülöttünk:
illúziókban élni nem lehet!
Az új irányzat nem leplez: leleplez,
te bambán keresed: mi szép, mi jó,
hát rázzon fel e tunya tespedésből
a valóság: a dezillúzió!
– No várjunk – mondtam –, én fel vagyok rázva,
s épp azt keresem, ami csillapít.
– Hah! – kiáltott – és ezért lefekvéskor
nem Sartre-t olvasod, de Jókait!
– Csak lassan, lassan – intettem –, vigyázzunk,
az újaktól nem zárkózom el én,
de úgy látom, a „reménytelen" írók
csak rontanak az ember jellemén.
Sosem volt ennyi háládatlan gyermek,
vad huligán és hűtlen jóbarát,
csak mióta a nagy nyugati eszmék
jól fölrázták az olvasók agyát!
S mi lesz tovább? Mert hát e nagy romlásról
az életből hány példát mondhatok!
– Boldogtalan te! – mondta Pali zordan –
nem értjük egymást! – Fordult s otthagyott.
Én maradtam a téren. Nyári fények...
tűnődtem, mert az ember csak tanul...
Itt föl nem rázott párok sugdolóztak
s virágok nyíltak boldogtalanul.

Lovászy Márton

FÁSÍTOTT UTCA

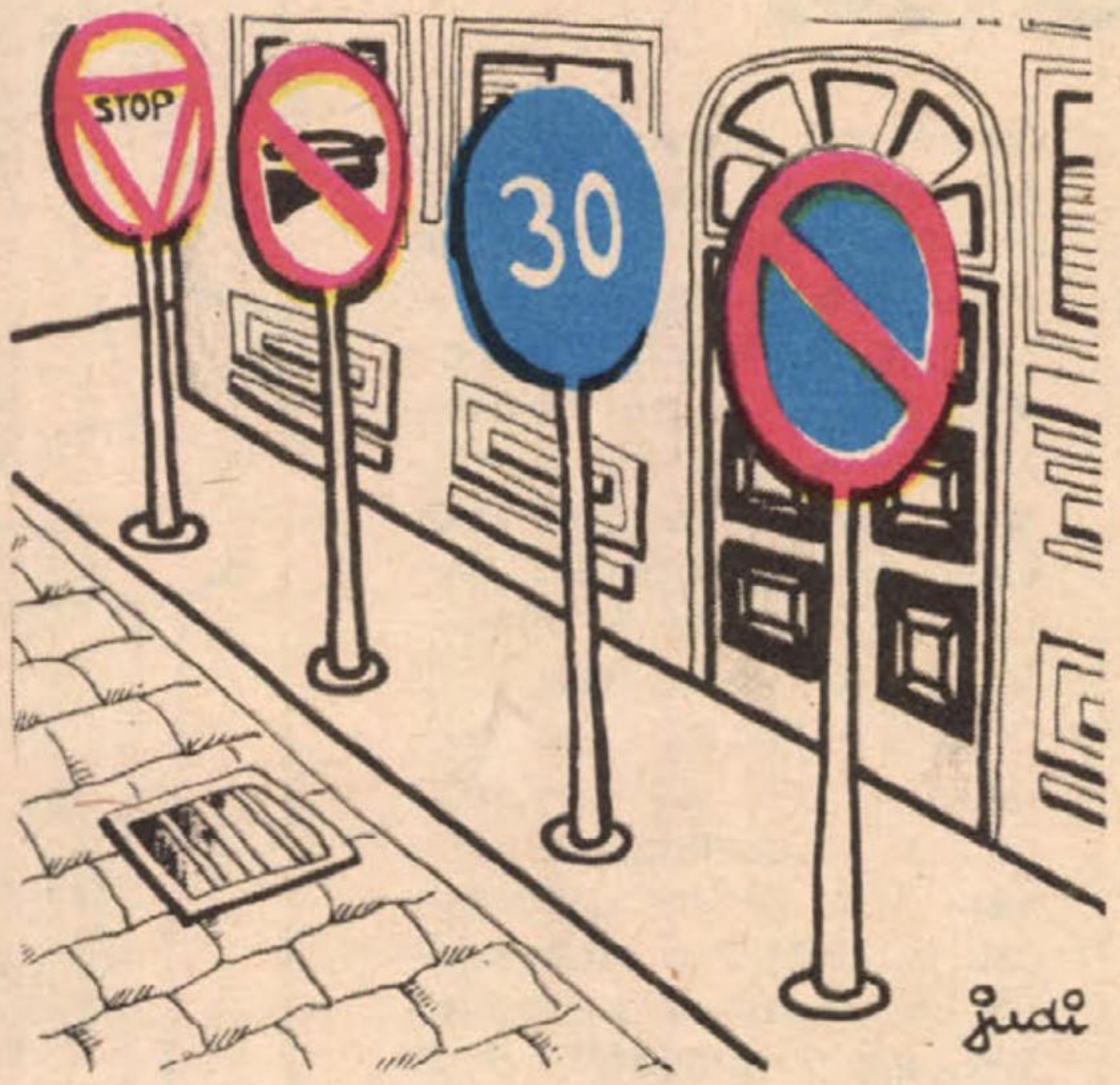

ISMERKEDÉS

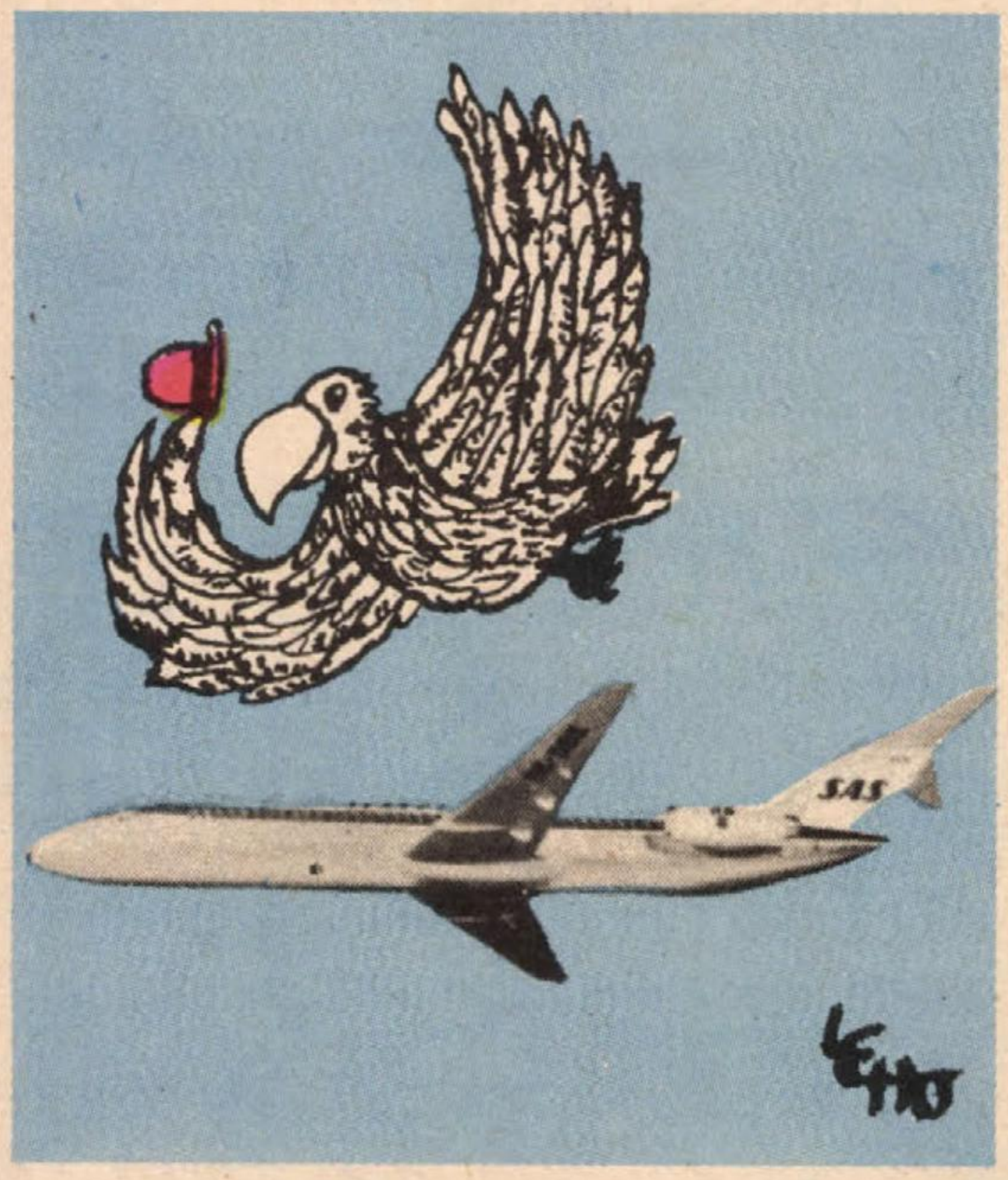

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

HIVATALI CSŐPOSTA

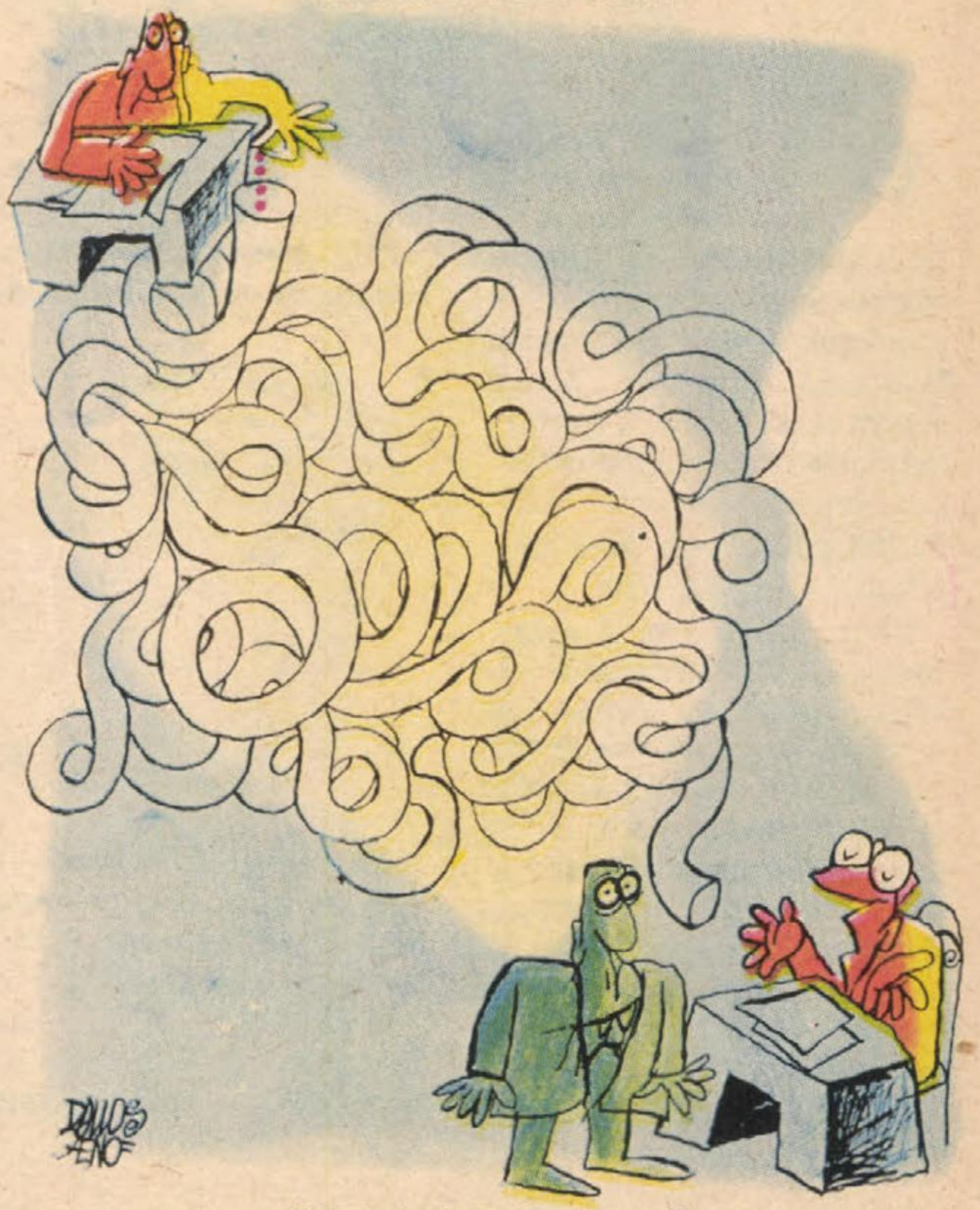

– Valahol elakadt az aktája.

FURFANGOS MAMA

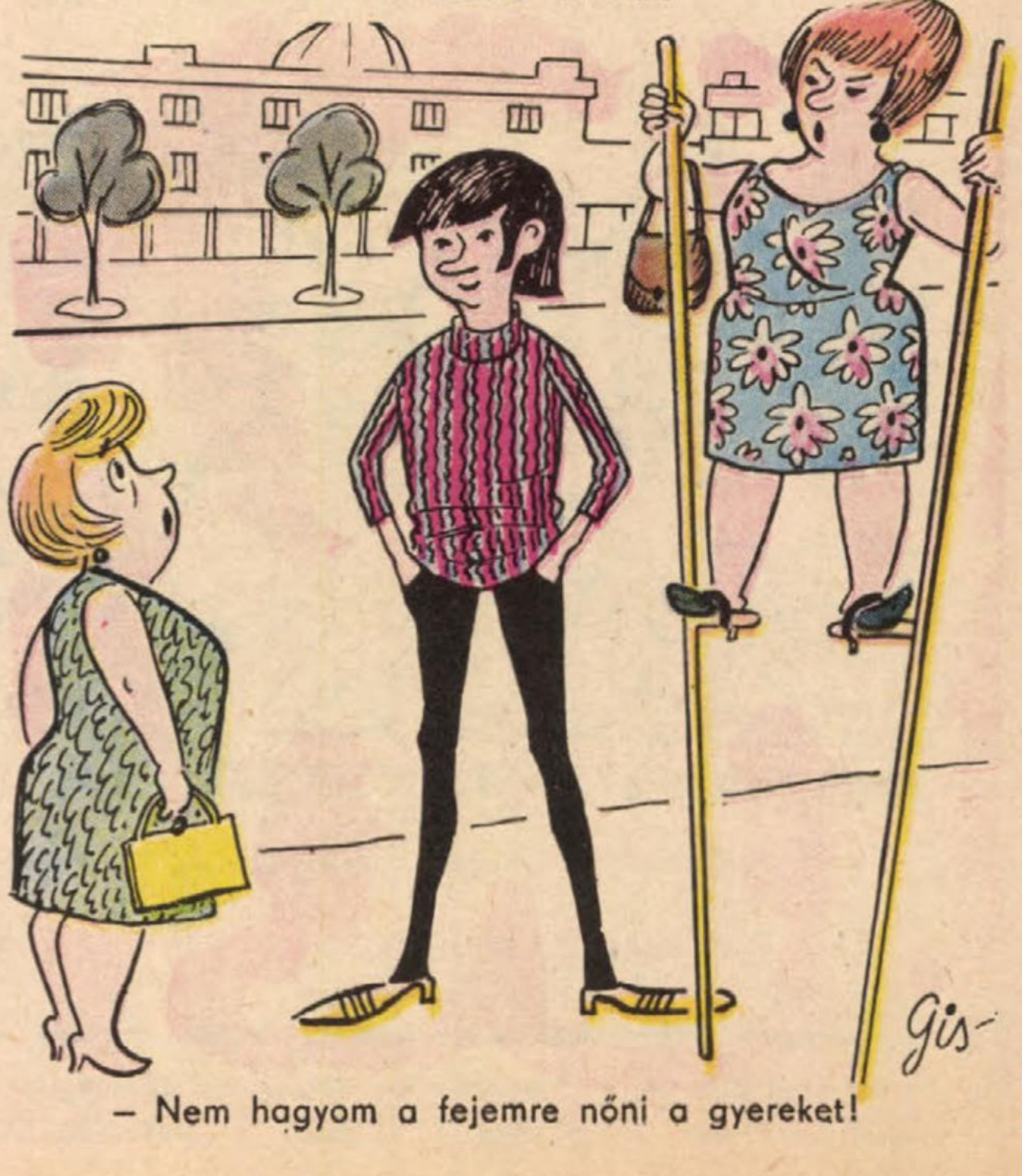

– Nem hagyom a fejemre nőni a gyereket!

OPTIMIZMUS

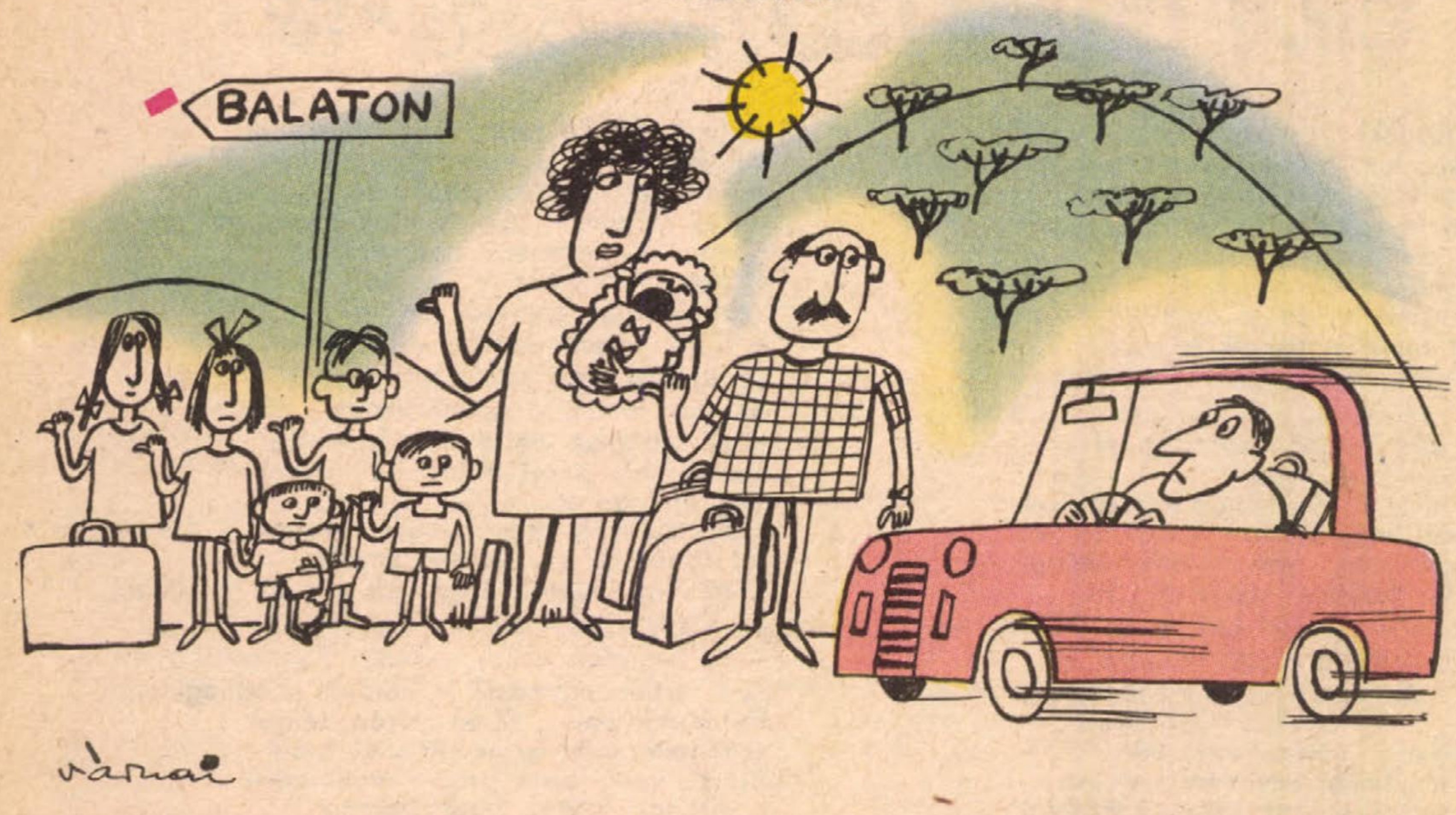

CSALÁDI PERPATVAR

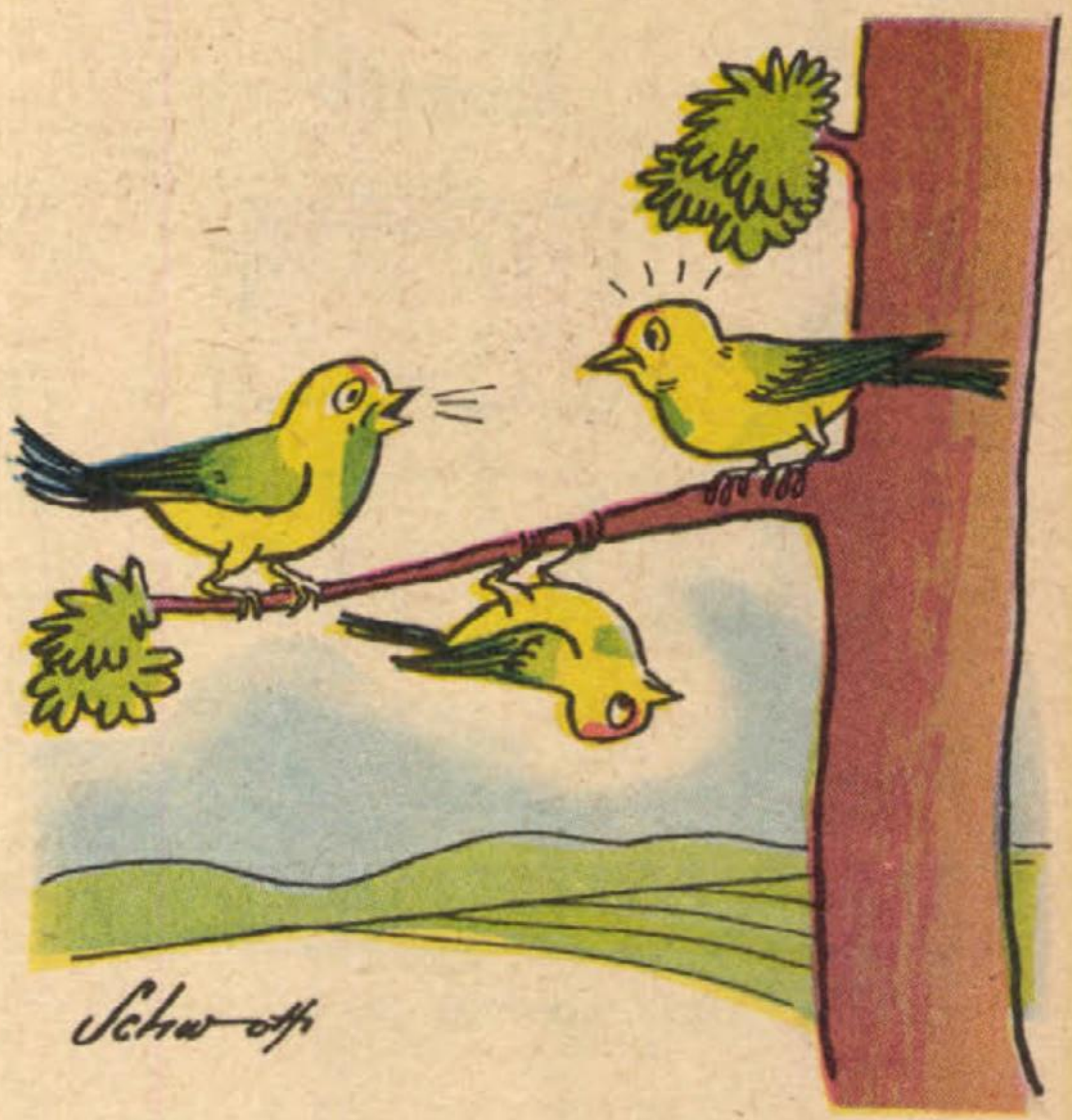

– A te nevelésed. Még ülni sem tud rendesen!

A fejlődés útja

Olvasom az újságban, hogy a ceglédi Lenin téesz Béke téri melléküzemágában új fazonú papucsokat gyártanak. A papucsok fejére az Omega, Hungária vagy a Metró együttes szív alakú emblémája kerül. A Cipőnagykereskedelmi Vállalat havi 12 000 párat vesz át a muzikális papucsokból.

Lám, nem áll meg a fejlődés. Kezdetben volt a jelvény. Aztán az emblémák a trikókra, sapkákra kerültek és most már a papucsok is alkalmasak arra, hogy viselőjük messziről hirdesse: melyik zenekarnak drukkol. Óriási a perspektíva. Remek üzleti lehetőségnek kínálkozik az Omega-jelvénnyel hímzett kispárna, bokafixes zokni, a Hungária együttes teljes névsorával, diszkrét fehérneműk, Metró felírással. De tovább megyek. Nemcsak a ruhadarabok alkalmasak arra, hogy hordozói legyenek eme szép jelképeknek. Mit szólnának például az olyan tányérokhoz, amelyekre Kóbor János képét festenék, az ő összes hajzatával? A rossz étvágyú tizenévesek pillanatok alatt kikanalaznák belőle a tökfőzeléket, hogy kedvencük mihamarabb rájuk mosolyogjon. A takarítástól irtózó fiatal lányok valószínűleg le sem tennék kezükből a seprőt, ha azon kedvenc beat-együttesük jelvénye díszelegne. El lehetne látni a tanszereket is Omega- vagy Metró-emblémákkal, sőt, én azt sem tartom túlzásnak, hogy fővárosunk egyik nagyforgalmú útvonalát a Hungáriáról, a népszerű földalattit Zoránékról nevezték el és az egyik svájci óragyár kezdeményezése is ügyesnek látszik, amikor órát nevezett el a népszerű pesti zenekarról.

Csak így tovább!..

(ő. f.)

ÉBRESZTŐ

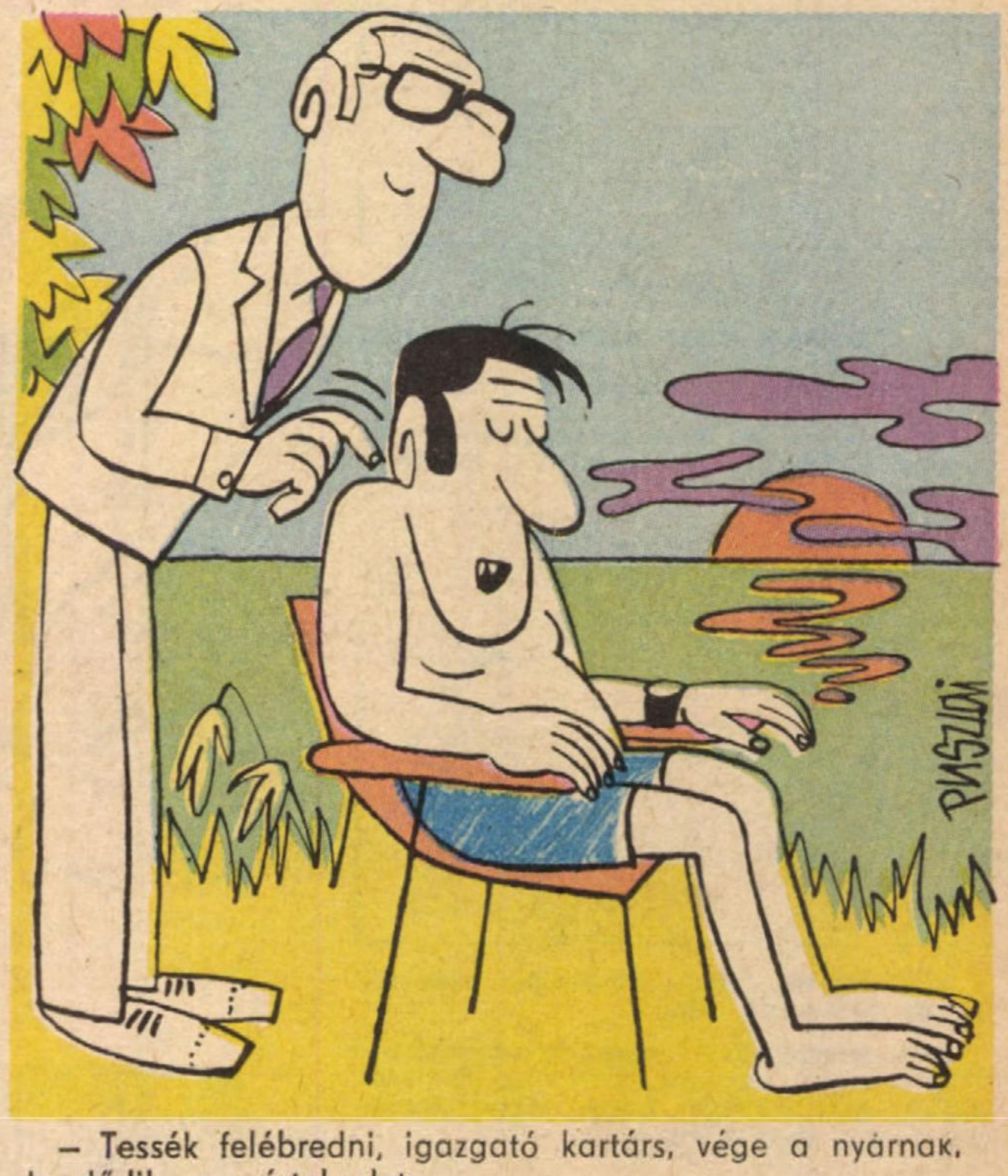

– Tessék felébredni, igazgató kartárs, vége a nyárnak, kezdődik az értekezlet.

TELHETETLENSÉG

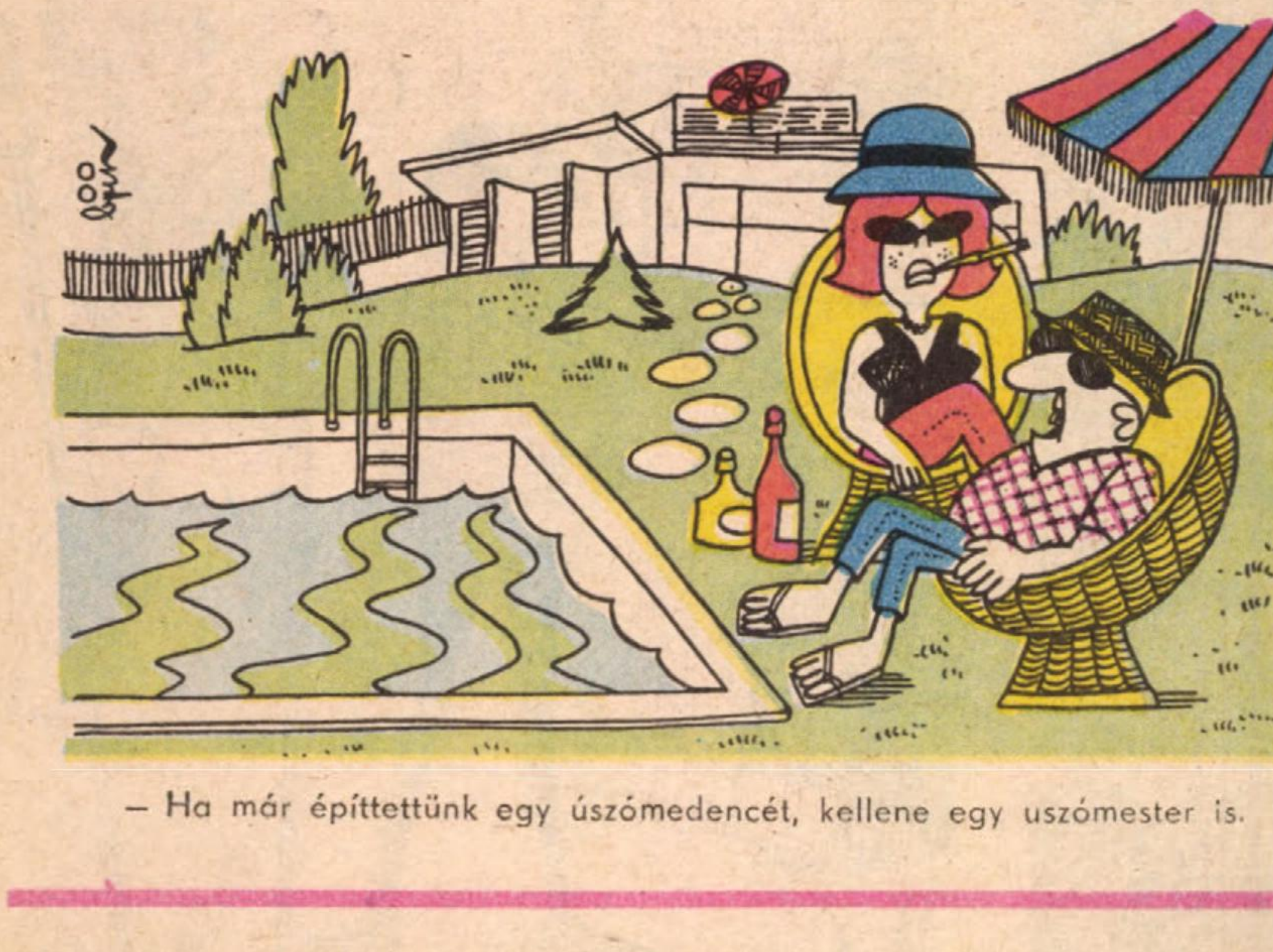

– Ha már építtettünk egy úszómedencét, kellene egy uszómester is.

IRIGYSÉG

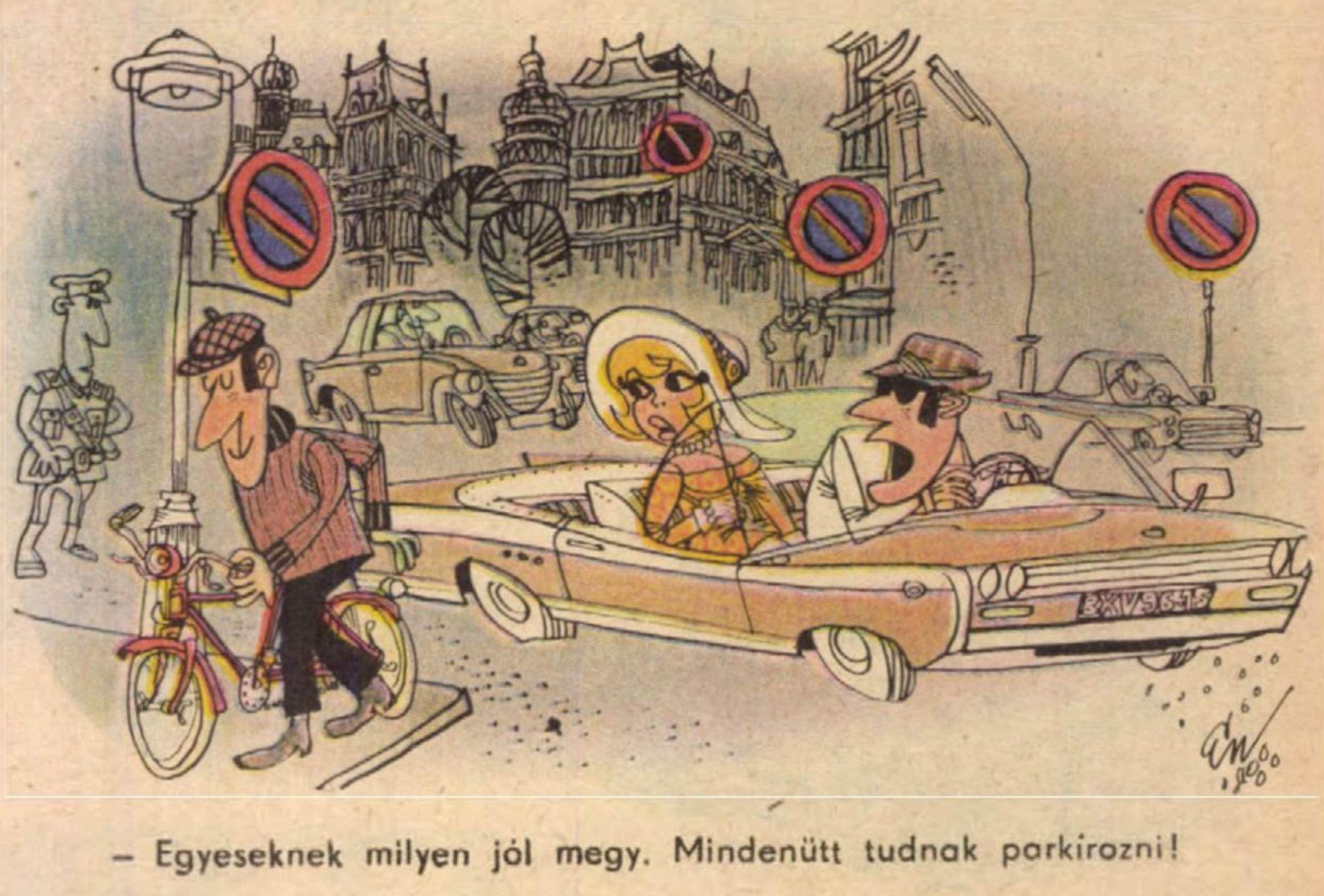

– Egyeseknek milyen jól megy. Mindenütt tudnak parkírozni!

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta
Készült a Zrínyi Nyomdában — 70.3637/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre
INDEX: 25.504